

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

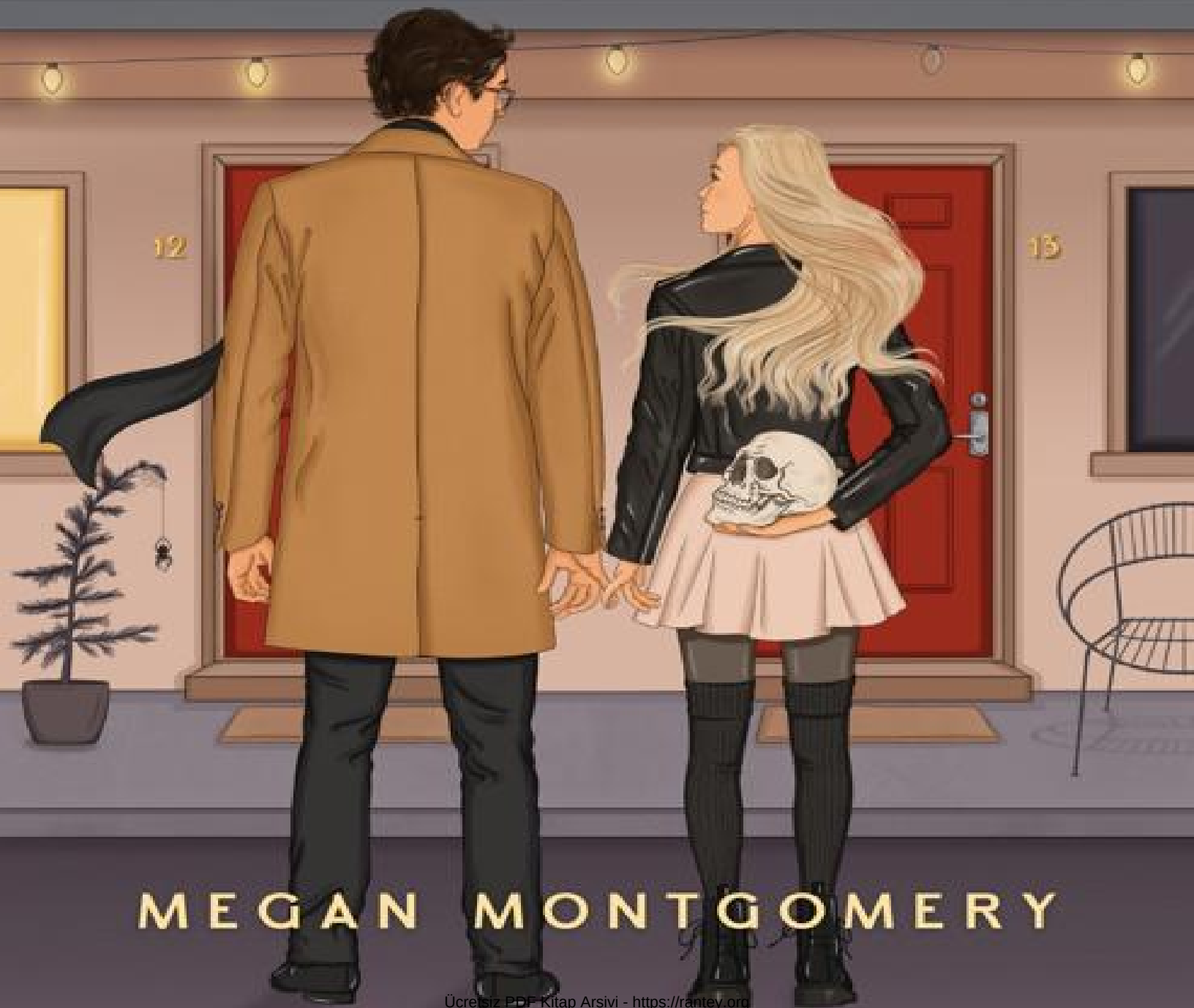
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The *Remains* *of* **CHRISTMAS**

MEGAN MONTGOMERY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

advancing wolf publications

Kalıntılar Noel

MEGAN MONTGOMERY

Copyright © 2024 by Megan Montgomery

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Megan Montgomery ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı Sarah Jane - @illustriousjane 1.

baskı 2024

Contents

[Adanmışlık](#)

[Şekil 1 Kafatasının Kemikleri](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[İkinci](#)

[Kısım](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Üçüncü](#)

[Kısım](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Noel'in Neşeli Işıkları \(çalma listesi\) Daphne'nin](#)

[Sıcak Çikolatası](#)

[Megan Montgomery tarafından da](#)

Dedication

Bu kitap, *gerçekten iyi erkeklerin de* en az Ahlaken Gri olanlar kadar seksi olduğunu düşünen okurlar için. Çünkü sonunda kendilerini serbest bıraktıklarında, muhteşem oluyor.

fig.1 Bones of the Skull

1. <i>frontal</i>	}	a.	}	b.	c.	<i>a. calvarium</i>
2. <i>Parietal</i>						<i>b. cranium</i>
3. <i>temporal</i>						<i>c. skull</i>
4. <i>sphenoid</i>						
5. <i>ethmoid</i>						
6. <i>maxilla</i>						
7. <i>zygomatic</i>						
8. <i>lacrimal</i>						
9. <i>nasal</i>						
10. <i>mandible</i>						

Birinci Bölüm

Chapter I

Chris

Bu vakada bu *kadar büyüleyici olan* şeyin ne olduğu umurumda değildi - hiçbir kafatası skrotal donma acısına değmezdi.

"Yardım etmek" için bölgeye varır varmaz Decca'nın mesajına cevap verdiğime pişman olmuşum. Açıkça ihtiyaç duymadıkları bir yardımdı bu, çünkü her yer adli tabiplikten gelen memurlar ve müfettişlerle doluydu.

Bu durum yeterince kötü değilmiş gibi bir de sistemimde kafein eksikliği baş göstermişti. Buraya gelirken arabada ilk dört shot flat white'ımı bitirmiştım. İkinci dört shotluk flat white'ımı ise ilkinden otuz dakika sonra bitirmiştım.

Üçüncüsü yoktu.

Bu saatler önceydi. Şafaktan beri demiryolu raylarının yanındaki çalılıkların içindeydik, taşaklarımız donmasın diye parmak uçlarımızda zıplıyorduk -yani *benim taşaklarım*- bu sırada polis bize *her an* insan kalıntılarının bir kısmının etrafını çevirmeyi bitirebileceklerini söylüyordu.

Basit bir dava. Tanımlanacak bir şey yok. Çözülecek bir şey yok. Kemikleri donduran soğukta zamanımızı boşa harcıyoruz.

Nashville'de Aralık hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

Aralık ayının hafif soğuk geçmesi gerekiyordu. Hoş bir soğuk. Noel ağaçları arasında şık görünmek istiyorsanız yün bir palto, atkı ve eldivenle idare edebileceğiniz türden bir soğuktu ama kapüşonlu bir tişört de giyebilirdiniz.

Bu sabah, Noel ağacı için giyindim ama yine de yeterli olmadı. *New England Tıp Dergisi'ne göre*, dondurucu soğuklarda boxer giymek de berbat bir fikirdi. Yine de buradaydım. Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve sıcaklığı kontrol ettim:

on dokuz.

On dokuz, Tanrı aşkına. Bu yüzden artık saha çalışması yapmıyordum.

Meslektaşım ve en iyi arkadaşım Dr. Decca Crowley, beni rüzgâr siperi olarak kullanarak sol tarafıma sokuldu. Testisleri olmasa bile benden daha kötü durumdaydı. Polislerden birinden bir bere ödünç almak zorunda kalmıştı. El örgüsü eldivenlerinde delikler vardı.

Avuçladığı ellerinin içine nefes aldı.

Fazladan bir el ısıtıcısını hayata geçirdim. Onu tanıdığım on yıl boyunca Decca hiçbir zaman bir sahneye tamamen hazırlıklı gelmemişti. "Bunu cebine koy. En azından işe koyulduğumuzda parmaklarını oynatabileceksin."

"Teşekkür ederim," sesi titriyordu. "Hareket eder etmez iyi olacağım. Neden bu kadar uzun sürdü? ME bizi neden bu kadar erken çağırdı?"

"Hâlâ beni neden buraya çağırdığınızı anlamaya çalışıyorum-"

"Yapacak daha iyi bir şeyiniz yoktu." "-sözde bir kafatası için-"

"Kafatası onaylandı."

"Onaylanmış calvarium." Tartıştım. "Yüz kemiği olup olmadığını biliyor musun? Diş yapısı?"

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkti.

Çok uzak olmayan bir yerden gelen bir tren düdüğü, soğuk, gri, henüz şafak sökmüş sabahın içinde akıldan çıkmayacak şekilde çaldı.

İlerideki seyrek ormanda, bir çukurdan geçen demiryolu köprüsünün altında, yaprakların, toprağın ve rüzgârın onlarca yıldır biriktirdiği çöplerin altından donuk, bej-kahverengi bir parietal kemik görünüyordu.

Bölgenin güvenliğini sağlamak ve iniş için en iyi yolu bulmak emniyet güçlerinin göreviydi.

Oraya indiğimizde, *iddia edilen* kafatasının/doğrulanmış kalvaryumun yaşını belirlemek bizim işimizdi.

Kalıntılar büyük ihtimalle tarihi kalıntılardı - bir asırdan daha eski. Cinayet masası vakayı resmi olarak eyaletin adli antropoloğu Decca'ya ya da Tennessee Üniversitesi'nin halk arasında Ceset Çiftliği olarak bilinen ünlü Adli Antropoloji Merkezi'ndeki bana ve ekibime devrettiğinde bir kemik laboratuvarı ayrıntıları belirleyecekti.

"Aman Tanrım." Çevremde beyaz bir bulanıklık belirdi. Gözlüklerimi burnumun üzerine doğru ittim ve güzel sarışın bir elfin çatlak siyah deri bir motosiklet ceketini giydiğini görünce şaşırdım; bu ceketin astarının olmadığını ve bu nedenle bu on dokuz yetersiz dereceye karşı minimum koruma sağladığını sezgisel olarak biliyordum. Son el ısıtıcımı da daha yeni vermiştim.

"Güzel araba. Senin mi?" diye sordu, sorusunu bana yönelterek.

"Evet, teşekkürler," diyerek gülümsedim ve gözlerini arkamda, yepyeni gurur ve neşe kaynağı olan saten siyah AMG Mercedes coupe'ye diktiği yere doğru takip ettim. Bösendorfer Grand'ımın yanı sıra, gerçekten savurganlık yaptığım tek şeydi.

"Sekiz günlük," diye övündüm yeni gelen kişiye. En azından buralarda yeni aracım ile etkileyebileceğim birileri vardı.

"Bu yeni GT, değil mi? Yeniden tasarımını takip ediyordum. Özel mi?"

"Uh... evet."

"Kompozit fren diskleri dikkat çekiciydi. AMG diskleri genellikle sarıdır. Sizinkiler araba gibi siyah. Güzel. Şık."

Daha önce de birçok kadının bir araba için çılgına döndüğünü görmüştüm ama böylesine, bir vites kafalı gibi değil. Vites kafalı bile değildim ve o lanet arabaya sahiptim. Üniversiteden beri kullandığım eski Volvo'dan bıkmıştım. Görevimi yapmıştım. Karbon emisyonu bilincine yeterince uzun süre bağlı kalmıştım. On yılı aşkın bir süredir kutu gibi bir arabanın içinde debelenmek ruhumu yavaş yavaş yok ediyordu. Artık yeni bir adamdım ve çok hızlı, Alman mühendisliği ürünü bir süper arabam vardı.

"87 model bir Firebird kullanıyorum. Biraz kaba ama bütün işlerini kendim yapıyorum. En azından eskiden öyleydim. Bu arada ben Daphne. Decca'nın asistanıyım."

"Daphne," diye tekrarladım. Düşüncelerim onun adının, hafif dumanlı sesinin ve bana para verse bile düzeltmeyeceğim hafif bir diastemayı ve dönmüş bir cuspidi ortaya çıkaran gülümsemesinin ötesine geçemiyordu.

Vücudumda ısı dalgaları dalgalandı, sanki aniden bu donmuş ormanda bir açıklık yerine kükreyen bir ateşin önünde duruyordum.

Kaşlarını kaldırdı ve pembe yanakları daha da pembeleşti.

Decca beni yanımdan dirsekledi ve büyük, aptal bir sırıtışla bana baktı.

"Daphne, bu Dr. Christopher Carter.

sana anlatıyordum. O süslü arabanın bana kalıntıları laboratuara geri getirdiğini unutturacağını düşünüyor. Onun laboratuvarına," dedi sivri bir şekilde, "çünkü hiç zamanım yok. Bu geceki partide bir şeyler yemek ya da içmek istiyorsan olmaz."

Sanki sekiz günlük Mercedes'imın bagajına insan kalıntıları koyuyordum.

"Chris." Eldivenimi çıkardım ve elimi uzattım.

"Oh." Yüzü değişti. Gülümsemesi düştü. "Oh, vay canına. Dişçi sen misin?" Birleştirilmiş ellerimize baktı. Hissedemeyecek kadar soğuktu ama yine de bırakmamıştım. Nasıl olduğunu hatırlayamıyordum.

"Ben sadece bir dişçiyim," dedim. *"Vay canına, gözlüklerin çok kalınmış"* demediğim sürece kesinlikle *"vay canına"* demeye değmezdi.

"Siz bir diş hekiminden daha fazlasısınız. Isırık izi analizindeki güncel trendler hakkındaki son makalenizi okudum. Ve masseter doku gücünü belirleyen yüz derinliği kalınlığı göstergeleri ve bunların ısırık izi derinliği üzerindeki etkisi hakkındaki makalenizi. Ve... hemen hemen tüm diğer ilk yazar makalelerinizi."

Ağızına baktım - sivri köpek dişlerine, hafif ısırığına (Tanrım, bu çok seksiydi) ve gazetelerimden neredeyse doğrudan alıntılar yaparken dişlerinin arasına sıkıştırdığı hafifçe parlatılmış, gül rengi alt dudağına.

Kağıtlarımı okumuştun. Onları ezberlemişti. Onun da bunu yaptığını hayal edebiliyordum.

Vücudu aşırı doldurulmuş bir sandalyeye doğru yanlamasına savrulmuş; bacakları kolun üzerine sarkmış, çıplak ayakları sallanıyor. Dalgın bir şekilde uzanıp namluyu dişlerinin arasında kavrayana kadar kıvrılan parmaklarından bir kalem sallanıyor, Şekil 3c'ye geldiğinde diliyle kalemi sabitliyor, Meksika Körfezi'nden çıkarılan bir cesedi teşhis etmemi sağlayan anormal bir kompozit dolgunun yakın çekimini gösteriyor.

"Böyle bir fangirl olduğum için özür dilerim. Sanırım biraz garipleştirdim. Garipleştirdim mi?"

"Hayır. İşi tuhaflaştırıyor," dedi Decca. "Ayrıca, bu uygun bir yanıt. Burada hepimiz Chris'in çalışmalarının hayranlarıyız. Özellikle de Chris'in."

Daphne o eski püskü savaş botlarının içinde topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken gergin görünüyordu.

Ve soğuk. On dokuz derece sıcaklıkta uzun, ince kalçalarının üstünü zar zor örten o kumaş parçasına ne diyorsa onun içinde çok ama çok üşümüş görünüyordu.

"Şerifle görüşmemi ister misin patron? Tahmini varış süresini öğrenebilir miyiz?"

Gözlerimi takip ederken Decca'nın bok yiyen sırtışı genişledi. "Bu çok yardımcı olur, Daph. Teşekkürler."

Daphne koşarak uzaklaşırken kısa eteği kışının hemen altında ileri geri sallanıyordu. Taytının onu sıcak tutmak için bir işe yaradığından şüpheliydim.

"Yani. Daphne."

"Bu sabah bana neden mesaj attığınla bir ilgisi var mı?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Decca. "Bu kafatası şu anki vaka yüküm için çok fazla. Bunu senin almanı istiyorum."

Buna bir saniye bile inanmadım. Decca'nın dava yükü için hiçbir şey çok fazla değildi. Bunun için yaşıyordu. Ayrıca, eğer bunlar tarihi kemiklerse, neredeyse hiç iş çıkarmazlardı.

Gözlerimi Daphne'den ve onlara doğru gelirken aniden canlanan polislerden ayırdım.

"Ona benden mi bahsettin?" Kaşımı kaldırdım. Decca işgüzarın tekiydi. Sırf bu karşılaşmayı düzenlemek için kafatasını dereye atmış olsaydı hiç şaşırmazdım.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Tek yaptığım ona ofiste duran bazı günlükleri vermektir. Ona JSTOR'a gidip yazdığın her şeye bakmasını söylemedim. Ve yemin ederim *bununla* hiçbir ilgim yok." Daphne'nin az önce durduğu yeri işaret etti. "Böyle bir kimyayı taklit edemezsin."

Decca'ya sertçe baktım.

"Sadece sen değildin, Chris. Ve bu onun sonundaki fangirling'den çok daha fazlasıydı. Az önce internet aşkının gerçek hayattaki aşkına dönüştüğünü gördük. Bir şey değil. Düğüne davetiye istiyorum."

Decca'nın sözleri bana bir şey yapmadıysa yalan söylemiş olurum, ama bu biraz saçma olmaya başlamıştı. "Ben onun internet aşkı değilim. Sosyal medyada bile değilim."

"Fark etmez. Mahkeme salonundaki duruşmalarınız bizim dünyamızda göz kamaştırıcı çekimlerdir. Cosgrove davasını hatırlayın.

Ağzınla aptalca bir şey yaptın ama yine de çok yakışıklı görünüyordun?"

İnledim. "Yumuşak doku maserasyonundan sonra bile maloklüzyonun nasıl tespit edilebileceğini gösteriyor."

"Her neyse. Göz kamaştırıcı beyazlıktaki dişlerin o resme tıkladığında duyulabilir küçük bir ping sesi çıkarıyor."

"Kapa çeneni." Dedim, gülerek.

"Ciddiyim Chris." Derin bir nefes aldı. "Belki de... bu sefer bir riske girmelisin. Açılın. Ve onun kaçmasına izin verme. Çünkü o harika biri. İkiniz de öylesiniz."

Sertçe yutkundum. Benim sorunum açılmak değildi; zamanlamaydı. Zamanlama geçmişte her şeyi mahvetmişti.

Kolumu hızlıca sıktıktan sonra Decca havalı çocuklarla takılmak üzere yanımdan ayrıldı: Adli Tıp'tan müfettişler ve Davidson County şerif yardımcıları. Strafor bardaklarından buhar girdapları yükseliyordu. Devriye arabalarından birinden keskin bir Noel müziği yükseliyordu. Şerif şapkayı yakalayıp kendi kafasına geçirene kadar birkaç şerif yardımcısı Noel Baba şapkasını savuruyordu.

Mevsime rağmen şenlik havasında değildim. Her zaman daha çok bir gözlemci olmuşumdur, sessizce geride durur ve diğerlerini izleyerek keyif alırdım. Kalabalığın bir parçasıydım ama her yıl biraz daha kenara çekiliyordum.

Bu bir pragmatizm meselesiydi. Sohbetleri çocuklarının seçici yemek ve seyahat topu programları etrafında döndüğünde arkadaşlara ayak uydurmak daha zordu.

Gözler bana çevrildiğinde odayı ayıltan adam olmak berbattı ve ben sadece aynı sıkıcı kariyer güncellemelerini yaptım. *Evet, Stockholm'deki konferans iyi geçti. Hayır, ateşli İsveçli kızlarla takılmadım. Evet, muhtemelen Invisalign için uygunsun. Hayır, uygulamadaki kızla işler yolunda gitmedi.*

Evliliğin ve çocukların dönüm noktalarını kaçırmıştım. Hayatımda önemli biri yoktu. Ama her şeyi ne kadar özlemiş olursam olayım -eş, çocuklar, kaos-yerleşen bir tip değildim.

Bir şeyler *hissetmeye* ihtiyacım vardı. Ve uzun zamandır kimseye karşı bir şey hissetmemiştim.

Rüzgâr yeniden hızlandı ve buz gibi bir esinti yanağıma çarpınca ürperdim. Bu aptalcaydı. Eğer bizim için hazır olmasalardı arabamda oturuyor ve kaloriferi açıyor olabilirdim. Ellerimin buzunu çözebilir ve

donmuş testislerimde. Tam anahtarları almak için elimi cebime attığımda Daphne gözüme çarptı ve bana doğru koşmaya başladı. Elindeki to-go bardaklarından birinin içindekiler kenarından taşınca tekrar yürümek için yavaşladı.

Tısladı ve parmak eklemlerini yalamadan önce bardağı yüzüne doğru kaldırdı. Çok sevimliydi.

"Çok iyi değil ama sıcak." Fincanlardan birini bana uzattı. "Benim için mi?"

Güldü. "Başka kim olacak?"

Fincanı aldım ve yudumladım. Kakao suluydu ve yeterince sıcak değildi - hiçbir zaman yeterince sıcak olmamıştı- ama beni düşünmüştü ve bu onu daha da tatlı yapıyordu.

"Yani..." diye bir buhar bulutu üfledi. "İçimden bir ses o şeyin kaputunu bile kaldırmadığınızı söylüyor." Daphne başıyla arabamı işaret etti.

"Eğer beni aşağılamaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmediğimi kabul ediyorum - nasıl sürüleceği dışında."

"Özelleştirmeleri nasıl seçtiniz? Çok fazla teknik özellik var."

"Tüm kutulara tıkladım."

Onu öpmemi ister gibi gülümsedi. Ya da belki ben sadece onu öpmek istedim.

"Sizi uyarmalıyım. Kimseyi aşağılamaya çalışmıyorum, ama gözeneklerimden bir şekilde sızıyor. Gün bitmeden sizi utandıracak bir şey söyleyeceğim. Sadece izleyin. Ayağımı ağzıma sokma ve bunun farkına bile varmama gibi bir yeteneğim var."

"Bunun doğru olmasının akla yatkın bir yolu yok."

Omuz silkti. "Maalesef. Benimle bir saat geçirirsen beni boğmaya hazır olursun."

"Doğru." *Sadece bana izin verirse.*

Yüzü çok savunmasız, çok samimiydi. Sanki az önce ne söylediğinin ya da sözlerinin doğrudan sikime gittiğinin farkında değildi ve tüm o sıcak kan buz gibi soğuk, süngerimsi dokuya akarken hiç de hoş hissettirmiyordu.

Bir dahaki sefere on dokuz derece sıcaklıkta ayakta durmak zorunda kaldığımda boxer ve bol pantolon giymemeyi aklıma not ettim.

Kahretsin. *Bunlar* hiç de hazırlıklı olmadığım duygulardı. Bugün değil. Sabahın zayıf ışığında ve ormanın gri puslu havasında değil. Kesinlikle insan kalıntılarının bulunduğu yerde değil.

Bakışlarımı bir kez daha dişlerinin olduğu yerden ayırıp alt dudağının yumuşaklığını ısırdım. Nefesimi verdim ve acele etmedim.

Decca'nın asistanı. Bu da onu bir çeşit iş arkadaşı yapıyordu. O dişler benim dudağımı ısırtıyor olsaydı nasıl hissederdim diye düşünmemeliydim herhalde. Flört ve hisler patronu tarafından onaylanmış olsa ve aramızdaki ilişki en marjinal iş ilişkisi olsa bile, yine de yanılttı. Değil mi?

"Üşümüş görünüyorsun," dedim gereksiz yere.

"Buz fırtınası geliyor." Sesi heyecandan birkaç nota yükseldi.

"İçeri girip ısınmak ister misin?"

"Gerçekten mi?" Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi, sonra tekrar söndü. "Ah, hayır. Yani, evet, istiyorum. İçini görmek için sabırsızlanıyorum. Ama... Artık alıştım. Isınıp kızardıktan sonra bizim için hazır olduklarında tekrar dışarı çıkmak zorunda kalmak istemiyorum."

"İşte, izin ver..." Eşarbımın sıkı düğümünü çözdüm ve ona uzattım.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Düşündüm ki-" Strafor bardağın kenarını dişlerimin arasında tuttum, eşarbi başının üzerinden geçirdim ve boynuna sardım. "Biraz yardımcı olabilir." Nefesim şakağındaki saç tutamlarından birini dalgalandırdı.

"Ama sen-" "Ben yeterince sıcakım."

Dudağını ısırdı ve kumaşı düzeltmek için uzandı, çıplak eli eldivenime değdi ve doğrudan solar pleksusuma elektrik titreşimleri gönderdi. "Bazen çok kalın kafalı olabiliyorum." Gülümsemesi daha sessiz bir şeye dönüştü. Gardını indiriyor ve ondaki gerçek bir şeyi görmem için bana güveniyordu. "Teşekkürler Chris. Bu giydiğim en sıcak şey olabilir."

Böyle bir şey hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Hiç hissetmiş miydim?

Benim için arzu genellikle zaman içinde, aylar hatta yıllar boyunca yan yana çalışarak kazanılan karşılıklı saygıdan sonra oluşurdu. Hiç bu kadar anlık hissetmemiştim.

Ama bu arzudan daha öte bir şeydi.

Kakaomun geri kalanını bitirdim ve bardağı daha sonra almak üzere yere bıraktım. O da aynısını yaptı.

"Arabalarla neden ilgileniyorsun?" Bakabilmesi için kaputu açtım. Hemen harekete geçip kaputu açtı. Yüzü ciddileşti, motoru ve hortumları -ya da altında her ne varsa- benim az gelişmiş bir çene kemiğini analiz ettiğim gibi analiz ediyordu.

"Ne? Pardon, bu güzellik dikkatimi dağıttı," dedi, motorda bir şey ararken. "Uh... babam, ilk başta. Bana yağı, lastikleri, frenleri ve bujileri nasıl değiştireceğimi öğretti. Hiçbir zaman bilgisayar tanılama veya kontrol gerektiren süslü bir şey kullanmadı. Hepsi çemberli arabalardı, bu yüzden onlarla öğrenmek çok daha kolaydı. Gençken bana öğretmesinin tamamen bağ kurmakla ilgili olduğunu düşünürdüm." Yüzü bir kayıtsızlık maskesine dönüşmüştü. "Sonra arabalarımızı bir dükkâna götüremeyecek kadar fakir olduğumuzu ve bunun bir oyun olduğunu anladım. Ama sonunda motorları gerçekten sevmeye başladım. Gülümsemesi genişledi ve gözleri dans etti. "Ve sonra *Hızlı ve Öfkeli*'yi izledim. Görür görmez arabana kafayı takmıştım. En azından filmdeki arabana."

"*Hızlı ve Öfkeli* mi?" Gözlüklerimi düzelttim, buzlanmamış olmalarına şaşırdım.

"Şaka mı yapıyorsun? Bir film arabası kullanıyorsun ve bunun bir film olduğunu bilmiyor musun? Bu Aston Martin kullanıp James Bond'un kim olduğunu sormak gibi bir şey."

Onu bu kadar çabuk bu kadar ilginç bulduysam başım büyük beladaydı.

"Araban aslında *The Fate of the Furious* filminden; 2016 model," diye devam etti, başı hâlâ kaputun altındaydı. "Ama çok şıktı. Onu sürmek sanki bir silahtan çıkan merminin içinde olmak gibi hissettiriyordu. Böyle bir şey mi?"

"Ah, evet. Sayılır. Tetiği çekmek için pek fırsatım olmuyor." "Arabayı sürmek için her şeyimi verirdim. Çok fazla araba üzerinde çalışmadım.

Alman

arabaları."

"Üzerinde

çalışmak

mi?"

Kapüşonunu yavaşça indirdi ve kollarını kavuşturarak soğuktan korundu. Ben de aynısını yaptım.

"Ben bir tamirciyim. Üniversiteyi bu şekilde bitirdim. Bir çeşit ameleiydim. Yaptığım işlerin çoğu yağlama tekniğiyle ilgiliydi ve garajımda çoğunlukla yerli arabalara bakım yapıyorduk ama arada sırada eğlenceli bir şeyler de buluyorduk."

Tanrım, bu kadın. "Bu... gerçekten harika."

"Gerçekten mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Mavi yakalı bir kızıdan etkilenecek bir tipe benzemiyorsun."

"Bu kendinizden bahsetmenin indirgeyici bir yolu."

"İnan bana, *ben* böyle düşünmüyorum. Bu sadece yüzüme vurulan bir şey."

"Yetkinlik hangi alanda sergilenirse sergilensin kutlanmalıdır. Ayrıca, bu..." Başımı salladım.

"Ne?" Gözleri umutla parlıyordu.

"Böyle bir şeyde iyi olmak - bu, ah..." Duyulabilir bir nefes aldım. *Söyleme, söyleme.* "Çok seksi. Büyük bir tahrik edici." *Hay sikeyim.*

Kocaman gülümsedi. Ne kadar yakın durduğumuzu ya da hâlâ ona dönük olduğumu fark etmemiştim, ayakkabılarımızın uçları neredeyse birbirine değiyordu. İrislerindeki buzlu grilerin çizgilerini seçebiliyordum. "Aslında çocukken bir yarış arabası yatağım vardı." O kadar yakındık ki, nefesinin buhar bulutu çeneme çarptı. "Şu resmi plastik olanlardan değildi. Ahşap boyalıydı. Mavi, kırmızı değil. Babam benim için yapmıştı. Hastalanmadan önce..."

"Belki yapabiliriz-"

"Nihayet!" Decca araya girdi. Onun geri döndüğünü fark etmemiştim. "Bizim için hazırlar."

"Evet!" Daphne dedi ki. "Bu dişçi adamın kalıntılarla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Yine dudaklarını ısırdı, hâlâ ağzıma bakıyordu.

Kahretsin, bu büyük bir şeydi.

Omurgamı dikleştirdim ve zihnimi çelikleştirdim, kendimi bir gömü işleminin kutsal alanına girmeye hazırladım. Aşk hayatımı düşünecek zaman değildi. İşimi yapmak için buradaydım.

İşimde iyiydim.

Daphne'ye ne kadar iyi olduğunu göstermek istediğim gerçeği önemsizdi.

Chapter 2

Daphne

"Ne yapmamı istiyorsun?!"

"Aşağıya inmenin en hızlı yolu bu, hanımefendi," dedi görevli, tren raylarının altındaki vadiye korkusuzca inebilmem için kendimi bağlamam gereken bir *rampa* koltuğunu işaret ederek.

Alnım diken diken olmuştu. Soğuk havaya rağmen ter içinde kalmama ramak kalmıştı.

Uzun, derin bir nefes aldım. *Tamam. Bunu yapabilirim.* Yapmak zorundaydım. Aşağı inmenin tek bir yolu daha hızlıydı ve o yol da bir daha asla yukarı çıkamamamla sonuçlanıyordu.

Setin kenarına yaklaştım, derin bir nefes aldım ve kendime bakma cesareti gösterdim. Doksan derecelik bir düşüş değildi. Buradan bakınca, yürüyemeyeceğimiz kadar dik bile görünmüyordu. İlk birkaç memur da kalıntıların insan olduğunu doğrulamak için oraya bu şekilde inmişti. Yine de muhtemelen çok atletiktiler. Ben sakardım. Eklemlerimin beni ne zaman rahatsız edeceğini asla bilemezdim. Bu yüzden *Bağlanmak* iyi bir plandı ama *iple inmek*?

"Yardım lazım mı?" Arkamı döndüğümde Chris'in çoktan kuşak koltuğuna oturmuş ve gitmeye hazır olduğunu gördüm. Süslü yün pantolonunun üzerinde gülünç görünmesi gerekirdi, ama süslü bir yün palto ve pahalı görünümlü ayakkabılarla süslenmiş, pantolonu sarmalayan kaya tırmanışı koşum takımı da dahil olmak üzere hiçbir şeyin içinde gülünç görünmeyecek kadar zarıftı.

Tabii ki ayakkabıları pahalıydı. Bekâr bir diş hekimi, profesör ve dünyanın en önde gelen adli odontologlarından biriydi. Otuzlu yaşlarının ortasıdaydı, belki? Muhtemelen çok para kazanıyordu ve kendisi dışında hiçbir mali yükümlülüğü yoktu. Adamın özel lüks bir süper arabası vardı. Evet, ayakkabıları neden pahalı olmasın ki? Benim de pahalı ayakkabılarım olurdu, çok.

Koşum takımına uzandı ve ayaklarımın dibindeki toprakta diz çöktü. Otomatik olarak. Sanki ölüme inmek üzere olan çaresiz bir acemiye yardım etmek önemsizmiş gibi.

Yaklaşan düşüşüm ve kopan omuriliğim yerine onun süslü ayakkabılarına odaklandım.

Onları pahalıymış gibi giymezi. Sadece bir ayakkabı gibi giyerdi. Sıradan, günlük ayakkabılar. Benim asker botlarımı giydiğim gibi.

Muhtemelen ince şeylere o kadar alışmıştı ki, ne kadar ince olduklarının farkına bile varmıyordu. Bazı erkekler gibi kasıla kasıla etrafta dolaşmıyor, sahip oldukları tek bir modaya uygun, yarı lüks eşyayı gösterip, sanki pahalı ama yine de çok orta halli bir şey aldıklarından etkilenmeniz gerekiyormuş gibi yüzünüze vurmuyordu.

Chris'in gösterişli bir saate bakarak zenginliğini göstermesine gerek yoktu. Beni tanıdıktan on dakika sonra kaşmir atkısını ve kürklü eldivenlerini sanki tek kullanımlıkmiş gibi bana ödünç vermişti. Kaşmir bir atkı almak için bir yıl boyunca para biriktirmem gerekirdi ve o zaman bile muhtemelen birikimlerimi yiyecek ya da şarjı iki saatten uzun giden bir telefon gibi daha pratik bir şey almak için kullanırdım.

Uсталıkla dikilmiş paltosunun içinde omuzlarını dik tutmaya çalışırken telaşlanmadı ya da kıpırdanmadı. Tüm kıyafetleri kesinlikle mahvolmak üzereydi ve o bunu hiç umursamıyor gibi görünüyordu.

Bu dişçi parasından daha fazlasıydı. Bu eski bir paraydı. Zenginlerin farkına bile varmadığı türden sessiz bir lüks.

Belki de zamanın çatlaklarından düşmüştü ve gerçekten Regency İngiltere'sinden bir kraliyet eşiydi.

"İçeri girin."

"Ne yaptığını biliyor musun?" Ona sordum.

"Evet."

"Bu kadar mı? Sadece 'evet' mi? Çok fazla odontoloji vakasına mı giriyorsun?"

"Sağ bacak buradan," dedi sakince, halkayı benim için açık tutarak. "İş için değil. Sadece çok tırmandım."

Hmm. Kaya tırmanışı da eski para olabilir. Tanıdığım hiç kimse yapmıyordu, bu da otomatik olarak varlıklı insanlar için bir aktivite gibi hissettiriyordu.

Chris muhtemelen at terbiyesi ya da gösteri atlayışı da yapmıştır. Ve eskrim. Kesinlikle eskrim.

Şimdi onu siyah bir ceket, dar bir binici pantolonu ve diz hizasında parlak deri çizmeler içinde hayal ediyordum ve onu başka bir şey içinde görmek istemiyordum. Bahse girerim kalçaları binici pantolonu içinde harika görünürdü.

"Sol bacak."

"Hiç çit yaptın mı?" "Ne?"

"Çit. Bilirsin-en garde? *Prenses Gelin*?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Hayır. Eğer ilgilenirsen Decca'nın bir arkadaşı var. Çitlerle uğraşan tanıdığım tek kişi o."

"Ata binmek mi?"

"Daph, diğer bacağını da geçir." Baldırıma dokundu. "Bir kere. Ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyorum."

İkinci döngüye girdim, adımları kısaltma şeklini görmezden gelmeye çalıştım. Sanki sıradan bir lakaptan ziyade bir sevgi sözcüğüymüş gibi. Sanki ezelden beri söylüyormuş, beni ezelden beri tanıyormuş gibiydi.

"Okçuluk, belki? Ya da çakmaklı tabanca gibi? Sanırım adı buydu. Onları kullanıyor musunuz?"

Güldü. "Ne için? Aaron Burr ile düello yaptığın için mi? Bu sorular da neyin nesi?" Güzel. En azından onu kırmamıştım.

"Çocukken nasıl biri olduğumu anlamaya çalışıyorum."

"Sen benim..." Başını sallayıp bana gülümsemeden önce nefesinin altından bir şeyler söyledi. "Silahlar kulağa hoş geliyor ama elime aldığım tek kılıç muhtemelen... Bilmiyorum, oyuncak ışın kılıçları. Nasıl bir izlenim bıraktığını bilmiyorum ama Nashville'liyim. Futbol oynadım. Kaykay yaptım. Video oyunları."

Tamam, belki de bir solucan deliğinden yirmi birinci yüzyılın pek de suç sayılmayan bir ortamına düşmüş on dokuzuncu yüzyıl dükü değildi. Bu sadece onun için doğru arketipi henüz bulamadığım anlamına geliyordu.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Bunu şaka yapar gibi söylemişti ama gözlerimi kaçırırkenki gergin hali içimi bir roller coaster döngüsüne sokuyordu.

"Normal olduğun için mi? Hayır. Gerçek olmana sevindim. Sadece nasıl... sen olduğunu merak ettim."

Chris bir nefes aldı ve beni bağlamaya fazlasıyla odaklandı. İlmekleri dizlerimin üzerinden yukarı çekti ama üst baldırlarımdaki düz ipi ayarlamadan hemen önce durdu. "Belki bunu yapmak istersin?"

Gözlüklerinin arkasından bana bakarken yanaklarım ısındı, samimiydi -her zaman samimiydi- ve yapılması gerekse bile bana bu kadar mahrem bir yerden dokunduğu için biraz utanmıştı. Koşum takımı Decca için sorun olmamıştı; memurlardan biri onu kısa sürede, yanakları kızarmadan, kekelemeden ve iki tarafın da göz teması kuramaması olmadan hazırlamıştı.

Koşum takımını, erkek memurlardan birinden ödünç aldığım eşofman altımın üzerine geçirdim; neyse ki dondurucu soğuk bir sabahta sadece taytım ve mini eteğimle ipten sarkacak değildim. Decca bu sabah beni aramıştı ve ben de aceleyle buraya gelmişim. Noel alışverişi yapmak ve bu akşam annemin evinde ilahi söylemek için giyinmişim, kaya tırmanışı için değil.

"Piyano çalıyorum," dedi sessizce, iç baldırlarımın etrafındaki kayışları daha sıkı çekiştirirken, stratejik olarak yapağıları çözdü, böylece ben beldeyken bükülmeyecekti. "Kıpırdanmayı kes."

"Elimde değil."

Eğilmiş, kemeri sıkıp ayarlıyor ve parmaklarını kasıklarımın ve kıkımdan dikkatlice uzak tutuyordu - tam olarak olmaları gereken yer orası olmasına rağmen -... ateşliydi. Bu aynı zamanda yüzünün doğrudan benimkiyle aynı hizada ve sadece birkaç santim uzakta olduğu anlamına geliyordu. Öne doğru eğilip dudaklarımı yeni tıraş edilmiş yanağının çukurunda gezdirebilirdim. Yeterince derin solursam muhtemelen eski para kolonyasının kokusunu alabilirdim. Her ne kokuyorsa artık.

Neredeyse yabancı olan birine sosyal adabın izin verdiği kadar yaklaştım. Ama tek alabildiğim koku... odun kokusuydu. Toprak. Gelen karın tuzlu kokusu.

Biraz daha çekiştirdi, adeta güreşerek koşum takımını dev pantolonun üzerine oturttu. Yutkunduğunda adam elması sallanıyordu. Dilimi boğazından aşağı, güçlü kare çenesi boyunca gezdirmek ve ağzımı tam orada, kalp atışlarının attığı yerde kapatmak istedim. Eğer birazdan uzaklaşmazsa

Beş saniye sonra ben de yapardım. Aklıma bir görüntü geldiğinde, dürtü kontrolüm uçurumdan aşağı düşüyordu. Bu da tesadüfen gerçek hayattaki bedenimin taklit etmek üzere olduğu eylemdi.

"Konser piyanisti olmak istiyordum," dedi.

"Oh." Kelimeyi adeta içimden geçirdim.

Bana baktı. Ağzıma. Sonra işine geri döndü.

"Bunun benim hakkımdaki kibirli algınızla bağlantılı olabileceğini düşündüm."

"Oh! Hayır. Sen kendini beğenmiş değilsin. Kötü anlamda değil. Sen bir düksün. Özür dilerim. Bu aptalca. Bu sadece yaptığım bir şey. Ben... insanları farklı dönemlere ve arketiplere göre yeniden düzenliyorum ve bu... gerçekten utanç verici ve sınıfçı. Seni tarihi bir toprak sahibi olarak hayal ediyordum. Kiracılarının yanında tarlalarda çalışan bir Bay Darcy tipi."

Şaşkınlıkla başını eğdi. "Darcy bir lord değildi ama bu karşılaştırma gururumu okşadı." Ayağa kalktı. "Eh, bu da olabildiğince iyi."

"Bu hiç de güven verici değil." "Hazır mısın?"

"Asla olmaz."

"Arkama geç." O orantısız gülümsemesiyle içimin en harika şekilde burkulmasına neden oldu. "Düşersen seni tutarım."

"PEKÂLÂ MİLLET. Güverteye çıkacak salonlarım ve demlenecek şaraplarım var," dedi Decca, kalıntıları aldıktan ve kadavra köpekleri bölgeyi taradıktan sonra.

"Wassail nedir ki?" Decca'ya sordum.

Chris o tembel gülümsemesi ve muzip gözleriyle bana dönerek, "Noel'de içtiğin şey," dedi. "Eğer bir düksen."

Oh. Başım beladaydı.

"Bu vakayı resmi olarak Dr. Carter'a devrediyorum. Daph, ona yardımcı olur musun?"

Elbette. Eğer "yardımcı olmak" derken kendi ayaklarıma takılıp düşmemi ve saçma sapan bilgilerim ve anlamsız sorularımın onu ölümüne sıkmamı kastediyorsa. Ama asıl mesele bu değildi. Derin bir nefes aldım, idolüm olan kadına içimi göstermek üzereydim.

"Aslında ben de seninle gelmeyi umuyordum. Arabam yok." "Buraya nasıl geldin?" Decca sordu.

"Uber."

"Bir suç mahalline mi uçtunuz?"

"Bu bir suç değil. Onlar tarihi kalıntılar. Neyse, boş ver. Polislerden birinden beni kütüphane gibi bir yere bırakmasını isteyeceğim, böylece oradan araç paylaşımı yapabilirim. Franklin'e sadece 20 mil falan var."

"Firebird'üne ne oldu?"

"Başına gelmeyen kalmadı. Eve götürecek param yoktu, bu yüzden dün şehre indiğimde doğruca babamın tanıdığı hurdacıya gittim. Bana ancak benzin ve buraya gelirken koymam gereken iki kasa yağı karşılayacak kadar para verdi."

"Kahretsin. Knoxville'e nasıl döneceksin?"

"Babam yarın beni alacak. Maaşım geldiğinde, bir kısmını bir zamanlar birinin çöplüğüken biraz daha az kullanılmış bir hazinenin peşinatı için kullanacağım. Umarım bakımını kendim yapabileceğim kadar eskidir. Modern arabalara güvenmiyorum."

"Modern arabalar mı? Lütfen en azından bu milenyumdan bir şeyler getirin." Decca telefonumu elimden aldı. "Ve benim Uber giriş bilgilerimi kullan. Bu davadaki eski lideriniz olarak, şehrimde bulunduğunuz süre boyunca ulaşımınızı karşılamakta ısrar ediyorum. Hiçbir yerde mahsur kalmanı istemiyorum." Bana endişeyle baktı. "Burada işin bittiğinde Chris'in seni annene bırakmasını sağlayacağım. Merak etme. O asla yüzde yüz centilmence olmayan bir şey yapmaz." Benden çok ona anlamlı gelen sivri bir ifade takındı.

"Eminim bir şeyler yapıyordur. Kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum-"

"Hey, Chris..." Decca bir masanın üzerine eğilmiş, gözlüklerini onu küçük bir çocuk gibi gösterecek şekilde yukarı kaldırmış olan Chris'e doğru bağırdı. Ona her baktığımda yanaklarıma bir şeyler oluyordu. Sıradan bir gözlemciye göre sadece kızarıyormuşum gibi görünebilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Eğer daha derine bakarsanız, sanki röntgen çekiliyor gibiydim. Sadece, kemiklerimi görmek yerine, titreyen bir film makarasında oynayan tüm cinsel fantezilerimi görüyordum. Ve Dr. Christopher Carter söz konusu olduğunda, içimde büyük bir film kutusu saklıydı.

Chris başını kaldırdı, kaşları gözlük çerçevelerinin üzerinden soru sorarcasına kalktı.

"Sonra Daph'i eve bırakır mısın?"

Kılını bile kıpırdatmadı. Kaşlarını bile indirmede. Şok olmuş küçük bir çocuk ifadesiyle önce bana, sonra hızla Decca'ya baktı ve bir kez başını sallayıp dikkatini kafatasına geri verdi.

Bu garipti. Ama bu yepyeni bir AMG GT'ye bineceğim anlamına geliyordu.

"Sonra görüşürüz, bebeğim. Saat sekizde evimde olmaya çalış. akşam yemeğine yetişemez. Dickensian parti oyunları oynuyoruz. Onları kaçırmak istemezsiniz."

"Bakan'ın Kedisi mi?"

"Tabii ki!" O da omzunun üzerinden bağırdı.

Decca'nın partisine kimin geleceğini biliyordum ve bu geceki eğlencenin tek istekli katılımcılarının o ve ben olacağımızdan şüpheleniyordum.

Decca'nın kalıntılar için bıraktığı ambalaj malzemelerini topladım ve masanın altında düzenlemeye başladım. Kafatasının yanı sıra birkaç kemik parçası daha bulmuştuk ama uyluk kemiği gibi merhumun boyunu doğru tahmin etmemize yardımcı olabilecek bir şey yoktu. Sonuç olarak, kalıntılar arasında çene kemiğiyle birlikte eksiksiz bir kafatası vardı - elbette ayrılmıştı ama orada olması bile hoş bir sürpriz olmuştu. Çene genellikle hayvanlar tarafından taşınırdı. Decca masanın üzerindeki üç inç uzunluğundaki parçanın üçüncü ayak tarak kemiği olduğunu söylemişti. Neredeyse aynı uzunlukta olduğu ve birinci metakarpal ile aynı yüzlere sahip olduğu için, Decca ya da Chris gibi farkı gözle göremiyordum. Ayrıca bir omurdan kopmuş bir omurga çıkıntısı ve tanımlanamayan birkaç küçük kemik de vardı; ancak bunlardan birinin farklı bir omurun üst eklem çıkıntısı olduğunu söylemek için elimi taşın altına koymam gerekiyordu.

Chris kafatasını inceliyordu.

Sağlam bir kafatasına sahip olduğumuz için çok şanslıydık.

Karşısındaki plastik katlanır masada dururken bana bakmadan "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Um..."

Kafatasını orantısız bir çerçeve gibi çenesinin içine yerleştirdi. "Yaş, cinsiyet, ırk? İlginç bir şey var mı?" Neredeyse dişsiz sırtışını işaret etti.

"Oh." Dikkatimi aşağıya odakladım. "Uh... erkek."

"Evet." Omuz silkti. "Bu polislerden herhangi biri muhtemelen bunu sana söyleyebilir. Başka ne var?"

"Kaş sırtı çok... um, aşırı... belirgin. Ve düz. Ortalamadan daha fazla."

"Öyle mi?" Şimdi beni inceliyordu.

"Sanırım öyle. Um." *Um demeyi kes.* "Kafatası üzerinde bir tarih bulmak zor olacak. Uzun süre kısmen yüzüstü gömülü kalmış. Bu yüzden parietal kemik ağarmış ve yüz kemikleri kahverengi. Kafatasının arka kısmı güneşe ve hava koşullarına maruz kalmış."

"Neden?" Deldi.

"Hayvanlar mı?"

"Büyük ihtimalle. Geri kalanını neden bulamadığımızı açıklıyor. Hayvanlar en son kafatasını kemirir. Çenelerini etrafına dolamak zordur. Uyluk kemiği ya da kaburgayı koparmak çok daha kolaydır. Bu da kısmen bunların tarihi kalıntılar olduğunu düşünmemize neden oldu. Çok uzun süre gömülü kalmış olmaları, tüm organik maddeler o ortaya çıkarılmadan çok önce tamamen çürümüşü."

"Eğer daha önce, tamamen çürümeden önce ortaya çıkarılmış olsalardı, daha fazla diş izi mi olurdu?" Ben sordum.

Bu bilgiyi pek çok kez okumuştum. Ders kitaplarında anlamlıydı ama ilk kez yerinde görüyordum. Her şey yerli yerine oturuyordu ama bu sefer onu yetkinliğimin sıcaklığıyla doldurmayacağımı biliyordum. Sadece tam bir çaylak gibi görünmemeye çalıştım.

"Evet, daha önce de haklıydın. Kaş sırtı modern tarihte o kadar da değişmedi. 1920'den önce bile tuhaf görünümlü bir adamdı."

Tamam, başka? "Kafkasyalı. Burun omurgası kırık ama dar bir burun açıklığı ve göz çukurları arası genişlik var, ayrıca göz çukurları da eğimli."

"Güzel."

Vücudum onun övgüsünden gelen sıcaklıkla dolup taşı. *Daha fazlasına ihtiyacım vardı.*

"Yaş..." Başımı salladım. "Alabilir miyim?" Kafatasını işaret ettim.

Başını salladı, beni heyecanlandıran bir merakla dikkatle izliyordu.

Kafatasını, geri kalanı kadar kırılgan görünmeyen şakak kemiklerinden nazıkçe kavradım. Kemikleri birbirine bağlayan bir doku olmadığı için çene kemiğinden kolayca ayrıldı.

İlk kez insan kalıntılarını çıplak ellerimle tutuyordum. Lisans eğitimim sırasında bile çoğunlukla plastik kopyalarla çalışmışım, çünkü gerçek insan iskeletleri pahalıydı ve biz lisans öğrencilerinin onlarla oynamamıza nadiren izin veriyorlardı. Saha çalışmalarında ve Decca ile çalışırken, aslında hiçbir şeye dokunma yetkim olmamıştı.

Bu anın ağırlığını içime sindirdiğimde, kariyerimde ilk kez kendimi gördüm. Bu tam da yapmak için doğduğum şeydi. Belki de acele ediyordum. Hâlâ iki yıl daha öğrenmem gerekiyordu; şişmiş cesetlerin üzerinde tepinerek.

Vücut Çiftliği'nde Chris ya da Decca beni yönlendirmeden bu işleri nasıl yapacağımı öğreniyordum. Ama çok geçmeden, üçüncü metatarsal ile birinci metakarpali tek bir bakışta ayırt edebilecektim.

Kafatasını dikkatlice ters çevirdim ve sağlam kalan birkaç dişe baktım. "Yirmilik dişler yerinde. Biküspitte aşınma var. Ölümünden önce birçok dişini kaybettiğini düşündürecek kadar yeniden şekillenme var. Bilmiyorum, altmışlı yıllar mı? Yetmişli yıllar mı? Alt ısırma oyunu güçlüydü, bir bulldog gibi. Şuradaki taşlamayı görebilirsiniz." İşaret ettim.

"*Alt ısırma oyunu mu?*" Bir kaşını kaldırdı.

"Mezioklüzyon," diye yeniden ifade ettim.

"Teşekkür ederim."

Başparmağım temporal kemiğin skuamöz kısmındaki bir dizi sığ çıkıntının üzerinden geçti.

"Ne..." Gözlerimi kısıtım ama pek bir şey göremedim. "Bu... antropojenik bir his." *Ama bu olamazdı.*

"Nerede?" Ciddileşti.

"Sol temporal. Elmacık kemiğinin hemen üstünde. Çok düzgün, çok mükemmel. Görmekten ziyade hissedebilirsin. İşte." Elini tuttum ve parmağını tam olarak izleri hissettiğim noktaya koydum. Ama kafatasına bakmıyordu. Merak ve ateşin aynı tuhaf karışımıyla bana bakıyordu. Göğsü ağır bir şekilde yükselirken çikolata rengi gözleri karardı.

"Bu... muhtemelen bir şey değil." Aklı başka yerde gibiydi ama ben de ikna olmuş gibi görünmediğini söyleyebilirim. "Daha fazla diş izi. Belki bir azı dişinden." Kafatasını benden aldı, elimden kayarken başparmağı benimkini göz çukuruna sürttü. "Decca'nın seni neden tuttuğunu anlayabiliyorum. Ne yaptığını biliyorsun."

Bunu benden çok kafatasına söyledi ama bu şimdiye kadar aldığım en iyi iltifattı.

Eşyalarımızı topladıktan sonra Chris garip bir şekilde arabasını işaret etti, sanki kalbim krem rengi deri koltuklarına yerleşmeyi düşünürken bile çarpmıyormuş gibi. Garip bir an tereddüt etti ve tekrar doğrulmadan önce yolcu tarafına doğru yöneldi. Kapımı mı açacaktı? Neden bu bir randevu gibi hissettiriyordu? Ona da böyle mi hissettiriyordu?

Özenle paketlenmiş insan kalıntılarından oluşan küçük kutuyu bagaja yerleştirdi. Dışarı yayılan deri ve yeni araba kokusu dizlerimin bağını çözdü. Arabaya binmek, *onun* nasıl sürdüğünü hissetmek, *onun* nasıl sürdüğünü hissetmek için sabırsızlanıyordum.

"Yürüdüğünüz her yere klasik müzik pompalanması gerektiğini düşünüyorum. Küçük bir Bluetooth hoparlör gibi. Arabayı çalıştırdığında ne keşfedeceğim?"

"Asla bilemezsin. Mozart olabilir. Mahler de olabilir." Kaşlarını kaldırdı. Gözlerinin kahverengisi bir an için parladı ama uzun gövdesini küçük arabanın içine katlamadan önce gülümsemedi bile.

Kapılarımız kapandığında inledim. "Rüzgarın dışında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

Dügmeye bastı ve motor mırıldanarak çalışmaya başladı.

"Mahler'i bilmem ama bu benim kalbimin film müziği. Bunu bütün gün dinleyebilirim." Başımı ona doğru salladım, eklemlerim henüz tam olarak çözülmemiştir. "Carl Benz'in ilk içten yanmalı motoru icat etmekten vazgeçmek üzereyken karısı Bertha'nın arabasını çaldığını ve bir halkla ilişkiler gösterisi olarak Almanya'yı boydan boya geçtiğini biliyor muydun?"

"Ben de böyle bir şey duymuştum."

"Okulda okumasına izin verilmemesine rağmen o da bir mühendisti. Fren balataları fikrini o buldu. Ve kendi parasını kocasının şirketine yatırdı, ancak o zamanlar eşler yatırımcı olarak listelenemediği için adı hiçbir zaman kayıtlara geçmedi. O benim kahramanım sayılır."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi sessizce. Onunla ilgili her şey sessiz ve durgundu, benim çılgınca laf kalabalığımanın tam tersiydi. Onun yanında olmak bile beni daha sakin hissettiriyordu.

Müzik canlandığında, kesinlikle klasik değildi. Rap'ti. Wu-Tang ile ilgili bir şeydi. Wu-Tang Clan'ı duymuştum ama hiç dinlememiştım. Ham ve güçlüydü; eski para ayakkabılarından ve kaplumbağa kabuğu gözlüklerinden hayal ettiğim gibi değildi.

"Klasik değil. Hâlâ benim ilgi alanımın dışında. Ve benim neslimin. Yine de hoşuma gitti."

Sabırla gülümsedi. "Benim de zamanımdan önceydi." "Bunun bir hikayesi var mı?"

"Hem evet hem hayır. Her türlü müziği dinlerim, yani bu benim normlarımdan dışında değil. Ama ailemle birlikte çalışan bir adam vardı, Darius. Gençken ona gerçekten saygı duyardım. Benim için ikinci bir baba gibiydi. Her zaman Wu-Tang çalardı. Eve geldiğimde nostalji yaşıyorum sanırım."

"Kaç yaşındasın, Chris?"

"Senden daha büyüğüm."

"Oh, ha di ama. Cebini karıştırıp ehliyetine bir göz atacağım," dedim hınzırca.

"Otuz altı."

"Otuz altı yaşında görünüyorsun."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Alınmaktan ziyade eğlenmiş görünüyordu. Güzel.

"Çünkü gerçekten de cebini karıştırabileceğimi sana kanıtlama fırsatını kaçırdım."

"Çevik parmaklarını gördüm. El çabukluğu konusunda yetenekli olman beni şaşırtmadı." Başka bir yola saptı ve zahmetsizce hızlanarak güzel elleriyle direksiyona vurdu. "Yani...?"

"Ne olmuş yani?" Beni koltukların arasında eritiyor ve kendi düşünce zincirimi takip edemez hale getiriyordu.

"Kaç yaşındasın sen?"

"Oh. Yirmi dört." Çok genç olduğumu düşünür müydü?

Chris benden o kadar da büyük değildi. Genel düğ havasına rağmen bunu kesinlikle hissetmiyordu. Sessiz ve sakin olmak yaşlı olmak demek değildi. Sessiz ve sakin olan pek çok çocuk tanımıştım. *Ben* de çocukken sessiz ve *sakindim*. Ama herkes rahatladığında nasıl oynayacağını bilir. İçten içe Chris'in nasıl oynanacağını bildiğinden şüpheleniyordum. Sadece doğru kişi gelip onu maymun demirlerine kadar kovalayana kadar oyun alanındaki gevşek taşları tekmeliyordu.

Bana, yani klişeleşmiş DEHB'li manik peri rüya kızınıza, saçlarını nasıl serbest bırakacağını ve yumruklarla nasıl yuvarlanacağını göstermek için ihtiyaç duyan bir tip bile değildi.

O bir kemik ineğiydi, bir ölüm işçisiydi. Saçları çoktan dökülmüştü. Yuvarlandı.

Flört hayatımda her zaman bir kopukluk vardı ve bu yüzde yüz benim yüzümdendi.

Tüm bunların adaletsizliği, nörodejeneratif, travma ile bilgilendirilmiş beynimin beni dürtüsel, her şeye hazır, acil durumlarda veya ahlaki açıdan belirsiz durumlarda harika yapmasıydı, ancak eğlenceli kısımların hiçbirini alamadım. Özgür bir ruh değildim; kaygıyla doluydum. Hayatım bir oyun alanı değildi; küçük yaştan itibaren kendi kendime ebeveynlik yapmam için yalnız bırakıldığım ve bunu yapacak araçların asla verilmediği bir cehennemdi.

Bela gibi görünüyordum ama gelenekseldim. Mavi yakalıydım ama lüksü seviyordum. Güvenliği, sıcaklığı ve evi seviyordum. Hedeflerim arasında bir gün siyah kılıf elbiselerle dolu bir dolaba ve senfoni için sezonluk biletlere sahip olmak vardı.

Chris'le ilgili bir şey ve onun henüz keşfedilmemiş çocuksuluğu, *beni benim gördüğüm* gibi görebilecek kişinin o olabileceğini düşündürdü. O benim zıttım olabilirdi - benim Benz'imın Mercedes'i. İşte karşımdaydı, süslü ama gösterişli olmayan arabasının içindeydi -ki bu belli ki kaliteli işçiliğe değer verdiği anlamına geliyordu- ama trafiğe tereddütlü bir yaşlı adam gibi değil de bir Indy sürücüsü gibi hızlanarak çıkıyordu.

Zarif bir şekilde dikilmiş, yandan tokalı bir pantolon ve kaşmir bir kazak giymişti ama bir kez bile tozları ya da çamur lekelerini temizlediğini görmemiştim. Ayrıca, doksanların sert rap'lerini dinliyorduk.

Ve neredeyse bir suç mahallinde ağır bir flört yaptığından oldukça emindim.

Belki de o benim manik peri rüyalarımın çocuğuydu.

Belki birbirimize nasıl yaşanacağını, olunacağını ve sevilleceğini öğretebiliriz.

Müziğin sesini açmak için düğmeye uzandım, aynı anda o da ısı kontrolüne uzandı. Parmaklarımızın arkası birbirine çarptı ve ellerimi hızla kalçalarımın arasına soktum.

"Üşüyor musun?" Sanki benim rahatım dünyadaki en ciddi şeymiş gibi kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. Tanrım, çok yakışıklıydı. Samimiyeti, tarzı, aptalca sarkık gülümsemesi, zarif ellerinin vites panelinin etrafında kıvrılması, parmaklarının ucuyla viteslerin arasından geçmesi.

Arada bir gözleri, eteğimin bittiği ve çoraplarımın başladığı yerdeki şeffaf siyah tayt şeridinde kayıyordu.

Gülümsememi sakladım.

Yolculuğun geri kalanı arkadaşça bir sessizlikle geçti. Normal şartlar altında çok gergin olur, henüz kırılmaya başlamamış siyah ojelerimi karıştırırdım. Flört etmekte ya da şakalaşmakta hiç iyi değildim. Bir erkeğin egosunu okşamak için beceriksizmişim gibi davranmaktansa, Yıldızlı Çağ hakkında rastgele bilgiler vermeyi ya da Mercedes Benz'in dört tekerlekli süspansiyonu geliştiren ilk otomobil olduğundan bahsetmeyi tercih ederdim. Ama Chris'le birlikte olmak beni farklı hissettirdi - olgun ve ayakları yere basan. Rahat.

Buna alışabilirim.

Chapter 3

Chris

DAPHNE'NİN SOĞUK MAVİ GÖZLERİ Decca'nın sıcak ve kalabalık mutfağında benimkilerle buluştu.

Gülümsedi ve gazlı suyunu onaylarcasına kaldırarak Decca'nın arkadaşlarından biriyle sohbetine devam etti. Partinin geri kalanı aniden unutulup gitti.

Bilincimde sadece Daphne'nin geniş, özür dilemeyen sırtışı ve Decca'nın Noel ağacının yanında bir hale gibi parlayan gümüş saçları kaldı.

Omuzlarımı sıktım ve boynumu kırarak hareketi test ettim. Bedenim yabancı hissediyordu. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Aynı anda çok fazla şey. Sanki bir şey göğsüme dayanmış, bedenimi karanlık bir bilinmezliğe doğru sürüklüyor, karşıt bir güç ise ciğerlerimi o kadar ağırlıksız bir şeyle dolduruyordu ki yukarı ve yukarı süzülmemeye izin veriyordu.

Gözleri o kadar açıktı, mavisi o kadar doymamıştı ki neredeyse griydi.
-Yıldızların mürekkepli okyanuslardaki yansıması, altındaki soğuk, bulanık derinlikleri yalanlıyor. Onların içinde kaybolmak beni mahvederdi.

Ama ah, nasıl da kaybolmak istiyordum.

Sırtıma bir şey çarptı ve beni sarsarak gerçeğe döndürdü. Konuşmaların gürültüsü yeniden canlandı. Gözlerimi kırıştırdım, kendimi hâlâ bu köhne mutfak masasında otururken bulduğuma şaşırdım, elimde hâlâ burbondan çok erimiş buz olan bir içki vardı.

Decca, aldatıcı derecede güçlü bedenini benimle birlikte mutfak sandalyesine itmeden önce elini omuzlarımda gezdirdi. Sağ kık yanağım koltuktan kayarken irkildim ve kendimi sabitlemek için bacaklarımı açmaya zorlandım.

Nefesi elindeki kokteylden gelen viski ve portakal kabuğu gibi kokuyordu. Çok içmiş olmalıydı -Decca sadece içtiği zaman alınganlaşırdı.

"Bethany Noel şarkıları söylemek istiyor," dedi.

"Bunu yapmasını yasaklıyor musunuz?" İçkimi yudumladım.

"Akapella olarak şarkı söyleyemez, değil mi? Düzgün bir eşlikle bile melodiyi tutturamıyor."

"Eşlik etmek bir bonus olurdu." Kollarımı kavuştururken ceketimin yün tüviti sırtımı sıkıca sarmıştı.

"Bir piyanomuz var." Kaşları imalı bir şekilde kalktı. "Var," diye kabul ettim.

"Keşke burada biri çalabilseydi." Çenesine vurdu. "Dec, bunun etrafında dans etmene gerek yok. Sadece sor."

Ellerini göğsünün önünde birleştirdi. "Lütfen, bizim için birkaç Noel şarkısı çalar mısın?"

Ayağa kalktım, ceketimi çıkardım, kazağımın kollarını yukarı ittim ve manşetlerimin düğmelerini açtım. "Bunu Noel hediyen olarak kabul et."

"Bana zaten bir Noel hediyesi verdin. Onu içiyorum." Manhattan'ını dudaklarına götürdü. "Bu arada tekrar teşekkür ederim." Yudumladı.

"O senin ev sahibesi hediyendi. Annem bana bir partiye eli boş gitmemem gerektiğini öğretti."

"Ah evet, tam bir Güneyli centilmen." Başını iki yana salladı. "Teşekkürler, Bay Güneyli Yaşam."

"Viskiyi geri götürmemi ister misin?" "Sakın buna cüret etme."

Piyanonun başına oturup kapağını kaldırdığımda biri anemik bir şekilde alkışladı. Tuşların içi tozluysa, sanki kimse piyanonun yıllardır çalınmadığını fark edene kadar üzerlerini örtmeyi düşünmemişti. Parmaklarımı kıvrarak

İlk birkaç akorun etrafında, orada olmaması gereken çeyrek tonlara karşı dişlerimi sıktım. *Eesh*. Muhtemelen çalınmadığı zamandan daha uzun süredir akortsuzdu. Umarım Decca'nın konukları bu uyumsuzluktan rahatsız olmayacak kadar tatil ruhuyla doludurlar.

Sol elim hiç düşünmeden "Angels from the Realms of Glory "ye arpejli bir caz girişi yapmaya başladı; bu ilahi, şarkı söyleme ilahisi olarak pek bilinmese de eski şarkı listem için her zaman hoş ve huzurlu bir başlangıç olmuştu; aynı ilahiyi lisede de sayısız kez seslendirmiştim, ailem tatilimi video oyunları oynamak yerine huzurevinde gönüllü çalışarak geçirmemi istemişti.

İlk kıtadan sonra, tempolu ama oldukça parlak bir "Deck the Halls "a geçtim ve bulaşıcı neşe neredeyse piyanonun korkunç tonlamasını bastırdı.

İnsanların önünde oynamayalı uzun zaman olmuştu.

Uzun zaman önce, üniversiteye piyano performansı bölümü olarak girdim, bu da asla *sadece çalmadığım* anlamına geliyordu. Asla yeterince iyi olmayan parçalar çalıştım. Onları asık suratlı komiteler için çaldım. Mutlu bir orta yol yoktu. Enstrümanım hızla bir stres faktörü haline gelmişti.

Nefret ettim. Tükendim. Bıraktım.

Onun yerine biyoloji okudum. Cevapların objektif olduğu bir şey. Net bir doğru ya da yanlış. Başka bir "Neredeyse vardın." değil.

Son beş yıl içinde bir ara tekrar çalmaya başlamıştım. Gerçekten çalmaya. Hiçbir şeye odaklanmadan, sadece ritimlere dalarak, daha önce hiç yapmadığım gibi doğaçlama yaparak ve güzellik yaratmanın nasıl bir his olduğunun tadını çıkararak.

Müzik yapmanın dokunsal bir tatmini vardı: tuşların kaldırma kuvveti, ellerim onda birini yaymak için gerildiğinde kaslarımın uzaması, deri tabanlı Oxford'un altındaki sustain pedalının gerginliği.

Gözlerimi kapatabiliyor ve notaların geçmişten tamamen farklı bir şekilde çiçek açtığını duyabiliyordum. Çoğu insan bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsetmezdi. O küçük, tensel zevklerin tadını çıkarmanın ne kadar eğlenceli olduğundan.

Artık rahatlamak ya da duygularımı yönlendirmek için oynuyordum. Sadece kendim için yaptığım tek şeydi. Benim terapim. Farklı bir tükenmişlik türünden kaçınmak için yaptığım şeydi: ölüm bakımı çalışanlarına sinsice yaklaşan merhamet yorgunluğu.

Ama bu gece yeniden başkalarıyla oynamak güzeldi. Alkolle yağlanmış mutlu sesleri ve sadece derin ve uzun süreli arkadaşlıklarla gelen türden kahkahaları. Bunun bir parçası olmak içimi ısıttı - sadece küçük bir parçası olsam bile.

Decca'nın kocası Gus ve erkek kardeşinin vokalde tam anlamıyla döktürdüğü "O, Holy Night "ın yarısında, göz ucuyla açık mavi kazağının koluyla gözlerini kurulayan Daphne'nin figürünü yakaladım.

Ağlıyordu. *Ağlıyor olamazdı.* Onu teselli etmek için duramazdım.

Bir akordu karıştırdım, parmaklarım bir yerlerde kayboldu.

Onun duygusallaşmasını izlemek tüm konsantrasyonumu kaybetmeme neden oldu.

Onu ağlatan şey neydi? Ailesi neredeydi? Babasıyla ilgili bir şeyden bahsetmişti. *Hastalanmadan önce.* Hâlâ hayattaysa, her ne olduysa uzun zaman önce olmuş olmalıydı, çünkü çocukluğundaki yarış arabası yatağıyla aynı nefeste bahsetmişti.

Oh, Tanrım. Yarış arabası yatağı olması çok şirin bir şeydi. Benim hiç yarış arabası yatağım olmadı. Ve benim her şeyim vardı.

Evrensel son ilahi olan "Sessiz Gece "ye geçtim. Daphne şimdi daha iyi görünüyordu, Decca'nın ellerinden birini tutuyor ve pembe bir pipetten pembe boyalı dudaklarıyla pembe kutu köpüklü suyunu yudumluyordu.

"Teşekkürler Chris. Bu güzel bir sürpriz oldu," dedi Gus ve elini sıkmam için bana uzattı. Daha önce konuşmuştuk. Görünüşe göre benim çalmam, neden olduğum gerginliği iyileştirmek için bir adım olmuştu.

"Evet, dostum. Harika oynuyorsun." Gecenin büyük bölümünde kucağında bir bebek taşıyan dedektif Waylon da Gus'tan sonra elimi sıkmaq için uzandı.

"Neden bir müzik grubu yerine hokey takımına katıldığımızı tekrar söyler misin?" Gus Waylon'a sordu.

Waylon omuz silkti. "Davulcumuz yok mu?"

"Davul dersleri alabilirim," dedi Soula.

"Hayır, yapamazsın. On dört yaşındayken çekiçli santur öğrenmek istediğin zamanı hatırlıyor musun? Öğretmenine bıraktırmıştın," dedi Gus.

"Artık çok fazla soru sormuyorum. Odayı okuyabiliyorum."

Waylon ve Gus arasında bir bakış geçti. "A m a sen yapabilir misin?"

Waylon karısının başının üstünü öptü.

Kardeşleri ve eşlerini sohbetleriyle baş başa bıraktım ve Daphne'yi kontrol etmek için gizlice uzaklaştım.

Dışarıda, neredeyse eksi dört derece olan soğuk havayı kovacak kadar sıcak görünen şenlik ateşinin yanında mavi bir parıltı vardı.

Paltomu giydim ve dışarı çıktım.

Hava, korunmasız olan tenimi ısıırıyordu: yüzümü, ellerimi, boynumu. Daphne'nin boynunda bu sabah boynuna doladığım atkı ve daha sonra ona ödünç verdiğim eldivenler hâlâ duruyordu. Onları geri isteyecek cesareti kendimde bulamadım. Onları geri *istemedim*. Kertenkele beynim onları saklamasını, vücudunu rahatlatmalarını ve ısıtmalarını, böylece onları her giydiğinde beni düşünmesini istiyordu.

Ayak seslerimi duyunca dönmedi, ateşin önünde yanında durduğumda bile dönmedi. Alevler ne kadar sıcak olsa da titredi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Paltomu çıkardım ve omuzlarına attım. Hava sırtıma çarptığında o kadar soğuktu ki ciğerlerimdeki nefesi emdi. Teşekkür ederek hüznle gülümsedi.

"Çok güzel çalışıyorsun," dedi sonunda. Gözleri benimkilerle buluştuğunda ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Hiç de bir dük gibi değil. Sen... sen gibi çalışıyorsun."

"Seni ağlatan şey neydi?" Ben sordum.

"*Ağlamıyordum*. Ben sadece..." Başını salladı ve bıkkın bir inilti çıkardı. "Beni daha önce anneme bıraktığında, onlarla birlikte şarkı söylemeye gitmem gerekiyordu."

"Onlar mı?"

"Annem, üvey babam, üvey kardeşim ve kız kardeşlerim. İkizler. İlâhi söyleyemem, bir kovanın içinde melodi taşıyamam ama mesele şu ki, planlar yapmıştık. Bensiz gitmişler."

"Yalnız mıydın? Bilseydim seni öğle yemeği için annemle babama götürürdüm." Yüzümü ona döndüm, kıcıımı ısıtmak için vücudumu döndürdüm. Bu pozisyon onun yüzünü daha iyi görmemi sağlıyordu, her ne düşünüyorsa bile hâlâ açık ve savunmasızdı. Kapalı gözlerinde alevler dans ediyordu.

"Hayır, üvey kardeşim onlarla gitmedi. Zor Ölüm'ü izledik." "Ah.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Noel filmi değil."

"Katılıyorum. Yine de iyi. Dinle, moral bozucu olduğum için özür dilerim. Yılın bu zamanlarında biraz melankolik olurum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum."

Aklıma onlarca soru geldi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Daha iyi hale getirebilmek için her şeyi ondan öğrenmek istedim.

Ama çenemi kapalı tuttum. Bu beni ilgilendirmezdi. Bana hayat hikayesini borçlu değildi. Ne kadar istesem de onu kurtarmama ihtiyacı yoktu.

Tanrım, kimseyi kurtarmayı düşünmemiştim bile. Onun kırılğanlığının bana neden haykırdığını bilmiyordum.

"Noel'le ilgili ne olduğunu bilmiyorum," diye devam etti. "Belki de sadece hayatın nasıl olması gerektiğini düşündüğümü vurguluyor: sıcak, rahat ve sevgi ve kabullenmeyle dolu. Benimki hiç öyle olmadı. Kötü değildi. Sadece... beni de dahil etmeye çalışıyorlar -annemin ailesi- ama ben dinamiğe garip bir resmiyet katıyorum. Üvey kardeşim ve kız kardeşlerim, ben yanlarındayken her zaman en iyi davranışlarını sergilerler. Sanırım kavga etmeyi tercih ederdim." Sesi yorgun geliyordu. Sesi genellikle taşıdığı duygudan yoksundu. *Genelde*. Sanki onu -saatime baktım- on dört saatten daha uzun süredir tanıyormuşum gibi. Tanrım, uzun bir gün olmuştu. Heyecanlı, olaylı, hayatı değiştiren bir gün. Ama sadece bir gün.

"Eskiden birinin beni evlat edinmesini umardım. İlk başta benden nefret eden sevimli yaşlı bir çift, ama beni Prince Edward Adası'na götürecekler ve kısa süre sonra beni o kadar çok sevecekler ki bensiz bir hayat düşünemeyecekler."

"Kimsenin seni hemen sevmeyeceğini düşünemiyorum," dedim ateşe. Bunu yüksek sesle söylemek istememişim ama söylemişim ve bu konuda o kadar da kızgın değildim. Bu kadınla ilgili bir şey beni duygularımdan vazgeçirdi.

Ay ve şömine ışığında bunu söyleyemiyordum ama sanki sözlerim yerini bulmuş, bir anlam ifade etmiş gibi görünüyordu.

"Şikayet etmenin bir faydası yok, biliyorum. Ama *çocuklarım* olduğunda -eğer olursa- onların hayatımdaki en önemli şey olmadıklarını düşünmelerine asla izin vermeyeceğim."

"Peki ya baban? Birlikte yaşadığın kişi o, değil mi?"

"Babam iyi. O sadece... Bilmiyorum, perili. Ordudaydı. Morg subayıydı. Başkası için orada olamayacak kadar çok kötü şey görmüştü. Özellikle de sekiz yaşındaki kızının. Aile tatillerini pek kaldıramazdı, bu yüzden annemle birlikte olmadığım yıllarda babam ve ben hiçbir şey yapmadık. Minnettirim. Gerçekten. Pek çok insan benim yaşadığımdan çok daha kötü şeyler yaşıyor."

Utanmış gibi güldü ve gözlerini kapatmak için elini kaldırdı. "Bana öyle bakma. Şımarık bir velet gibi görüldüğümü biliyorum. Öyleyim zaten.

Ben şımarık bir veledim. Hadi içeri dönelim ve bunları hiç söylememişim gibi davranalım. Ben kötü bir insan değilim, yemin ederim."

Bana doğru eğildi, fiziksel sıcaklık ya da arkadaşlık için olup olmadığı umurunda değildi. Onun yakınlığı sinir uçlarımı patlatıyordu. Bu hissin bir parçasını bile alabilirdim.

Ateşteki kütükler merkezden kayarak kıvılcımları gece gökyüzüne doğru gönderdi.

"Ben de eskiden evlat edinilmiş olmayı dilerdim," dedim. Şikayet etmeye hakkım yoktu ama bunun onu daha az yalnız hissettireceğini umuyordum. "Bir gün gerçek ailemin nerede olduğumu öğreneceğini ve benim için geri döneceklerini umardım. Üç kardeşim ve HBO'm olacaktı, böylece ben de arkadaşlarım gibi *Fraggle Rock* izleyebilecektim. Farklı bir ailede doğmuş olsaydım nasıl olurdu diye düşünmeden kendime gerçek bir çocuk diyebileceğimi sanmıyorum."

"Çocukluğun nasıldı?" "Fena değil, sadece sıradışıydı."

"Zengin olduğun için mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ne sanıyorsun? Zengin olduğunu mu? Çünkü öylesin. Belli ki öylesin."

Yaramazlık ve meydan okuma dolu gözlerle baktım. "Çok anlayışlısın. Çoğu insan için açık değildir. Aslında, bunu genellikle ne kadar iyi gizlediğim konusunda kendimle gurur duyuyorum. Beni alışılmadık bir hafta sonunda yakaladınız. Decca hoşuma gideceğini söylediği bir dava için beni çağırdığında ailemle brunch için şehirdeydim."

"Hoşuna gitti mi?"

"Bir parçası," diye itiraf ettim. Dişleri gül lekeli alt dudağını sıyırdı ama gözlerindeki bakış hiç de nazlı değildi.

"Peki, Zenginler tatillerde ne yapar?"

"Yüzde birin geri kalanını bilmem ama ben tatillerin çoğunu ailemin yardım mutfaklarında çalışarak geçirdim," dedim ateşi tekrar ocağın ortasına doğru körükleyerek. Kütükler yeni bir pozisyona kilitlenirken hoş bir ısı patlaması vücudumu sardı.

Daha da yaklaşırken kaşlarını kaldırdı.

"Sevgiden yoksun muydun?" diye sordu. Artık ilgi odağı olmadığına ondaki değişimi görebiliyordum. Daha parlak hale geldi, ışığını bana çevirirken empati ondan parlıyordu. İhtiyacı olan şey buydu. Benim hayal kırıklıklarımın derinliklerine inmek onunkiler için bir kapatma vanası gibi çalışıyordu.

"Hiçbir şeyden yoksun değildim. Sadece... ailem karşılık vermeyi sever. Noel, normal bağışlarımızın yanı sıra hayır işleriyle de doluydu. Bazen Noel'de Noel yemeği yemek güzel olurdu. Biz koştururken, Nashville'in tüm evsiz nüfusunu çılgınca doyurmaya çalışırken, ağacı bizimkilere bırakmak yerine ailece süslemek. Başkalarının sahip olduğunu gördüğüm özel, sessiz anları görmezden gelirken, herkese faydalı olmak için hiç bitmeyen bir ihtiyaç vardı. Bu da tatilleri biraz hüzünlü kılıyordu. Her neyse, birinci dünya sorunları." Omuz silktim. "Travmatize olmadım, sadece sinirlendim."

"Bu duygularınızın geçerli olmadığı anlamına gelmez. Tıpkı benimkiler gibi. Senin de biraz mevsimsel depresyona girmeye hakkın var."

"Teşekkür ederim ama arabamı gördünüz. Muazzam bir ayrıcalığa sahibim. Ailem beni seviyor. Bunu biliyorum. İsteyebileceğim her şeye sahibim." *Ya da şimdiye kadar vardı.*

Daphne'nin eli ince kazağımın kolundan aşağı inmeden önce dirseğime dokundu. Buz gibi soğuk elimle buluştu. Aşağı baktığımda parmaklarının benimkilerin arasına girdiğini gördüm.

"Hep şu tebrik kartı reklamı Noel'inin nasıl olacağını merak etmişimdir. Herkesin sıcak kakaolu bir kanepeye yığıldığı ve ortak bir battaniyenin altında film izlediği. Ya da un kavgasına dönüşen kurabiye pişirmeler. Bence kaybettiklerimizin yasını tutmakta sorun yok. Ne olduklarını bilmiyorum. Varsayımlar mı? Yanlış anlamalar mı?"

Sertçe yutkundum, birkaç dakikalığına nefes almayı unuttum. Hareket etmeyi unuttum. İkimiz de ne kadar soğuk olursak olalım, onun parmaklarını benimkilerin içinde hissetmekten başka her şeyi unuttum.

Vücudunun ateşin ulaşmadığı tarafını ısıtmak, donmuş dudaklarını dudaklarıma bastırırken, nefesini yanağımda hissetmek, ellerimin saçlarının yumuşak görünümlü tellerine dolanmasını istedim.

Sol kolum onun yan tarafına bastırılmıştı ve o uzuvdaki tenin hiç bu kadar farkında olmamıştım. Elektrik, bu bağlantı noktalarından başlayarak tüm vücuduma yayıldı ve kalbimin onun yakınlığından sarsılmasına neden oldu.

O da onaylarcasına bir tür inleme sesi çıkardı.

Elini daha sıkı kavradım, göğsüme doğru çektim, ona doğru döndüm ve onu kendime yaklaştırdım.

"Chris?"

"Evet." Gözlerinin içine baktım. Biri sıcak ve ateşliydi. Diğeri ise ışığın dokunamadığı gölgelerin soğuk mavisıyla örtülmüştü. Umutsuzca

Nasıl olduğunu bilmeden bu zayıf ana tutunmak.

"Özür dilerim." Başını iki yana salladı. "Umarım mutlu parti havasını bozmamışımdır."

Gülümsedim. "Hiçbir şeyi mahvedemezsin."

Dirseklerinden tutarak onu daha yakına çektim. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Ne görüyordu acaba? Muhtemelen sadece gözlüklerimden yansıyan ateşi ama kesinlikle orada daha fazlası vardı. Benim arzum. Kimyamız. Ona karşı duyduğum ateşi daha fazla saklamam imkânsızdı.

Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı, sadece kalın bir buhar püskürdü. Eğildiğimde nefesi ağzımda ancak ılıktı. Daha da yaklaştım. Çok yavaş. Tereddüt ettiğim için değil, bu anı şekerleme gibi uzatmaya ihtiyacım olduğu için.

Gözleri, yanakları, ince burnu kaleydoskopik bir simetriyle şekil değiştiriyor, gerçeküstü görüntü her milimetre yaklaştıkça yeni bir desene dönüşüyordu. Sıcak nefeslerimiz çarpışıyor, ikimizin de içinde büyük ve sıcak ateşlerin yandığını ima ediyordu. Gözleri dalgalanarak kapandığında dudaklarım onunkilere zar zor değdi.

"Bu kadar soğuk bir kış hatırlamıyorum. Hiç," dedi iğrenç derecede yüksek bir ses. "Nerede- Aman Tanrım, özür dilerim çocuklar."

İçimi çektim ve Daphne'nin kollarımdan fırlamasını bekleyerek gözlüklerimin altından burnumun köprüsünü sıkıştırdım. Ama geri çekilmedi. Sanki benimle yakalandığı için hiç utanmamış gibi sıcak bir şekilde gülümsedi.

Ellerimi indirdim, birkaç saniye daha Daphne'yi keyifle seyretmeye devam ettim.

Bu anı uzatmak istemiştim. Dileğim kabul edilmişti. Dudaklarımız zar zor birbirine değmişti.

"Anınızı mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Decca.

Daphne'ye, "Artık gitme vaktim geldi," dedim. "Yarın sabah döneceğim. Yedi çok mu erken? Öğleden önce laboratuvara varmak istiyorum."

"Evet," dedi Decca.

Daphne aynı anda, "Hayır," dedi.

İki kadın birbirlerine baktı.

"Neden Daphne'yi eve götürmüyorsun? Onun için uyuyacak bir yeriniz var mı? Böylece oradan ayrılabilir ve otoyola daha yakın olursunuz."

Başımı salladım. "Onun için bir yatak var." Gözbebekleri büyüdü.

Oh. *Kahretsin. Öyle* demek istememiştim.

Yanlış bir şeyler vardı. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Bir şeylerin ters gitmesi gerekiyordu. Olası komplikasyonlar için beynimi zorladım. "Ailem evde değil. Onları bu öğleden sonra havaalanına götürdüm. Tatil için seyahat ediyorlar. Sadece ben olacağım. Bir de sen. Bu seni rahatsız eder mi?"

Daphne'nin dudakları yukarı kıvrıldı. "Hayır." Bunu bir meydan okuma gibi söyledi.

İçimi bir heyecan kapladı; soğğun verdiği heyecan, dudağını ısırması ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirmesiyle karışıyordu. Bu gerçekleşiyordu.

Elini sıktım. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Bu sabah işe çağrılmamla uyandım.

Diş hekimliği muayenehanem bugün ve yılbaşı arasında kapalıydı. Okul ve laboratuvar dönem arasında daha da uzun süre kapalıydı. Bu Noel'de nihayet Almanya'ya gitmelerinin bir sakıncası olup olmadığını sorduklarında ailem adına çok sevinmişim ama bu artık haftalarca evimde tek başıma kıvrılıp kalacağım anlamına geliyordu. Her zamankinden daha yalnız. Okumak, gecikmiş bazı araştırmaları yazmak, tek bir Noel somon filetosu pişirmek, Nubi ile hediyeleri değiş tokuş etmek - ve bu yıl bana bir Montblanc kronograf ve eşleşen dolma kalem vereceğini zaten biliyordum. Kedinin pençeleri katlama ve bantlama sanatında pek becerikli olmadığı için onları kendim paketlemek zorunda kaldım.

Tatilim yeterince rahat geçecekti ve yalnız olmak hoşuma gidiyordu. Daphne'ye daha önce de söylediğim gibi, Noel sevdiklerimle bir ağacın önünde bir araya gelmekten ziyade "görevde" olduğum bir zamandı.

Bir inek gibi, işimin dikkatimi dağıtmasına minnettardım. Bir erkek gibi, Daphne'nin dikkatimi dağıtmasına daha da minnettardım. Onunla daha fazla zaman geçirmek için can atıyordum. Her zaman onunla.

Daphne'nin geceyi benimle geçirme vaadi, ailemin evindeki misafir yatak odalarından birinde olsa bile, sarhoş ediciydi. Onunla Knoxville'e üç saatlik bir yolculuk yapmak, mekanik becerilerimdeki eksiklikle dalga geçerken ve benim ve onun araştırmaları hakkında konuşurken dumanlı sesini daha fazla duymak beni mutlulukla doldurdu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca geçireceğim yalnız saatlerin önüne geçmekten çok daha fazlasını yaptı.

Bunlar beklediğim duygulardı. Vay anasını.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç biriyle tanışmamış ve onun önemli biri olduğunu hemen anlamamıştım. Daphne bir soluklanmaydı. Mükemmel bir cabernet'in ilk damlaları. Bu, üç saat daha oyalanmaktan daha fazlasıydı. Yaşadığımı bilmediğim bir felaketten kurtulmuş gibiydim.

Beni karbon monoksitle dolu bir binadan çıkarıyordu ve ben aniden oksijen solumaya başladım.

Chapter 4

Daphne

CHRIS garaj yoluna döndü ve uzun demir kapı otomatik olarak açıldı. Dakikalar sonra -tam *bir dakika!*- ev, eğer öyle denebilirse, görüldü.

Alçak ama geniş ve tamamen muhteşemdi. Bu sıkıcı, kurabiye kesimli bir McMansion değildi. Güney cazibesi ile İngiliz kır malikânesi arasında bir yerde tasarlanan eski paralı bir evdi. Bitişikteki karavan evine park etmeden önce atladığımız dairesel yolun ortasında kışlık bir çeşme duruyordu.

Birdenbire Chris, insanlığın saçma bir spektrumunun diğer ucundaymış gibi hissetti. Böyle yaşayan biriyle neredeyse bir öpücüğü paylaşacak kadar yakınlaşmış olmam tuhaftı.

Evin içi soğuk, boş ve karanlıktı. İçeriye sızan tek ışık, her pencerenin dışında asılı duran kabarık çelenklerden geliyordu.

Burası Noel'in hayaletiydi. Gecenin serin mavisi, sadece kenarlarında loş bir parlıtiyla.

Daha önce hiç bu kadar zengin bir yerde bulunmadığımı anlamak için fazla bir şey görmeme gerek yoktu. Ama gerçek insanların yaşadığı ve muhtemelen yemek yemek, banyo yapmak ve telefonlarına dalıp giderken film izliyormuş gibi yapmak gibi normal insanların yaptığı sessiz ve gösterişli bir yerdi.

Burada yaşayıp tatillerini Almanya'da geçiren bu insanlar nasıl insanlardı? Chris'in ailesi. Eğer Chris bir gösterge ise, muhtemelen buranın görüldüğü kadar züppe değillerdi.

Onunla tren rayları yerine bu konakta tanışmış olsaydım, içinde beklemediğim bir ruh cömertliği vardı. Mesleğinin ötesinde bir şeydi bu. Onda bir yumuşaklık, bir hüznü vardı. Belki de adli tıpta çok uzun zaman geçirdiği içindi. Belki ben de bu alanda uzun süre çalıştığımda bana da böyle olacaktı.

Ama o öpücük vardı.

Neredeyse bir öpücüğün olabileceğini hayal ettiğim her şeydi. Çekirdeğimi yakan ve yapımı zayıflatan bir ateşti, beni Decca'nın verandasında yanmış bir gövde olarak bıraktı. Soğuk gözlüklü ve çarpık gülümsemeli, yumuşak hüznü adamın içinde açgözlü bir şey gizleniyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" Paltosunu omuz silkerek çıkardı ve kapının arkasındaki kanca yerine gerçek bir dolaptaki gerçek bir askıya astı. Bir antropolog olarak her zaman farklı toplumların nasıl yaşadığıyla ilgilenmişimdir. Bu benim için eski bir uygarlık kadar yabancı ve büyüleyiciydi.

"Sanırım sıcak kakaonuz yoktur? Burası pek de Swiss Miss paketi gibi bir yere benzemiyor." Chris benim eski püskü ikinci el motorcu ceketimi onunkinin yanına astı ve içimi yapış yapış yapan o sevimli çarpık gülümsemesini takındı.

"Ne bulabileceğime bakacağım." Elini ışık düğmesine götürdü. "Oh hayır. Sakın açma."

"Neden olmasın? Rahatsız edecek kimse yok. Burada sadece biz varız."

"Sadece... Bu evin gerçekten ne kadar büyük olduğunu görmekten korkuyorum. Ya çok seversem? Tüm bu zenginlik ve lüks. Ya bana bu kadar iyi davrandığın halde zengin olduğun için senden nefret etmeye başlarsam?"

Hakkını yemeyelim, güldü. Olması gerekenden çok daha gerçekçiydi ve bu -Ah, *Tanrım*- kalbimi sıkıştırdı. "Bunu bana karşı mı kullanıyorsun?" Gözlerindeki bir şey neredeyse endişeli görünüyordu. "Scrooge gibi davranmaya başlayayım mı, seni beş kuruşsuz karda dışarı mı atayım?"

"Denesen bile bir Scrooge olabileceğini sanmıyorum."

Mutfak şaşırtıcı derecede büyük değildi. Aynı zamanda ev gibiydi ya da en azından dışarıdan gelen mavi ışıktaki öyle görünüyordu.

Chris açık buzdolabının kapağının sarı ışığında durmuş bir şeyler arıyordu. "Süt ürünleri mi içiyorsun?"

"Her şeyi içer ve yerim."

Sırıttı. "Not edildi."

Büyük Fransız sobasının gazlı ocağına bir tencere süt koyduktan sonra dolapları karıştırarak süslü görünümlü kalın bir çikolata buldu ve antika kasap bloğu adasında parçalara ayırmaya başladı. Bıçağın çıtırtısı boş evin sessizliğinde yankılanıyordu. Onu inceledim, mutfaktaki hareketleri beni büyülemişti. Adımları adanın, buzdolabının ve ocağın etrafındaki en verimli ve zarif yollar için koreograflanmış gibiydi. Bıçak kullanma becerisi onu bir şef gibi gösteriyordu.

Yaklaştığımda dudaklarında yine o sırıtış belirdi. Kafasını kaldırmadan parmaklarının arasına mükemmel bir kare çikolata sıkıştırdı ve ağzımın önünde tuttu. Bıçaklı elinin bileğiyle gözlüğünü yukarı kaldırdı ve sonunda sanki bu onun fikri değilmiş gibi iç çekerek gözlerini benimkilere dikti. Gizli bir flört dürtüsü onu bunu yapmaya zorlamıştı.

Kalbim daha hızlı atıyordu. Bedenim onun elindeki şeker kadar hızlı eriyordu. İki seçeneğim vardı. Elimi açabilir, avucumu onun avucunun altında tutarak muhtemelen nezaketen elime bırakmayı düşündüğü çikolatayı yakalayabilirdim. Ya da... yapmayabilirdim.

Daha yakına eğildim, dudaklarımı ayırdım, göz kapakları baştan çıkarıcı bir şekilde aşağı sarkarken bile bakışlarını tuttum, kendi ağzı da benimkiyle birlikte açıldı.

Şekeri ağzıma yerleştirdi, ben inlerken parmaklarını yavaşça dilimden çekti. Sertçe yutkunduktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve işine geri döndü, sadece... kaybolmuş görünüyordu. Öne doğru eğilirken elleri onu destekliyor, yumruğunda sıkılı bıçakla adanın kenarlarını kavırıyordu.

Göğsü benimki kadar ağır bir şekilde inip kalkıyor, çikolata talaşı yığınının yabancı bir şeymiş gibi göz kırptıyordu. Aramızda her ne oluyorsa büyüktü. Sağır edici. Tüketiyordu.

Dilimin üzerinde eriyen çikolatanın tadını zar zor alabiliyordum. Tatmak, Chris'in benimle paylaşmadığı bir duyguya odaklanmak anlamına gelirdi ve ben her

Onun bir parçası şu anda benimle. Onu her yerde deneyimlemek istiyordum. Sadece cinsel olarak değil, sadece... onu. Onun ruhunu. Onun Chris'liğini.

Geçici bir adım daha yaklaştım.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadı. Bıçak adaya çarptı ve bir anda kolları bana dolandı, dudakları dudaklarıma yapıştı, sıcak vücudu beni tezgâha doğru itti.

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla okşadı, parmaklarını umutsuz bir vahşilikle saçlarıma geçirdi.

Bir yanım bunun olduğuna inanamıyordu. Onu içime çekmek, öpücüğünde kaybolmak istiyordum. Dili alt dudağımın üzerinden geçtiğinde, vücudumu bir sıcaklık kapladı. İnledim, öpücüğü derinleştirdim, daha fazlasına ihtiyaç duydum. Elleri kalçalarımın arkasına kayd, sırtlarını kavradı ve beni yukarı, tezgâhın üzerine çekti, bacaklarımın arasındaki boşluğa adım attı.

Leğen kemiğimi salladım, onunla temas kurmak istiyordum ama yeterince yakın değildi.

Bacaklarım etrafını sararak onu kendime çektim. Temas ettiğimizde bir nefes çekti. Saniyeler içinde aleti sertleşti, yün pantolonun kıvrımlarına baskı yaptı ve tam da onu hissetmek istediğim yere çarptı. Tüm kontrolünü kaybetme şekli -o kadar derinlemesine, o kadar hızlı- sarhoş ediciydi. Bedenimin dışındaydım ama her şeyi hissediyordum: ağzının sıcaklığını, kalçalarımı yoğuran ellerinin gücünü, siyah kazağının altındaki güçlü kare omuzlarını. Neşe, zevk ve umut vücuduma yayılıyor, bir ışık patlaması gibi dışarı fırlıyordu.

Sonra, hiçbir şey hissetmedim.

Chris öpücükten çekildi. Pelvisini benimkinden uzaklaştırdı. Alnını eğerek gözlüklerini tekrar düzeltti. Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Pantolonuna çikolata bulaştı."

"Yıkanınca çıkar," dedim aptalca.

Döndü ve sütün altındaki ateşi söndürerek doğranmış çikolatayı tencereye boşalttı.

"Bundan sonra kakaoya geri mi döneceksin?"

"Bunu yapmamalıydım. Sen misafirsin. Hayır diyemeyecekmişsin gibi hissetmeni istemedim. Bir güç dengesizliği var."

"Bu çok hoş, ama kim hangi tarafta? Çünkü bacaklarımın arasına girdiğin anda sikişinin o kadar sertleştiğini hissetmek oldukça güçlü hissettirdi."

Gülümsemesini engellemek için dudağını ısırıldı. "Sence götlük mü yapıyorum?"

"Sayılır."

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Ben daha iyi biliyorum." Sırıttı. "Ama ben sana inanmayı seçiyorum." Dumanı tüten kakaoyu iki fincana doldurdu ve birini bana uzattı. "Neye içiyoruz?"

"Bunun mavi bir Noel olmamasına."

Bana evin *aile tarafını* resmen gezdirdikten sonra, yatak odasının iki ucunda durduk. Çocukluk yatağının üzerinden bana bakarken bulanık kahverengi gözleri siyahtı.

Büyük boy çocukluk yatağı. Annesi ve babası ona hikâyeler okur ve onu bu kocaman odada, bu kocaman yatağa yatırırlarken bir şeyler çok yalnız görünüyordu.

Tüm ev kocaman ve yalnızdı, sanki sadece partiler için kullanılmak üzere tasarlanmıştı. Burada sadece ikimiz varken, içinde kalp çarpıntısı olmayan boş bir göğüs kafesi gibiydi. Bu çılgın lüks seviyesinden duyduğum rahatsızlığı fark etmişti: kral yataklı süitlerden oluşan oda üstüne oda. Eğer istersem bana kendi odasını teklif etmişti. Rahat, karanlık ve sanki bir rahmin içindeymişim gibi beni kucaklıyordu.

İstiyordum, hem de odadan daha fazlasını. Onu da yanımda istiyordum. "O zaman seni yalnız bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan taraftayım."

Chris önümdeki yatağa bir çift boxer'ını ve özenle katlanmış, iyice yıpranmış, kıpkırmızı rengi sağlıklı bir karaciğerin pembemsi kahverengi rengine dönüşmüş Harvard tişörtünü sermişti. Belli ki favorisiydi. Ve belki de esnekti, gerçi CV'sini ezberlemiştim ve dişçilik okuluna gittiği yer olduğunu zaten biliyordum.

"Şey..." Bir kez başını salladı, kesin bir ifadeyle. Gitmek üzereymiş gibi görünüyordu ama gitmedi. Garip bir şekilde tereddüt etti.

"Biliyorsun..." Ben başladım.

Gözlüklerinin çerçevesi üzerinden tek bir kaşı kalktı.

"Biz ayrılırken ailenizin iki takım çarşaf yıkamasına gerçekten gerek yok. Bu yatak zaten benim için çok büyük. Sen de... burada uyuyabilirsin. Sonuçta bu senin yatağın."

Ağzı açık kaldı ve duyulabilir bir nefes kaçtı. Kaplumbağa kabuğu gözlüklerini burnunun üzerine iterek yatağa baktı. "Benim

ebeveynler çamaşır yıkamaz." Işık loştu ama yanaklarının kızardığından emindim. "Birileri var."

Sersemlemiş gibi olduğu yerde durdu.

"Tabii ki var. Yine de." Ayak parmaklarımı pelüş lacivert halıya geçirdim. Oda yerden tavana kadar uzay temasıyla dekore edilmişti ama bu sadece bir yorgan ve ona uygun roket gemisi arşaflarından daha fazlasıydı. Bir köşede, Ay modülünün küçültülmüş bir kopyasına dönüştürülmüş mavi kadife bir koltuk duruyordu. Merkür gemilerinden birinin gerçek bir parçası kalın koruyucu camın altında çalışma masasının üzerinde duruyordu ve üstümüzde, gece gökyüzünü taklit eden gök cisimlerinden oluşan bir duvar resmi vardı.

Babam büyük bir uzay meraklısıydı. Tek tatillerimizden biri, ben on iki yaşındayken Kennedy Uzay Merkezi'ne yaptığımız tatildi. Hayatımda gittiğim en sıcak ve sıkıcı yerdı. O dayanılmaz ziyaret -cidden, neden Universal Stüdyoları'na gidemedik- ve izlemek zorunda bırakıldığım tüm NASA belgeselleri arasında, yoğun bir şekilde nefret ettiğim bir konu hakkında çok fazla şey biliyordum.

Bir mekân estetiğinin bu kadar güzel olabileceğini bilseydim belki de bu kadar nefret etmezdim.

Mevsimin şerefine, birisi bir Noel ağacını parıldayan gümüş çelenkler, üfleme camdan yıldızlar, uzay mekikleri ve uydularla süslemiş ve tepesine altın boncuklu bir hilal yerleştirmişti. Belki de en üzücü kısım buydu: *halkının* bir ocuğın Noel ağacını süslemesi fikri. Kendi küçük yalnız ağacı. Ama küçük değildi, tam boydu.

Kalbim, büyük, gürültülü bir aile yerine uzay kitapları ve oyuncaklarıyla burada sıkışıp kalmış küçük Chris için acıyordu.

Öte yandan, fakir olmanız ya da büyük bir aileden gelmeniz de aşka sahip olduğunuz anlamına gelmiyordu. Belki de Chris ve ben birbirini bulmaya yazgılı iki sevgisiz mutsuz uvaldızdık.

Bizim için karar vermeyeceğini söyleyebilirdim. Ne istediğimi sormak tüylerimi diken diken etse de bunu yapmak zorundaydım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve elimi uzatıp onun elinin arkasını kendi elimle kapattım. Parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Lütfen? Kal ve bana sarıl?"

Sanki kendisine yabancı bir şeymiş gibi parmaklarımıza baktı ama yavaşça başını salladı. "Bu konuda sana güveniyorum. Bunu yapman için sana baskı yapılmış gibi hissetmiyorsun."

"Ne yapacağım? Sadece uyuyor."

"Doğru." Sanrının oynamasına izin verdi.

"Önce ben duş alsam sorun olur mu? Eminim bu mülkte bir yerlerde kız şampuanı ve saç kremiyle dolu bir misafir banyonuz vardır. Belki bir tıraş bıçağı bile vardır?"

"Yandaki yatak odasının banyosunda kız şampuanı var. Sol tarafta. Sadece çekmeceleri aç. İhtiyacın olan her şey orada olacak. Ben bunu alacağım. İçinde sadece erkek şampuanı var." Bana o sarkık gülümsemelerinden birini verdi.

"Can...? Boş ver."

"Ne?"

"İki kişi aynı anda duş alabilir mi diye soracaktım ama bu evde bu gerçekten aptalca bir soru gibi geliyor."

"Neden yapamayalım ki?"

"Demek istediğim de buydu. Aptalca bir soru. Belli ki hiç küçük su ısıtıcısı olan bir yerde yaşamamışsınız."

Bana tam olarak gülümsedi ve ağızındaki orantısızlığı daha da ortaya çıkardı. Daha önce bu konuda utanmış görünüyordu, gözlerini kaçırıyor ve o büyük gülümsemelerin, güneşin bir bulutun arkasına geçmesi gibi, neredeyse ortaya çıktıkları kadar çabuk çözülmelerine izin veriyordu. Şimdi güneş parlak ve ıslıl ıslıldı. Ve beni de parlak ve ıslıtlı yaptı.

"Duşunuzun keyfini çıkarın. Bütün sıcak suyu kullanman için sana meydan okuyorum. Ya da denerken budanırsın."

HOŞUMA GİTTİ. Duş neredeyse evdeki yatak odamın büyüklüğündeydi ve cam bölmeye adım attığımda donmamam için babamın sıcak su tankındaki tüm ısıyı buharlaştırmak gerekiyordu.

Süslü şampuan ve saç kremleri, tıraş bıçakları, yumuşak kokulu, ince öğütülmüş sabunlar, minimalist etiketli losyonlar ve yağlar ve yüksek kaliteli, şık görünümlü bir elektrikli diş fırçası için ekstra diş fırçası başlıkları buldum. Chris ölülerin yanı sıra yaşayan insanların da dişçisi olduğu için bunu beklemeliydim.

Haşlayan su tenimi ısırdı. Sağanak yağmurun altında durdum, yakıcı sıcaklığın tenimi pembeye çevirmesine izin verdim ve vücuduma arzuladığı hissi verdim.

Üzerimde Chris'in Harvard tişörtü, kabarık beyaz bir bornozla (çamaşır dolabında yeni yıkanmış misafir bornozları asılıydı, kollarımı sokmam için yalvarıyorlardı) koridordan geri döndüğümde kapısı kapalıydı. Kapıyı çaldığımda cevap veren olmadı. İçeri baktım. En-suite banyoda duş hâlâ akıyordu.

Lanet olsun. Görünüşe göre, sıcak su için benden daha da çaresizdi.

Oda da daha karanlıktı. Tepedeki avize kapalıydı. Tek parıltı yatağın etrafındaki lambalardan geliyordu - neyse ki roket gemisi temalı değillerdi.

Bornozun omuzlarımdan düşüp yerde göllenmesine izin verdim, sonra battaniye yığınlarını ve işlemeli kadife yorgani geri çektim ve bozulmamış, ütülenmiş pamuk katmanlarının arasına gömüldüm.

Yastık, omuzlarımdan etrafında kıvrılmak ve büyük başımın içine gömülmesine izin vermek için mükemmel bir sertlik seviyesine sahipti. Sadece bir dakikalığına gözlerim kapandı. Uykunun beni ele geçirmesini istemiyordum. Bu hedonizmin bir anını bile kaçırmak istemiyordum. Eğer zengin olmak böyle bir şeyse, önyargılarımı kesinlikle değiştirebilirdim.

Yatak hareket etti ve gözlerim açıldı. Chris yan yatmış, bana bakıyordu.

"Merhaba," dedim uykulu bir sesle.

"Seni uyandırmak istememiştim." Bana doğru uzandı ve başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Yapmanı istedim. Sarılacağına söz vermiştin."

"Sarıldım."

Yaklaştım. Örtülerin ağırlığı ve çarşaf köşelerinin sıkıca sarılmış olması nedeniyle zorlanıyordum.

"Burada bekle."

Ayağa kalktı ve gözlerim tekrar kapandı. Liseden beri *onun* yatağı olmamasına ve o zamanki gibi koktuğundan şüphe etmeme rağmen Chris gibi koktuğunu hayal ettiğim bu yatakta olmak coşku vericiydi. Eski tişörtünün yumuşak formasını parfümlü tenimde hissediyor, kollarına yerleşmek için bekliyordum. Umarım *onu daha fazla içime* girmeye ikna edebilirdim.

İstemese bile... bu gece yine de mükemmeldi. Bütün gün. Sahada yetkin bir şekilde çalışmış, kim bilir kaç yıllık kalıntılarla ilk ilgilenen kişi olmuştum. Decca ve arkadaşlarıyla bir yemeği paylaşmışım ve şimdi buradaydım.

Geleceğim ilk kez öğretmenlerimin her zaman vaat ettiği kadar parlak görünüyordu. Beklentinin karıncalanması neredeyse çok fazlaydı. Minnettarlık gözyaşlarım birikip yastığın kenarından dışarı sızarken gözlerim ısındı.

"Hey," dedi Chris, yatağın üzerine diz çökerek. "Sorun nedir? Uyuyabilirim..." Elini tuttum. "Kal. Sadece minnettarım. Bundan çok etkilendim."

Meraklı bir ifadeyle bana baktı, elini sıktığımda bile kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi. "Daphne," dedi. Bu bir ifadeydi, sanki o anda adımı söylemesi gerekiyormuş gibiydi. Dikkatimi çekmek ya da konuyu değiştirmek için değil. Sadece dilinin üzerindeki şeklini hissetmek için.

"Su ancak bu kadar ısınabilir." Gülümseyerek saygı anını bozdu. Bu bir rahatlamaydı. Çok fazla şey hissedebilirdim. Zaten öyleydim. O da öyleydi. Merak ve heyecan, merak ve şehvet dalgalar halinde ondan akıyordu. Bu duyguları bedenime çektim, içime aldım ve beni güçlendirmek için kullandım. Böyle her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Uzun bacaklarını uzatarak beni yanına yatırdı. Sıcaklık sırtımdan, belimden, kalçamdan ve uyluğumdan aşağı aktı. "Yukarı bak."

Bir düğmeye basılmasıyla tavan değişti. Duvar resmi güzel bir tablodan bir gökkubbeye yükselmişti. Küçük parıltılı ışıklar -gerçek ampuller-takımıyıldızları oluşturuyor ve trompe l'oeil gece gökyüzünde noktalı yollar çiziyordu. Vücudumda biraz nefes kalmış olsaydı soluğum kesilirdi. "Oh, Chris. Bu cennet gibi."

"Sanırım amaç bu." "Bu Büyük Ayı mı?"

"Uh-huh. Ve Orion. Ursa Major. Cassiopeia." İşaret etti. "Bu benim gece lambamdı. Tam olarak haritalanmamış. Bu beni rahatsız ederdi. Her gece yıldızların altında uyurken doğruluk gibi bir şeyi düşünmek aptallık."

Onu izlemek için başımı çevirdim. Gözlüklerini çıkarmıştı. Onu hiç gözlüksüz görmemiştim. Yüzünün yakışıklılığı beni şaşırtmamıştı. Yakışıklı bir adam olduğu belliydi ama kaplumbağa kabuğu kalkanı olmadan daha da çocuksu görünüyordu. Daha savunmasız.

Onu daha iyi görebilmek için dirseğime yaslanarak biraz uzaklaştım ve ellerimi kısa, siyah saçlarının nemli tutamlarında gezdirdim.

"Kolumda olmadığın sürece bunun sarılma sayılacağını sanmıyorum."
Sırttı.

"Kurallar böyle mi?"

"Evet. Ve üzülerek söylüyorum ki onları kırıyorsun." "Ya sarılmaktan daha fazlasını istersem?" diye sordum.

Bir nefes aldı. "Daha açık olmalısın." "Öpüşmek mi?"

"Seni tekrar öpmeyi umursamazdım." Yine de bunu yapmak için bir hamle yapmadı. "Ve belki... dokunmak."

Gözleri parladı. "Sanırım duruma göre değişir. Kime dokunduğuna? Nereye?"

"Ben. Sana dokunmak. Göğsüne... kollarına... kalçalarına." Ellerim kelimelerimin açtığı yolu takip etti. Tişörtünün kolunun altından pazularını izlediğimde tüylerim diken diken oldu. Quad'larının yanından geçen çizgiye geldiğimde memnun bir nefes verdi. "Sen. Bana dokunmak. Her yere... her yere."

"Mmmhmm." Başını salladı. "Planı öpüşme ve dokunmayı da içerecek şekilde değiştirebiliriz. Bu gecenin gündemine eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Zaten burada olduğumuza göre, bu büyük yatağı paylaşıyoruz. Yıldızların altında. Ve aramızda bir kimya var. Bence... seks güzel olurdu."

"Güzel olurdu. Üzerinizde baskı hissetmediğinizden emin olduğunuz sürece." "Chris mi?"

"Mm?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde.

"Senin harika bir adam olduğunu zaten biliyorum. Güç dinamiklerini bırakabilirsin. İsteddiğim şeyi istemek benim için gerçekten zor. Bu noktada sana yalvarıyorum, tamam mı? *Yalvarıyorum.*"

"Bu durumda..."

"Chris, şimdi seni öpeceğim, eğer sorun olmazsa."

"Hayır." Bir kaşını kaldırdı. Parmakları ensemdeki ıslak saçlara dolandı, kafa derimi kaşıdı ve sadece nefeslerimiz birbirine değene kadar beni kendisine doğru çekti. "Şimdi *seni* öpeceğim."

Temas anında gözlerim kapandı. Beni kendisine doğru bastırırken dolgun dudakları dudaklarımda sıcağı, yumuşak bir şekilde ama kontrolün onda olduğunu bilmemi sağlayacak kadar bir baskıyla. Bana rehberlik eden oydu.

Onun böyle olmasını beklemiyordum - tereddüt ya da şüphe duymadan, doğrudan öldürmek için - gerçi mutfak bana bir ipucu vermeliydi.

Dudakları benimkileri kucakladı, nazikçe ve yumuşakça, sokuldu ama daha ileri gitmedi. Öpücük üstüne öpücük kondurdu, küçük ve sıcak, acele etmeden ve belirli bir sırası olmadan ağzımı bir harita gibi çizdi.

Öpücüğü derinleştirmek ve endüstriyel diş macununun o güçlü nanesini tatmak için aceleyle dudaklarını araladım ama o kendini tuttu. Ağzımın yanında kısık bir kıkırdama duyuldu. Dili alt dudağımı okşadıktan sonra kendi dudağının arasına sıkıştırdı ve tüm dikkatini oraya verdi. Hâlâ çok kontrollüydü.

Vücudum kendi kendine hareket etti, onunkine yaklaştı ve kendimi ona doğru sürttü.

Aşağı uzandı ve dizimi buldu, bacağıma yukarı çekti ve vücudunu benimkine bastırdı, sertçe, tam da ona ihtiyacım olan yere.

Öpüşmemize ara verip yüzünü geri çekti ve gözlükleri olmadan beni net bir şekilde görmeye çalıştı. Gözleri genişti, neredeyse çıldırmış gibiydi, burun delikleri açılmıştı, dudakları ısırıklarım ve çekiştirmelerim yüzünden kızarmış ve şişmişti. Tanrım, vahşi görünüyordu. Benim için. Açgözlü ve ileri atılmaya hazır.

Kalçalarını benimkilere doğru yuvarladı, ilk başta çekingen bir şekilde, bunu yaparken gözlerimin içine bakıyordu. İnledim. Tekrar yaptı, kendini bana doğru okşayarak arzumu besledi. Sanki bu ilkel bir şeymiş gibi dişlerini sıktı ve gıcırdattı.

Gömleğim -onun gömleği- dışında hiçbir şey giymemiştim. Yarın eve dönmeden önce son temiz iç çamaşırlarımı kirletmek istememiştim ve tam olarak bunu yapacağımızı umuyordum, bu yüzden bana ödünç verdiği boxerlarla uğraşmadım. Sadece, aslında ne kadar yakın olduğumuz hakkında bir fikri olduğunu *sanmıyordum*. Pamuklu pijama pantolonunun sürtünmesi nasıl da doğrudan ıslak klitorisime sürtünüyordu. Her an ereksiyonu serbest kalabilir ve ten tene olabilirdik.

Prezervatife ihtiyacımız vardı. Şimdi olduğu gibi. Kahretsin, bu iş çok hızlı gelişti. Tam olarak istediğim şeydi, ama o daha çok üçüncü buluşma tipine benziyordu.

Her neyse. Üçüncü randevumuzdan sonra da sevişirdik.

Elimi aramıza soktum ve yumuşak pamuğun içinden sikini sıktım. Yavaşça elime doğru itti. Şehvet sarhoşu gözleri bakışlarımı yakaladı.

"Gözlüklerin olmadan beni görebiliyor musun?" "Ne? Uh... biraz." Gözlerini kıstı.

Gülümsedim. "Prezervatifin var mı? Çantamda biraz var. Kazman umurumda değil."

Kelimeleri anlamak için bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi durdu. Bu zeki adam nasıl bu hale gelmişti? Bunu ona ben mi yaptım? Yoksa bu sadece

Seksle arası nasıldı? Her kadın için çıldırır mıydı?

Onu başka kadınlarla düşünmek istemiyordum.

Yataktan kalktı ve gece çantamı karıştırmadan önce gözlüklerini geri taktı.

"Bu büyük bir kutu."

Omuz silktim. "Seni gördün mü?"

"Bunları benim için mi aldın? Bizim

için mi?" "İçimde bir his vardı."

Şöyle görünüyordu. Kusmak mı yoksa bir şeye vurmak mı istediğini anlayamadım. Ayaklarının taşakları üzerinde geriye doğru sallandı ve zahmetsizce ayağa kalktı. Kutuya sanki doğum kontrol yöntemi değil de bir kanıtmuş gibi bakarak, bana bakmadan önce kutuyu komodinin üzerine özenle yerleştirdi.

Ve yaptığı tek şey buydu. Baktı. Ve bakmaya devam etti. Sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi.

Tam onu tekrar kontrol etmek üzereyken - o noktada, *her ihtimale* karşı bir kutu prezervatif almak tipik hüsnükuruntu düşüncelerimden biri gibi geliyordu - kendine geldi.

"Nereden geldiğini bilmiyorum," diye derin bir nefes aldı, "ya da senin hakkında başka bir şey. Ama sanki bir şeyler varmış gibi hissediyorum..." Sadece doğru kelimeleri değil, doğru duyguları, ifade edilecek doğru fikirleri de bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı ve uzaklara baktı, "...burada bir şeyler oluyor. Bunun bir cümle gibi geldiğini biliyorum; seni henüz hiç tanımıyorum bile, ama seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum. Kimsenin yanında kendimi bugünkü kadar iyi hissetmemiştim. Seninleyken. Sen de böyle hissediyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, bir şey söyleyemedim. Zaten söylemişti. Tekinsiz Bunun bir şey olduğunu *biliyordum*.

"Chris." Ona uzandım, daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım şekilde ona yakın olmak istiyordum.

Yatağın üzerine süründü ve beni üstüne çekti. Belimi kavrarken parmak uçları yanıyordu, sadece tişörtün altındaki tenimi hissediyordu. Ona sarıldım ve gözlüklerini çıkarmak için öne doğru uzandım.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Seni görmek istiyorum. Üstte olmanı istiyorum ki her yüz ifadeni görebileyim. Şakaklarının etrafındaki saçları dalgalandıran her nefesi." Elleri gömleğimin altından kayarak göğüslerimi kavradı ve başparmaklarıyla meme uçlarımı ovdu. "Sertleşirken o güzel meme uçlarındaki her kırıklığı."

Ona karşı sallandım, göğüslerim onun becerikli ellerini doldurana kadar sırtımı kamburlaştırdım. Çocukların dişlerini düzelten ve piyano tuşları üzerinde ustalıklı uzanan narin, zarif eller, benimki gibi eski bir arabanın yağlı cıvatalarını büküyordu.

Yavaşça gömleğimin eteklerini kaldırdım ve başımın üzerine çekerek yere attım.

Nefesini içine çekti. "Tanrım, çok güzelsin."

Bu sözleri büyük bir huşu içinde söylemeseydi ona inanmazdım.

Onu öpmek için öne eğildim, soluk soluğa, derin derin.

"Sen bir succubus'sun. İşte sen busun. Ruhumu çalıyorsun. Seninle işim bitti. Ben hiç..." Açık dikişinden dışarı fırlayan ereksiyonunun üzerine amımı sürttüm ve ağzının arkasından bir ses kaçtı. "Hiç böyle hissetmemiştim. Kontrolde çıkmış. Sahiplenilmiş. Bu gece iyi geçmeyecekse şimdiden özür dilerim. Seninle ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sence bir fikrim var mı? Hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sadece dürüst olacağına söz ver. Bana neler olduğunu olduğu gibi anlat. Ne olduğunu bilmesen bile." Öpücüğüne doğru inledim. "Ben de yapacağım."

Onun yardımıyla pantolonunu indirdim ve prezervatifi taktım. Nefesini içine çekerek kendini destekledi. Tüm bunların verdiği muazzam duyguya güldüm. "Buna bir son vermeliyiz. İkimiz de. Bu sadece eğlence."

Demek istediğimi vurgulamak için meme ucunu sertçe çimdikledim. Sonra eğildim ve ağzımla yatıştırdım, o bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırırken ona baktım.

Vücudu benimkinin altında çok iyi hissettiriyordu. Zayıf ama güçlüydü ve az önce aldığım haşlayıcı duş kadar sıcaktı.

Ellerini belime dolayarak beni kendisine doğru salladı ve dik durmam için gereken gücü benden aldı. Dizlerimin üzerine kalkıp onu içime aldığım da çoktan yaklaşmışım, acı verici bir yavaşlıkla sikini santim santim yutarak ikimizin de birleşmemizin heyecanına alışmasına izin verdim.

Nefes alıp verirken ve kendini tutmak için mücadele ederken karnındaki ve göğsündeki kaslar dalgalandı.

"Gözlerini aç," dedi. "Bana bak."

Altımda, içimde, olay yerindekinden çok daha farklı görünüyordu, soğukta duruyordu, etrafındaki herkesle isteksizce ilgileniyordu. Bu sabah beni hemen yakışıklı bir adam olarak etkilemişti. Şimdi, bu haliyle

benimdi. Her zaman benim olduğu gibi. Daha önce hiç benim olmadığı bir zaman olmamıştı; sadece birbirimizi bulmak için şimdiye kadar beklemiştik.

Yüzü çok tanıdıktı; belirgin zigomatiklerinin köşeli kesimi, mükemmel düz, beyaz dişlerinin üzerinde orantısız bir gülümsemeye dönüşen dolgun dudakları, güçlü, düz bir kaş çıkıntısının gölgelediğı büyük, sıcak gözleri. Yüzünü çoktan ezberlemiştim.

Bir eli başımın arkasına geldi, parmaklarını saçlarımın arasına soktu, pelvisini bana doğru sallarken beni istediğı yere çekti. Tanrım, onun tarafından kontrol edilmek iyi hissettiriyordu. Kasık kemiğı klitorisime doğru sürtündü. Kıvılcımlar tüm vücuduma yayıldı, kollarımdan parmak uçlarıma doğru aktı. O hareketi tekrarladıkça zevki ayak parmaklarıma kadar hissediyordum. Ritim yoktu, tekrar yoktu. Zirve deneyimine doğru itici bir güç yoktu. Sessiz ve derindi, çünkü ikimiz de bu hissin içine batmıştık. vücutlarımız birleşti.

Beni yumuşak ve saygılı bir şekilde öptü. Kalçalarımı salladım ve ağzımın içinde inledi, onun zevki benimkini derinleştirdi. Şimdiden amımın ağırlaştığını hissediyordum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Dişlerini sıkarak söyledi. Kendini tuttuğı belliydi ama onu bırakması için zorlamadım. Kendisine işkence etmesinden bencilce zevk alıyordum. Benim için.

Parmakları başımdan aşağıya indi, kalçalarımı kavramadan önce göğüslerimin dış kıvrımlarında bir an oyalandı, etimi yumrukladı, beni sikinin üzerine daha derine itti, beni ona karşı daha sert salladı.

Acı veren tutuşu dikkatimi bedenimdeki hislere çekmeye yetti ve kendimi bıraktım, oluşan zevkin peşine düştüm.

"Evet, tatlım, benim için gel. Kullan beni. Kendini tatmin et."

Kelimeler boğazımda düğümlendi, homurtular ve boğuk inlemeler arasında sıkışıp kaldım. Başım geriye doğru savrulurken, ondan uzağı doğru eğildim ve momentumumu desteklemek için kalçalarını kullandım.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın, Daphne." Elleri tekrar göğüslerime geldi ve kaya gibi sert meme uçlarımla oynayarak klitorisime daha fazla his gönderdi. Orgazmım arttıkça göğsümün derinliklerinden alçak bir feryat yükseldi. Durmak bilmiyordu. Zevk dalgalar halinde geldi, ta ki bir anda her sinir ucumdan patlayana kadar.

Bedenim sarsıldı, kurumuş bir yaprak gibi buruştu ve onu da benimle birlikte aşağı çekti. Sarsılarak, titreyerek içime pompalarken beni sertçe öptü ve benimle birlikte homurdanarak boşaldı.

Aleti içimde titreşirken saçlarını okşadı ve bana tam olarak anlayamadığım tatlı sözler söyledi. Çok güzeldi. Beni tekrar tekrar boşalırken izlemekle ilgili bir şey.

Yatak sarsıldı ve birkaç saniye sonra banyo kapısının klik sesini duydum. Chris'i hala içimde hissedebiliyordum, beni tamamen dolduruyor, her hamlede bana şefkatini, merhametini ve hayranlığını veriyordu.

Zar zor hareket edebiliyordum. Hareket etmek istemedim. İhtiyacım olan tek şey göksel manzaramdı. Beni buraya gömebilirlerdi, bu akkor yıldızların altında yatağında çıplak ve yayılmış bir şekilde.

Yatak tekrar alçaldığında Chris beni hareket ettiriyor, kendine doğru çekiyordu. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bu özel bir şeydi. Artık onun olmuştum. Ona aittim.

"Keşke bunu sonsuza dek hissedebilsem."

"Neyi hissetmek?" Sesi daha derindi, orgazmının ardından çakıl taşları gibi çıkmıştı.

"Bilmiyorum. Bu sadece... iyi. Doğru." Mükemmel demek istiyordum ama bu uğursuzluk getirirdi.

Bedenimle hiç bu kadar uyumlu ve ruhumla bu kadar barışık olmamıştım. Sanki tamamen kendim olmak için ona ihtiyacım vardı. Belki onun da vardı.

"Belki..."

Başını yastıktan kaldırıp orta parmağıyla dalgın dalgın meme ucunun üzerinde gezindi.

"Belki Noel'de burada kalabiliriz," dedim sessizce, başımı Chris'in göğsüne yaslayarak. Onun derin nefesini hissettim.

"Kafatası elimizde."

"Bir gün daha mı? Lütfen, Chris? Henüz bu yataktan ayrılmaya hazır değilim. Yıldızlar çok güzel. Bir günlüğüne eski para olmak nasıl bir şeymiş görmeme izin ver."

Altımdan kıkırdadı ama sessizliği beni tedirgin etti. İki seçeneğim vardı; bir yerlerde haddimi açıp aşmadığımı merak ederek körelmeme izin verebilirdim; ya da tam, özür dilemeyen benliğim olmaya devam edebilir ve benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi davranabilirdim.

Ben ikincisini seçtim. Bir erkek için siyah-beyaz yaşamaya çalışıp yine de başarısız olmaktansa, manik bir peri gökkuşağı olsa bile gerçek renklerimi göstermek daha iyiydi.

"Her tatili bir yerlerde aşevinde çalışarak geçirdin. Ben kardeşlerimin Noel kutlamalarını kenardan izlemek zorunda kaldım. Yapacak çok işimiz var, Chris."

"İş mi?"

"Evet. Şu andan itibaren kendi tatil geleneklerimizi oluşturuyoruz."

Chapter 5

Chris

Bedenimin özlediği sıcaklığı aramak için elimi yatağın üzerinde gerdim. Daphne'ye sımsıkı sarılarak uykuya dalmıştım. şimdi o yoktu.

Yattığı yer hâlâ sıcaktı. Açık perdelerden içeri ışık süzölürken gözlerimi parıltılı bir bulanıklıkla açtım. Bir figür Noel ağacının yanında durmuş, aşağıdaki yapraksız manzaraya bakıyordu.

İnledim, arkamı döndüm ve komodinin üzerindeki telefonumu kontrol ettim. Yedi buçuk.

Rahat bir sabah geçirmek ve yine de öğleden önce Knoxville'e varmak için bolca zaman var.

Daphne'yi görebilmek için gözlüklerimi taktım; sadece karanlık silüetini değil. Henüz dönmemişti. Orada dikkatini neyin çektiğini bilmiyordum ama onu içeri alma fırsatı bulduğum için minnettardım.

Sırtı bana dönüktü. Başını profilden çevirmiş, belirgin burnunu öne çıkarmıştı. Burnunu severdim. Çok büyüktü, çok Romalıydı.

Instagram modellerinin genel güzelliğine sahip bir yüzü vardı. Bu ona karakter kazandırdı ve cazibesini artırdı. *Patrisyen*. Onun için uygun kelime buydu. Kremi soluk teni, dudağındaki o derin aşk tanrısı yayı, çarpıcı elmacık kemikleri mermerden işlenmiş ve mitolojik bir tanrıçanın donmuş temsili olan defneden taç giydirilmiş olabilirdi. *Daphne*, adaşı. Uzun, sarı saçları uykudan hâlâ kırılaşmış, sabahın ilk ışıklarında neredeyse bembeyaz görünüyordu. Vücudunu kucakladığında, hareket tişörtünü sırtına doğru çekerek belinin kıvrımlarını ve kıpkırmızı tişörtünün altındaki kalçalarının uzun kıvrımlarını ortaya çıkardı.

Sonunda döndü, yüzü geniş, dişlek bir gülümsemeye ve köşeleri kırışan gözlere dönüştü. Oh, Tanrım. Her gün bu bakışla uyanmak... yaşadığım tüm acılara, tüm kalp kırıklıklarına değerdi.

Koşarak geldi ve yatağın üzerinde dört ayak üzerinde zıpladı. "Mutlu Noeller Eve Eve." Eğildi ve ben cevap vermeye fırsat bulamadan dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu.

"Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Olmayacağını kim söyleyebilir ki? Ama bir kere başladı mı, nerede biter? Mutlu Noeller Eve Eve Eve? Dört Arife. On beş mi? Şükran Günü'ne ve Cadılar Bayramı'na kadar, perakende mağazalarının gidişatına bakılırsa. Tamam, demek istediğini anladım. Bunu yarına saklayacağım."

Ellerimi beline koyup onu altımda yuvarladığımda inledi. "Hiç susmaz mısın?" Yumuşak gri gözlerine bakarak sordum.

"Sadece uykumda. Bazen o zaman bile değil. Sadece ben daha az anlam ifade ediyorum. Her zaman çizburger yiyorum, timsahı yürüyüşe çıkarıyorum ve bir keresinde rüyamda vurulmuştum ve gerçekten iyi hissettirmişti. Tüm o kanı kaybetmek rahatlatıcı geldi, sıcak bir havuza batmak gibi."

Bedenimi itaatkâr bir şekilde onunkinden uzak tutarken gözlüklerim kulaklarımdan kaydı. Dün gece dün geceydi. Büyülüydü. Ruhani bir şeydi. Ama belki de seks onun için her zaman büyü ve ruhani bir şeydi. Tek bir karşılaşmanın ötesinde devam eden hiçbir şey hakkında konuşmamıştık. Varsayımında bulunmak istemedim.

"Sence gerçekten öyle mi hissettiriyor? Sıcak bir havuza girmek gibi mi?"

"Ne gibi?"

"Vurulmak."

Yanındaki boş yastığa baktım. Beynim otomatik olarak *onun yastığı* olarak atamıştı.

"Um..." Başımı salladım, frenleri çekmeye ve vücudumun takip ettiği düşünce trenini durdurmaya çalıştım. "Sanırım... vurulmak senin

Deriniz patlar, sinirlerinizi paramparça eder, ama onları hissetmez hale getirecek kadar değil. Merminin yolu vücudunuzdan geçerken kemikler ezilir, parçalanır, hassas organlar yırtılır ve zedelenir. Ve eğer bir çıkış yarası varsa, daha fazla deri parçalanır, sanki bir hayvan çıkış yolunu tırmalıyormuş gibi. Ama hepsi bir anda olur ve acil servise gidip doktorlar ilk doz morfini verene kadar en az yirmi ila kırk dakika boyunca bunu hissedersiniz."

"Mm. O zaman bu sıcak bir banyonun tam tersi."

"Bu rüya için çok fazla. Havuzumuz ısıtmalı ama. Daha sonra yüzmeye gidebilirsin. Bu senin için yeterince havalı mı?" Ayağa fırladım. "Dişlerimi fırçalayacağım."

"Yatağa geri dönüyorsun, değil mi? Ben kendiminkini çoktan fırçaladım, seni öpmeden önce gösterdiğim çabayı takdir edeceğini düşündüm."

"Geri gelmemi ister misin?" Aletim boxerimin içinde zonkluyordu. Gözleri vücudumda geziniyordu.

Ayağa kalktı, aç bir gülümsemeyle başını salladı, tişörtü başının üzerine çevirdi, muhteşem, çıplak göğüslerinin ve çakıllı pembe meme uçlarının geniş bir alanı ortaya çıktı.

Kahretsin, tekrar onun içinde olmak istiyordum, hemen.

Gerekli olan iki dakika boyunca dişlerimi fırçaladım. Zaman hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Saniyeleri nefeslerimle saydım. Daphne çıplak. Yatağında. Bekliyordu.

"Başlıyorum bile," diye seslendi yatak odasından.

Ağzımın kenarından beyaz köpükler aktı. Gözlerim kapandı. Kendine dokunuyordu. Daphne yatağımdaydı ve kendine dokunuyordu. Aletim yine zonkluyordu, acıyla. Ona geldiğinde duyarlı olduğuna yemin edebilirim. Kontrolsüzce tepki veriyordu. Daha önce hiç bu kadar şeytani olmamıştım.

Lavaboya tükürdüm. "Bana ne yaptığını söyle."

"Meme uçlarımı çimdikliyorum."

Oh lanet olsun. O meme uçları. Dün gece baş ve işaret parmaklarımın arasında yuvarlanırken mükemmel hissettiren o büyük pembe tepeler. Dilimin üzerinde gururla duruyordu. Onları tekrar tatmak için sabırsızlanıyordum. Geri kalanını da tatmak için.

Kendimi mermer tezgahın kenarına dayadım ve başımın omuzlarımın arasına düşmesine izin verdim. Sikim o kadar ağır ve kanla doluydu ki neredeyse beni aşağı çekecekti. O benim ölümüm olacaktı.

Diş fırçası elimde kapandı. Fırçalamayı bitirmek için yeniden başlatmam gerekti.

"Sağ elini aşağı indir. Amına dokun. Kendini ıslat. Ben oraya gittiğimde, senin parıldamanı istiyorum."

Bir nefes aldı ve sonra, "Zaten öyleyim." dedi.

Ow. Siktir. Diş fırçası kesici dişlerimin üzerinden geçti ve yanağımın iç kısmına saplandı.

Diğer elimle yanağımı kavradım ve ön dişlerimin üzerinden geçmeye devam ettim. Diş fırçalamak hiç bu kadar işkence olmamıştı.

Sonunda diş fırçası kapandı. Daphne sessizce inledi. Kalan diş macununu tükürdüm ve ağzımı sildim. "Hiç bitmeyecek sandım."

Hiçbir şey söylemedim. Köşeyi dönüp onu gördüğümde kalbim ritmik bir şekilde çarpmaya başladı. Başını sağa çevirdi ve yüzüne rahatlamaya benzer bir şey yayıldı.

Yorganı geriye attım, gözlerim hemen kendini okşayan narin parmaklarına kilitlendi. Çalışmasını izledim, klitorisinin etrafında geniş bir daire çizmeden önce orta parmağını ortasından yukarı doğru nasıl sürüklediğini inceledim. Bunu yavaşça yapıyor, kalçaları eliyle ritim tutarak hareket ediyordu.

"Chris," dedi sesindeki ihtiyaçla. "Ne oldu, tatlım?"

"Artık buradasın. Dokun bana."

Başımı yavaşça salladım, hâlâ gözlerimi kendine yaptıklarından ayıramıyordum. Vücuyla o kadar özgürdü ki, onu bu kadar çok görmeme izin verirken o kadar cömertti ki. "Boşalmanı izlemek istiyorum."

İnledi. "Sana ihtiyacım var."

"Hayır. Bunu tek başına yapabilirsin. Şu haline bak, ne kadar ıslaksın, ne kadar güzelsin. Ver şunu bana bebeğim. Lütfen?" Alnından öptüm.

Daha aşağıya uzandı, orta parmağını vajinasına daldırdı, sonra tekrar yukarı kaldırıp klitorisinin üzerinde bir kez daha döndürdü. Hâlâ acı verici bir yavaşlıkla, parmaklarının uçlarını dudaklarının üzerinde en hafif dokunuşlarla gezdiriyordu. Belki de hassastı. Belki biraz daha baskı yaparsa çok fazla olacaktı. Yarattığı deseni ezberlemeye çalıştım, bunun parmakları değil de benim dilim olduğunu hayal ettim.

Çok yakında olacaktı.

"Kendine dokunacak mısın? Benimle gelir misin?"

Bir kahkaha attım. "Sadece seni izlerken bile boşalabilirim."

Parmakları kendini biraz daha hızlı çalıştırdı ve bacakları açıldı. İç dudakları kelebek gibi açıldığında gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Kanatlar.

Uyarılmışlığı güzel amını sırılsıklam etmişti.

Ağız açıktı. Nefes nefese. Sırtını yatağa dayamıştı. Bana baktığında gözlerinde belirsizlik vardı.

Ona kesinlik verirdim. Tek yapmam gereken zaten düşündüğüm şeyi yüksek sesle söylemekti.

"Amin çok güzel, Daphne."

Nefes aldığı anda kaburgaları dışarı fırlıyor, elini becerirken dolgun göğüsleri zıplıyordu. Silgi başlı meme uçları gökyüzünü işaret ediyordu.

Damlayan sikimi sıktım. "Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü o mükemmel amcığının her yerine sürmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Lütfen," diye inledi.

Başımı salladım. "Sen geldikten sonra." "Sana ihtiyacım var."

"Yapamazsın." Bir adım daha yaklaştım, hâlâ onun üzerinde durup aşağıya bakıyordum. "Göster bana sevgilim. Bana nasıl geldiğini göster. Ne kadar mükemmel görüldüğünü göreyim."

Ayak parmakları kasıldı, çarşafı kavradı, orgazmı onu kavrayıp bedenini ele geçirirken sırtının üst kısmı yataktan kalktı. Nefesi kesilmişti ve sanki hiçbir şey ona daha fazla zevk veremezmiş gibi derin bir iniltiyle boşaldı. Tanrım, çıkardığı sesler bile mükemmeldi.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Roma'ya, Floransa'ya, Alpler'e gitmiştim.

Daphne'nin boşalırkenki yüzü, tüm manzaraları ve sanatsal başyapıtları, içinden zevk akarken vücudunun sarsılma şekliyle karşılaştırıldığında sıradanlaştırdı.

Ve ona çok daha fazla zevk vermeyi planlıyordum.

Sabırlı bir adamdım ama yeterince beklemiştim. Kokusu odayı dolduruyor ve beni arzuyla çıldırtıyordu. Bana en yakın ayak bileğini yakaladım, vücudunu büktüm ve onu kenara doğru sürükledim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, daha fazla nem pompalarken pelvik tabanının yavaşlayan nabızlarını takdir etmek için bir an ayırdım. Nemi kucaklayıp yutmak üzereydim. Sonra daha fazlası için yalvaracaktım. Ona asla yetmeyecektim. Bu kadınla işim asla bitmeyecekti.

Başını kaldırdı, parmaklarını saçlarımdan geçirmeden ve yüzümü amina doğru itmeden önce vücudunun aşağısına bana doğru baktı. "Şimdiden mi?" Gülümsedim, dilimi tembelce klitorisinin hemen altında düzleştirdim.

Başı bir iniltiyle geriye düştü. "Oh Tanrım bu... Bekle bir dakika..." Başıını tekrar kaldırdı. "Ah! Dilin donuyor."

Kıkırdadım. "Diş macunu." "Ohhh..." diye feryat etti.

Yarığını yavaşça, uzun uzun yaladım, her kıvrımı ve çıkıntıyı, her lezzetli dokuyu hissettim, kendi parmaklarının izlediğini gördüğüm yolu takip ettim, onu iyice açmadan önce, her yerini, her şeyi okşadım, nane soğutmalı dilimi klitorisine yoğunlaştırdım.

"Aman Tanrım, Chris!" İnledi ve altımda kıvrandı, ayakları omuzlarımdan kaydı, kalçaları kulaklarıımın etrafına dolanana kadar çırpındı, parmakları saçlarıımı köklerinden çekerken beni daha da yakınımıa çekti. Açgözlü kız.

Sikim zonkluyordu. Pantolonumun fermuarından dışarı çıkmıştı. Sakız ipliğı yere kadar uzanıyordu.

Elimi kışını yoğurduğum yerden indirdim ve sikimi sıktım. Sadece bir kez.

Bu acıyı durdurmak için sadece bir anlık rahatlamaya ihtiyacım vardı. Ama sadece sikim değıl; tenim, kalbim, kanım da acıyordu. Her parçamın onun her parçasını tüketmesi gerekiyordu.

"Evet, lütfen. Kendine dokun," dedi elimin nereye gittiğini fark ederek.

"Oh, hayır. Henüz değıl." Başımı salladım ve amına karşı gülümsedim. Bütün yüzüm onun içindeydi. Onu açık tutmak için iki elime de ihtiyacım vardı, böylece her sulu damlasını yakalayabilirdim.

Alçaktan vurarak, daireler çizerek, arkamda ateşli bir soğuk izi bırakarak ilerledim.

Yumrukları saçlarıımı sıkarken kafa derim yandı, klitorisi boşalırken dilimde bir ritim tutturdu, umutsuz bir açlıkla yaladığım daha değıerli sıvıyı sağdı.

Ve sikimin daha da sertleşmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum. Ama şimdi acıyordu, Tanrım, acıyordu. Lanet olsun... Çok kızgın ve mordu, kan dolaşımından zonkluyordu ve sonra, oh lanet olsun, *oh lanet olsun* boşalıyordum. Ellerim hala bacaklarının arasında, onu iyice açarak çaresizce izlerken, kalın sperm fişkırmaları lacivert halının üzerinde soyut çizgiler çizdi.

İkimizin de orgazmı tamamen geçene kadar amını öperek usulca burnunu çektim.

Daphne bitkin düşmüştü. Bacakları yataktan gevşekçe sarkıyor, kolları iki yanında düz bir şekilde duruyordu.

"Şimdi sen. Hareket edemiyorum ama içimde olmanı istiyorum."

Güldüm ve kalçasından aşağı bir yol öptüm. Çoktan öptüğümü fark etmemişti... ama bu beni durdurmadı. Sikim hiç yumuşamamıştı ve onu hiç bu kadar çok istememiştim.

Bir prezervatif aldım ve taktım. Daphne hâlâ kılını bile kıpırdatmamıştı. Yatağa uzanmış, anemik bir şekilde iniyor, anlayamadığım kelimeler mırıldanıyordu.

Güldüm. "Daha fazlasını istediğine emin misin?"

Yüzünde uykulu bir gülümseme vardı. "Benim için daha fazla değil. Cidden, hareket edemiyorum." Şok olmuş bir kahkaha attı. "Bunu daha önce hiç yapamamıştım... iki kez. Bana ne yaptın?"

Bu kadar utanmaz olmasını seviyordum. O kadar açık ve özgürdü ki, sanki vücudundan o da benim kadar zevk alıyordu.

Onu bu şekilde, zevkten bitkin ve hareketsiz görmek -benim yarattığım zevk- göğsümün derinliklerinde bir şeyler oydu. Açıklığının güzelliği, sadece vücudunu değil, tüm o et ve kasların altında kim olduğunu da istekle ortaya koyması bana bir şeyler yapıyor, beni değiştiriyor, yıllardır güncellenmemiş bileşenleri yeniden başlatıyordu.

Tanrım, bu kadın.

Bacaklarını omuzlarıma kadar çektim, baldırlarının içini öptüm ve kalçalarını okşadım.

Yavaşça, azar azar, dişlerimin arasından tıslayarak onun ıslak sıcaklığına doğru ittim. Bu bir işkenceydi ama bir kerede kaldıramayacağım kadar çoktu.

Yatağın içine daha da gömüldü ve bacakları dizlerinden açıldı.

Yüce İsa, o bir bez bebektir.

Kalçalarını yakaladım ve bu hareket beni tamamen içine oturttu. İçimin derinliklerinden uzun, tiz bir inilti yükseldi. Hatırladığım kadar iyi hissettiriyordu.

Onu orada yatarken izlemek enfesti, gevşek ve damlayan, hareket edemeyen, beni becermekten başka bir şey yapamayan.

Ya da sikişmem için orada ol.

Kendimi sürükleyerek çıkardım ve yavaşça geri girdim. Onun kaygan amcığı bunu çok kolaylaştırdı, çok kolay. Çoktan boşalmanın eşğine gelmişim.

Eğer onu bir kez daha boşaltabilirsem, dün geceki gibi sikimin etrafında nabzının attığını hissedersen, işte o zaman olacaktı.

Aman Tanrım. Sikmek. Onu böyle yavaşça becermek, sikimin içinde kayboluşunu izlemek, klitorisinin daha fazla kanla sertleşmesini izlemek

Kukusundaki hassas dokuları doldurdu, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

"O kadar mükemmelsin ki. Tekrar boşalmanı istiyorum. Sikime boşalman için ne yapmam gerektiğini söyle. Tekrar hissetmeliyim."

"Chris, yapamam."

"Bırak deneyeyim. Lütfen, bebeğim."

Gülümsedi. Kolları karnına doğru kaydı, elimi klitorisine doğru çekmeden önce tenini yumuşattı. "Bastır," dedi. "Hareket etme."

Başparmağımı hafifçe oraya bastırdım. Yavaş sevişmemizin momentumunu kullanarak uyarım sağladım.

Bu, onunla dün tanıştığımndan beri konuşmadığı en uzun süre olmalıydı.

Tanrım, daha dün müydü? Çok şey olmuştu ama gerçekte hiçbir şey olmamıştı. Sadece onunla tanışmıştım ve bu bile başlı başına bir sihirdi.

Başım onun içinde bir noktaya sürtündü ve nefesi kesildi. Tüm dikkatimi oraya odakladım. Baş çarşafların arasına geri yuvarlandı.

"Ohhh," diye nefes aldı.

"Böyle mi? Orası mı tatlım?" Sikimi ileri geri salladım, tam da nefesini kesen yerde.

Birlikte çıkardığımız sesler ıslak ve özensizdi. Emme kesildiğinde onun nemini duyabiliyordum. Yere ve ayaklarıma damlıyordu.

"Um, Chris, bilmiyorum... Sanırım... bir şeyler farklı- Ben... Ben..."

"Bırak, tatlım."

Ve kutsal lanet, o... *ıslaktı*. Her şey ıslak ve sıcaktı. "Oh, kahretsin." Donup kaldım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Daphne, sen..." Tanrım, sadece sikimin üzerine boşalmıyordu; onu sırlıslıkla ediyordu.

Her yeri ıslaklık damlalarıyla kaplıydı ve daha fazlasını fişkırtıyordu. "Siktir. Bebeğim. Şu haline bak." Ben çekilirken aletimin üzerine fişkırırken aşağıya baktı, her tarafımızı, her şeyi, yatağı, yeri kirletmesini izledi...

"Chris, ben ne yaptım?"

Hayranlık içindeydim. Vücudu sikilmek için yaratılmıştı.

"Daphne. Sen çok mükemmelsin. Geldiğinde çok güzel oluyorsun."

Son orgazmı etrafımda kenetlenirken, sikimi sağarken ve beni de onunla birlikte alırken geri ittim. Prezervatifin içine dökülürken nefesim düzensiz bir huff içinde kaçtı.

Ben de en az onun kadar harap olmuştum. Daha çok. Ondan sonra, başka biriyle sevişmeyi düşünemedim. O benimdi. Belki henüz bilmiyordu, nedenini hâlâ bilmiyordum ama bu seksten öte bir şeydi; bir bağıdı.

Saatler ve sayısız orgazm ve birkaç temizlikten sonra, kollarımda hareketsiz yatıyordu. Rahat ve eksiksizdi, sanki oraya ait olduğunu biliyordu.

"Noel'de yalnız mı olacaktın?"

Güldüm. "Sorun değil. Zaten Noel için her zaman eve gelmiyorum. Geldiğimde de sadece gönüllü işler için geliyorum. Ama Darius öldüğü için artık çok zor."

"Bana ondan bahseder misin?"

İnledim. "O en iyisiydi."

"Onu senin için önemli kılan neydi?"

Komodinin üzerindeki gözlüklerime uzandım ve onları taktım. "Ailem Nourishing Nashville adında kâr amacı gütmeyen bir kuruluşu yönetiyor. Şu anda büyük bir holding ama bir halk mutfağı olarak başladı. Darius işe aldıkları ilk insanlardan biriydi. Çoğunlukla ufak tefek işler için. İlk yerleri bir kilisenin bodrumuydu ve orada eski bir piyano vardı. Ne zaman ailemle gelsem, Darius beni sürükleyerek götürür ve büyükbabasının ona öğrettiği ragtime ve Dixieland caz melodilerini öğretirdi. Müziği severdi, her türünü ve bana da kulak verdi. Yemekleri de severdi. Seçici bir damak tadı vardı. Yemeklerin kalitesinden yeterince şikâyet ettikten sonra ailem ona aşçılık okulu için burslar ve hibeler buldu ve sonunda onu baş aşçı olarak işe aldı, ama o her zaman aileden biri gibiydi. Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan çok onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum."

Onu düşündükçe boğazım daha da daralıyordu. Daphne'yi başının üstünden öpmek için acele etmedim, sesimin kesilmemesi için ağrının geçmesini bekledim.

"Yemekleri inanılmazdı. Bu yüzden bu yıl nihayet genişleme ihtiyacı duyduk. Aramızdan ayrılalı birkaç yıl olmasına rağmen, geride bu mirası bıraktı; evsizlerin bile iyi yemekleri hak ettiğini düşünüyordu."

"Gittiği için üzgünüm. Sanırım onu severdim."

"Darius'u herkes severdi ama o seni severdi. Karısını da.

Hâlâ yönetim kurulumuzda yer alıyor."

"Hmm. Bence bu tatilleri geçirmek için güzel bir yol olurdu - başkalarına somut bir şekilde yardım etmek. Ama belki her bayram değil."

Boynuma sokuldu. Mümkün olan en iyi şekilde gıdıkladı.

"Bana dengeyi gösteren Darius oldu. Eve gidebilir ve işinizi işte bırakabilirsiniz. Her zaman aç birileri olacaktır. İhtiyacı olan biri. Bulunması gereken kayıp kişiler. Yeterince şey yapmadığınızı hissetseniz bile keyif almayı öğrenmelisiniz. Çünkü bu asla yeterli değildir. Tek bir kişi için bile." Omzuna daireler çizdim.

"O neşeyi buldun mu, Chris?"

Artık naz yapmanın bir anlamı yoktu. Gözlerinin içine bakmak için çenesini yukarı kaldırdım.

"Sanırım başlıyorum."

Chapter 6

Daphne

"YEMEK," DEDİ, buzdolabının açık kapısının önünde durarak. "Akşam yemeği için yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

"Akşam yemeği mi? Kalıyor muyuz?"

Tezgahın üzerine zıpladım.

"Komşumu aradım. Bir gün daha kedi bakıcılığı yapmak için çok heyecanlı." Bacaklarımın arasına girdi ve kalçalarımı nazikçe yoğurdu.

"Buraya gelirken alışveriş merkezinde bir Çin lokantası gördüm."

"Olamaz. Noel arifesindeyiz. Gerçek bir şey olmayabilir ama kendi tatil geleneklerimizi oluşturmaya başlayacaksak, buradan başlayabiliriz. Ve bunu doğru yapacağız."

Onu dudaklarından iffetli bir şekilde öptüm ve elimi onunkine uzattım. "Kurabiye?" diye sordum.

"Sanırım bir şeyler hazırlayabilirim." Parmak uçlarımızı birbirine dokundurup ellerimle oynarken dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi.

"Zencefilli çörek mi? Hiç zencefilli kurabiye yemedim." "Zencefilli kurabiye o zaman."

"Sugarplums?"

"Bunların gerçek olduğuna ikna olmadım." Parmakları avuçlarımdan aşağı kaydı. Cinsel olmayan bir jest için son derece kışkırtıcı. Omurgamda bir ürperti oluştu. "Filmler mi?"

"Sen nasıl istersen, tatlım." Beni daha yakına çekti.

"Charlie Brown. Müziği seviyorum."

"Müziği çalabilirim," derken sesi gerçekten de heyecanlıydı. "Oh! Benim için çal!"

"Tabii ki." Dudaklarımı ısırdı.

"Bu tehlikeli, Chris. Beni şımartacaksın." "Sadece birazcık."

"Ya bir veledede dönüşürsem? Bir Veruca Salt. *Onu şimdi istiyorum. Babacığım.*" Korkunç bir Veruca Salt aksanıyla söyledim.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Beni tekrar öpmek için eğiliyordu -ya da ben öyle sanıyordum- ve sonra durdu. Geri çekildi. Ellerini bıraktı. Yüzü... bu korku muydu, yoksa arzu mu? *Ben ne-?*

Chris yere bakıp boğazını temizlemeden önce ciyakladı. Kendimi bir şeye basmış ve halının her tarafına bulaştırmış gibi hissettim.

"Doğru, uh..." Dudaklarını yaladı ve kendine geldi. "Beni takip edin." Döndü ve mutfağın arkasındaki bir odanın kapısını açtı. Güneş ışığı alacalı bir desenle döşenmiş siyah ve beyaz mermer karoların üzerinde parlıyordu. Siyah arduvaz tezgâhta sıra sıra mikserler, tost makineleri ve tanımlayamadığım diğer süslü aletler duruyordu. Tavanda kirişler vardı. *Kirişler.* Kapalı bir odada. Sıra sıra dizilmiş süslü hasır sepetler bir tarafta kalın, masif ahşap rafları sıralarken, diğer taraf cam eşyalar için ayrılmış gibi görünüyordu. Her tür şarap ya da kokteyl için yüzlerce bardak olmalıydı.

"Mutfağınızın arkasında başka bir mutfak mı var?"

"Orası kiler."

"Kiler, Viktorya döneminden kalma bir pastane gibi dekore edilmiş bir şey değildir. Kiler, ancak birkaç paket patates cipsi ve doksanlı yıllardan kalma birkaç eski telefon rehberini saklamaya yetecek büyüklükte bir dolaptır. Burada iki lavabo var. Bir başka süslü ocak ve teşhir mutfağındakinden daha büyük bir buzdolabı."

"Tek mutfak. A-ha!" Dondurucudan vakumlu bir paket çıkardı ve sanki anlamamı bekliyormuş gibi havaya kaldırdı. "Bu bir hindi değil, ama bunlar akşam yemeği için zamanında çözülecek."

"Ne oldu?"

"Bıldırcın. Sanırım." Pakete tekrar baktı. "Belki keklik. Emin değilim. Her neyse, temelde aynılar."

"Armut ağacından mı?" Yüzümü buruşturdum. "Ah, hayır. Bir kuş yiyebileceğimi sanmıyorum."

Orantısız gülümsemesi yüklüdü. "Tavuk yiyorsun."

"Evet, tavuk bir yemek kuşudur. Bunlar elektrik hattı kuşları gibi." "Onlar yiyecek kuşları. Göreceksiniz."

"Ben yemek yapamam."

"Yapabilirim."

Gözlerimi ona diktim. "Bunun için adamlarınız yok mu?"

Dudakları kıvrıldı. "Yemek yapmayı severim. Annem ve ben aile yemeklerimizi pişiririz. Bu, sürdürmek istediğim tek küçük tatil geleneği."

Kuru malları düzenlemek için kullanılan çeşitli sepetleri karıştırdı; sanki kapalı bir kapının ardında bile işe yarar herhangi bir şeyi sergilemek görgüsüzlükmüş gibi, esasen onları gözlerden saklıyordu.

Lüks istediğimi söylemişim ama burada olmak bana para sahibi olma fikrinden ne kadar rahatsız olduğumu gösteriyordu. Bir seferde iki galon benzin pompalamaya alışkın biriydim; sadece işe gidip gelmeme yetecek kadar. Dışarıdan yemek istediğimde bir Happy Meal için savurganlık yapardım. Maaş çekimi almadan hemen önce gelen 2,99 dolarlık Apple faturamı karşılamak için banka hesabımda her zaman üç dolar bulunduracak şekilde hesap yapmakta iyiydim.

Bir kutu makarnanın üzerindeki etiketi saklamak, var olmayan bir sorunu çözmekti. Güzelliği ya da savurganlığı takdir etmediğimden değildi. Carter'lar gibi insanların toplumları için hayati önem taşıdığını biliyordum. Eğer kimsenin bu pahalı görünümlü, zanaatkâr işi sepetleri satın almaya gücü yetmezse, sepet yapımı duracak ve daha fazla insan işsiz kalacaktı.

Bu kiler ekonomi için harikaydı. Sadece bu zenginliğe alışmam bir günden çok daha uzun sürecekti.

Endüstriyel buzdolabından bir kavanoz badem, üzerinde İspanyolca etiket olan bir domates sosu, kurutulmuş etler ve peynirler çıkardı. "Şuradaki patatesleri alır mısın?"

"Nerede?"

"Arkanda, tatlım." İşaret etti.

"Bunlar mı?" Uzun, mor bir parmağımı kaldırdım. "Oh, hayır. Patatesler büyüktür, kahverengidir ve acı biber için araç olarak kullanılır. Bunlar patates değil."

"Bunlar aklını başından alabilir." Arkama uzandı, kalçamdaki sepeti çıkardı ve yanımdan geçerken boynumu öptü. Dudakları her yerimde klitorisime, kalbime, beynime giden doğrudan bir hat gibiydi. Yaptığı her şey beni tahrik ediyordu. O da bunu hissetmiş olmalıydı. Bana doğru bastırıldığında, belimi kavradığında ve çenem boyunca yol alıp yakıcı dudaklarını benimkilere kadar takip ederek öptüğünde, yiyecekler kollarından arkamdaki tezgâhın üzerine düştü.

Onu ağızma doğru daha sert çekerken parmaklarım saçlarına dolandı, daha fazlası için çaresizdim. Alabildiğim kadarını. O içimde olmadan bedenim boş hissediyordu; bacaklarım ona sarılmak için yaratılmıştı.

Kalçalarını benimkilerden uzaklaştırırken bir iniltiyle öpüşmemizi kesti ve elini düz bir şekilde eşofmanına bastırarak yüzünü buruşturarak kendini düzeltti. "Kahretsin, özür dilerim. Seninleyken kendimi durduramıyorum. Yemin ederim genelde böyle değilimdir. Bir kere tadına bakıyorum ve birden bütün ziyafeti istiyorum."

"Durmanı istemiyorum. Hiçbir zaman. Sen çekilir çekilmez, daha fazlasına ihtiyacım var." Kelimelerim nefes nefese döküldü.

"Ama senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Vücudunun içindeki o güzel beyni tanımak istiyorum. Ben sadece..."

"Bunun için bolca vaktimiz olacak."

Başımı salladı, hala gözlüklerinin arkasından bana çılgın gözlerle bakıyordu. Uzandım ve hafifçe eğrilmiş gözlüklerini düzelttim. "Daphne, bilmeni isterim ki... her ne kadar içimde tutmakta zorlansam da, senden gerçekten hoşlanıyorum. Bence birlikte olabiliriz."

"Ben de." Başımı salladım. Bir an için ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine baktık. Kaplumbağa kabuğu çerçevelerinin ardındaki çikolatanın tam tonunu analiz ediyordum. Bir çeşit sütlü çikolataydı. Sıcak bir kahverengiydi, acı tatlı bir kahverengi değil ve irisinin dış halkasında daha koyu, gözbebeğinin yakınında daha bal rengi bir tona doğru solmadan önce, oldukları kadar genişlemiş olsalar bile.

Bakışları saç çizgimin, gözlerimin, elmacık kemiklerimin, dudaklarımın üzerinde geziniyor, sanki beni inceliyordu. Bu ciddiyet büyüsünü bozmak bana bağlıydı. Birlikte ciddi olmak için bir ömrümüz vardı. Şu anda ona oynamak için bahaneler vermek istiyordum.

"Hey." Dirseğine şaplak attım. "Hiç normal yemeğin yok mu?"

Başımın üzerinden uzanıp uzun rafın üzerindeki dokuma sepetlerden birine girdi ve bana tanıdık parlak mavi bir torba tuz ve sirkeli patates cipsi attı. En sevdiğim lezzet değildi ama en azından küçük partiler halinde pişirilmemiş ve Fransa ormanlarında domuzlar tarafından toplanan yer mantarlarıyla tatlandırılmamışlardı.

"Tuz ve sirke normal sayılır mı bilmiyorum ama en azından gerçek bir bakkaldan aldığın bir şey var. Şarap dolabın nerede, Süslü Pantolon?"

Gülümsemesi düştü. "Uh..."

"Sakin bana şarap dolabın olmadığını söyleme." Yüzümü dehşete düşmüş bir ifadeye büründürdüm.

"Bodrum."

"Oh, tabii ki bodrumda." "Hayır.

Bodrumda."

"Oh hayır. Sakın söyleme."

"Özür dilerim," dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Bana da gösterebilirsin. Bunları yıkamak için bir şeye ihtiyacım olacak."

"Madem Noel arifesini tapaslarla kutluyoruz, o zaman bir şişe cava da bulabiliriz."

"O da ne?"

"İspanya'dan şampanya."

"Buna köpüklü şarap denmiyor mu o zaman?"

"Evet. Şarap hakkında bu kadar çok şey bildiğini bilmiyordum."

Bu akşamki yemek için gerekli malzemeler kollarından mutfak adasının üzerine yuvarlandı.

Beni elimden tutarak odanın diğer ucuna, başka bir odaya, geniş bir koridora ve bodrumun merdivenlerinden aşağıya çekti. Ana katın dörtte birini geçmek bile dakikalarımızı aldı. Bugünden sonra bacaklarım ağrıyacaktı.

"Aslında pek içki içen biri değilim. Sanırım köpüklü şarap olayını sadece memlerden biliyorum. Viski içen biri olmak isterdim. Sofistike ama soğukkanlı biri, her neyse onun dumanını ya da tanenlerin yağlılığını tanımlamak için doğru iddiasız kelimeleri bilen biri."

"Evet, bu kelimeler birbirine uymuyor."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Chris beni bir dizi dolambaçlı taş basamaktan daha aşağı çekti.

"Bir tür havalı alkolden hoşlanmak istiyorum, ama bunun değerini anlamak zaman alıyor ve çok fazla içmek gerekiyor ki ben bundan hoşlanmıyorum. Ve tabii ki para.

hatırlatmak zorundayım. Çünkü *ben* bile iyi ruhları takdir etmeyi öğrenemediğimin farkındayım... oh..."

Köşeyi döndük ve tek yapabildiğim bakmaktı. İçinde bulunduğum odadan etkilenmem için şarap hakkında bir şey bilmeme gerek yoktu.

Taş duvarlar beni çevreliyordu, yerden tavana kadar şişe raflarıyla kaplıydı, dolgun dipleri bana bakıyordu, odanın etrafında koşmam ve parmaklarımı tozlu pürüzsüzlüklerinde gezdirmem için bana meydan okuyordu. Ama havalı bir alkolik kız bunu yapmazdı. Muhtemelen etiketleri okur ve tarihler hakkında takdirle yorum yapardı.

Neyse ne. Henüz o değildim.

Koşmadım ama odanın etrafında dolambaçlı bir yol izledim. Eşyalara da dokundum.

Ortadaki ahşap raflarda daha da fazla şişe bulunuyordu. Sıra sıra dizilmiş mücevher tonlarındaki şişelerin arasında sıkışmak için ancak yeterli yer vardı, hepsi de sanki temel çatlamış ve bir hayal dünyasından ışık akıyormuş gibi aşağıdan parlayan görünmeyen bir kaynaktan aydınlatılıyordu.

Vintaelia'nın büyülu diyarı.

"Cava, şarabı öğrenmeye başlamak için harika bir yer. Sek ama çok sek değil, turuncgilli ama tereyağlı. Erişilebilir." Chris omzumdaki saçları tararken beni ürküttü, dudaklarından hemen önce boynuma çarpan sıcak nefesi kıkırdamama neden oldu. "Özür dilerim. Bir daha dene. Kıpırdamadan duracağım."

Tam olarak boynumu öpmedi; sadece dudaklarını tenimde gezdirdi. Dizlerim büküldü ve gülmekten kendimi alamayarak bir kez daha yere yığıldım. Hoşuma gitmesini istiyordum. Gerçekten istedim. Dışarıdan bakınca ne kadar seksi görünebileceğini görebiliyordum. Ama her an burnumu çekebileceğim bir gülme krizini seksi bulmuyordum.

"Özür dilerim. Çok gıdıklanıyorum." Güldüm.

Beni boynumdan yakaladı ve yüzünü ona dönmem için çevirdi. Üzerime abandı, vahşi gözlerle aşağıya bakıyordu. Sıkılmış dişleri, neredeyse alay edercesine ayrılmış dudaklarının arasından görünüyordu.

Yavaşça, çok yavaşça öne doğru eğildi, eli hâlâ boynumun kenarını kavırıyordu, başparmağı köprücük kemiğime doğru sıkıca iniyordu.

Bir nefes içinde Chris bir canavara dönüşmüştü ve ben tüm özerklik duygumu kaybetmiştim. Kalbim göğsümde çarpıyordu; her sıkışma atışının damarlarımdaki kanı dolaşıma soktuğunu hissedebiliyordum. Dişlerini sinirlerime geçirdiğinde, ayakta durabilmek için tüm konsantrasyonumu toplamam gerekti.

Köprücük kemiğıme kadar ısıarak inen sıcak nefesi artık derimi yüzmek istememe neden olacak kadar gıdıklamıyordu. Şimdi daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Beni kucağına aldı ve benimle birlikte yürüdü, gözlerim kapanana kadar beni öptü ve bana ne olduğı umurumda değildi. Kendimi çoktan ona teslim etmişim. Onunla istediğı gibi oynayabilirdim. Beni dipsiz bir kuyuya atmaya hazırlanıyor olabilirdi ve ben aşağı inerken gülümser ve inlerdim.

Daha da yükseğıe kaldırıldım ve kalın masif ahşap levhanın üzerine yerleştirildim. "Seni tekrar tatmak istiyorum."

"Sen vahşisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Aklını kaçırmışsın." Ona doğru eğildim, konuşurken dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

"Senin için." Beni derinden, dağınık, sarhoş edici bir şekilde öptü. Sonra geri çekildi, gözleri öncekinden daha da kararmıştı. "Yapabilir miyim?" Yüzü istekliydi.

"Burada mı?"

"Tanrım, evet. Burada, üst katta. Her yerde. Her gün her saniye seni dilimde ya da sikimde istiyorum."

Sözleri kollarımdan parmak uçlarıma doğru bir ürperti gönderdi. Tenim onun için yanıyordu. "Bu imkânsız. Yemek yememiz lazım. Yemek. Gerçek yemek. Çalışmamız lazım, yani benim. Bu şarap mahzeninde yıllarca yüzeye çıkmanıza gerek kalmadan var olabilirsiniz."

Beni kendine çekti. Çenem ve boynum boyunca sert öpücükler kondururken, sırtım ona daha fazla erişim sağlayarak karşılık verdi.

"Bu benim çenemi kapatmam için bir işaret mi?"

Geri çekildi, sanki bir kuklaymışım gibi başımı uzaklaştırdı. Bedenim onun kontrolündeydi ve bu adam tarafından hareket ettirilmekten, kaydırılmaktan ve konumlandırılmaktan daha iyi bir his düşünemiyordum.

"Hiç de değil. Konuşma tarzını seviyorum. Sen bunu yaparken ben de seni soyacağım."

Yavaşça gömleğimin eteklerini kaldırdı ve başımın üzerine koydu. Gözleri sadece bir anlığına çıplak göğüslerimde oyalandı; onları sütyenle sınırlandırmanın bir anlamı yoktu çünkü sütyenin çıkarılıp temizlik ekibinin bulması için bir yerlere atılma ihtimali çok yüksekti. Gözleri benimkilere bakarken parladı, eğilip zaten sert olan meme ucumu ağzına alırken teması sürdürdü.

"Oh, Tanrım." Dilini sert tepenin etrafında döndürürken başının arkasını kavradım. "Bunu yapma şekline bayılıyorum."

İnledi ve daha sert emdi, dudaklarını kullanarak meme ucumu inanılmaz derecede uzun bir zirveye çıkardı.

"Konuşmamı istediğin şey bu mu? Bana yaptığın şeylerden mi? Bana nasıl hissettiriyorlar?"

İsteksizce bir göğsünden uzaklaştı ve bakışlarını sanki kazandığı bir ödölmüş gibi ikizine dikti. "Aklımdaki bu değildi ama çok güzel bir sürpriz oldu."

Ağzını diğer göğsümün üzerine kapattı, ilkinin avuçladı, başparmağı dilinin hareketini yansıtıyordu. Sırtımı dikleştirdim ve bacaklarımı açtım. Her yalayışı. Her tükürük girdabı özlemi doğrudan klitorisime gönderdi. Leğen kemiğim bile dilinin her hareketiyle eğildi ve kıvrıldı.

Ağzı göğsümden ayrıldı ve ayağa kalktı, dudakları ıslak ve gözleri ılıgına dönmüştü. "Burada kal." Giderken ağır bir elini kalçamda gezdirdi, sanki beni burada bırakmak isteyip istemediğine tam olarak karar verememiş gibiydi.

Şikayet ederek inledim. Üşümüştüm, çıplaktım ve birçok yerim ıslanmıştı. Kırımın altında bıraktığım havuzu, ailesinin cilasız bar tezgahına sızan uyarılmamı düşünmekten nefret ediyordum.

Odanın öbür ucundan şişe tıkırtıları duydum. "Chris, acele et."

Arkamda bir yerden bir şampanya kadehi çıkararak tekrar görüş alanıma girdiğinde bir kıkırdama oldu. Tekrar ön tarafa geldi, bacaklarımın arasında durdu ama varlığını görmezden geldi.

Bardakları ve ikinci şişeyi barın üzerine koyarak, "Şimdi," dedi. "Yukarıda söylediğin bir şey vardı." Gerçek şampanya olabilecek ama etiketini göremediğim köpüklü şarap şişesinin mantarını çevirdi. "Sanırım hoşuma gitti. Sanırım tekrar duymam gerek."

O bir bardak simli baloncuk doldururken ben ellerimin üzerine yaslanıp göğüslerimi sergiledim.

"Patateslerle mi ilgiliydi?" Bardağa uzandım ama bana vermedi.

"Hayır."

"Hmm... Armut ağacındaki kekliklerdi, değil mi?"

"Hayır."

"Ne içiyorsun sen? Bana bir bardak dolduracak mısın?"

Başını arkaya eğdi ve düşünceli bir şekilde şarabın tadını çıkararak yudumladı. Başını yavaşça salladı. "Bu cava. Ve hayır, içeceğimi sanmıyorum."

Ne duymak istediğini çok iyi bildiğim için suratımı astım. *Veruca.*

"Onu istiyorum."

Dudaklarının bir tarafı hafifçe kıvrıldı. Tanrım, çok seksiydi. Hiç kimse hakkında böyle düşünmemiştim ama ondan dökülüyordu. Ve onun hiçbir fikri yoktu. Onun içindeki bu düğmeyi çeviren kişi olduğuma inanamıyordum.

Bir yudum daha aldı ve bir adım daha yaklaştı. "Bence bundan daha iyisini yapabilirsin." O konuşurken nefesi dudaklarımda sıcaktı, ağızlarımız tam olarak birbirine değmiyordu ama yakındı. Bu bana benden duymak istediği şeyi tekrar söyleme cesareti verdi.

Sesim kısıktı. Sadece fısıldayabiliyordum. "Onu istiyorum... *Babacığım*."

O çarpık gülümsemesiyle gülümsedi ama beni öpmek yerine bardağını tekrar arkaya eğdi ve gözlerimin içine bakarak yavaşça yudumladı.

Beni boynumdan tuttu, ağzım onunkinin altına gelene kadar aşağı çekti ve köpüklü şarap onun ağzından benimkine döküldü. Kuru baloncuklar dillerimizin arasında köpürürken öpücüğü şok çılgılığımı bastırdı. Derin bir kahkaha gümbürtüsü göğsünden benimkine doğru yankılandı. Beni kenara doğru çekerken, elimde olmadan pelvisimi karnına doğru salladım.

"Uhn uh. Seninle oynamayı bitirmedim."

Bardağını tekrar kaldırdı ve bana doğru eğdi. Göğüs kafesimden aşağıya, göğüslerimin arasından, bacaklarımda arasında birikmeden önce karnımın kıvrımları boyunca yön değiştiren soğuk bir kava damlası akarken başım geriye doğru sarsıldı.

İzlerken Chris'in nefesi titreyerek kesildi. "Yüce Tanrım."

Beni daha yakına çektiğinde daha sertti, dişlerini areolamın üzerinde gezdirirken daha fazla baskı uyguladı ve meme ucumu o kadar sert emdi ki rahatlamak için nefesim kesildi.

Elleri yukarı çıkıp baldırlarımı yoğururken daha da aşağılara indi, karnımı öptü. Birden ayağa kalktı, gözleri vahşi bir şekilde benimkilere bakıyordu, muhtaç ve huşu içinde. Havadan başka hiçbir şeye karşı hareket etmedim, beni rahatlatması için çıldırıyordum. Amıma dokunulmasına hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Beni tatmin etmesi için ona her şeyi, her şeyi verirdim.

"Neye ihtiyacın var?"

"Sana ihtiyacım var,

baba." "Hangi

kısmına?"

"Diline ihtiyacım var."

"Sözlerine ihtiyacım var, bebeğim. Konuşmaya devam et. Daha fazla konuşamayana kadar konuşmaya devam edeceğine söz ver." Ellerini göğüslerimin arasında gezdirdi ve beni barın üzerine doğru itti.

"Kelimeler," diye hatırlattı bana.

"Yala beni, baba. İhtiyacım var-" Dili, vajinamdan klitorisime doğru geniş bir vuruşla amıma doğru düzleşti. Haykırdım. "Beni boşaltmana ihtiyacım var."

"Tanrım, tadın çok güzel." Kelimeleri sanki yanıyormuş gibi çıkıyor, her hecede ses tellerini yakıyordu.

"Klitorisimi kızdırmana bayılıyorum. Dilinle beni yavaşça yukarı aşağı okşamayı." Tam olarak sevdiğim şeyi yaptı. Tam da sevdiğimi söylediğim şekilde. "İyi yapıyor muyum, baba?"

O kelime! Neden dilimden bu kadar kolay, bu kadar utanmazca dökülüyordu? "Çok iyi gidiyorsun, sevgilim."

Onun pis ve tatlı sözleriyle içimden bir sıvının daha fişkırdığını ve barın üzerine döküldüğünü hissettim.

Doğrudan şişeden klitorisime daha fazla şarap döktü, aşağıdan içerken sinirlerime sarhoş edici soğuk dokunuşuyla beni yıkadı. Amımı şarabı için bir kızak olarak kullanması beni orgazmdan saniyeler öteye götürdü.

Vücudum barın üzerinde sarsıldı, bacaklarım titredi.

Kalçalarımı öperken şişeyi yere bıraktı. "Vücudunun ne kadar güzel olduğuna bak. Çok ıslak. Mükemmel. Artık boşalabilir misin, bebeğim? Konuş benimle." Klitorisimi açgözlülükle yalarken iki parmağını içime soktu.

"Oh kahretsin." Bacaklarım daha çok titremeye

başladı. "Söyle," dedi sıkılmış dişlerinin

arasından. "Ah- Geliyorum baba."

"Ver onu bana, hissediyorum. Ne kadar iyi bir kızsın, seni bu kadar kirletmeme izin veriyorsun." "İhtiyacım var... İhtiyacım var..." Ama ne söyleyeceğimi bilemeyecek kadar beyinsiz ve güçsüzdüm.

İhtiyacım vardı. Neye ihtiyacım

olduğunu bilmek için. "Seni

becermemi mi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet, baba."

"Sikeyim. Bunu her söylediğinde daha da sertleşiyorum. O kadar sert ki, acıtıyor. İçine girer girmez boşalacağım."

Tekrar başımı salladım. "Sadece seni hissetmeye ihtiyacım var."

Kemiksiz bedenimi bardan çekip beni bir tabureye indirmeden önce bir prezervatif paketinin sesini belli belirsiz duydum.

Başparmağıyla klitorisimi daire içine aldı ama buna gerek yoktu.

Vücudumdan, ona yaptıklarımın bahsederken zaten uçurumun kenarındaydım,

ve ne kadar iyi yaptığımı, tek yaptığım orada yatmak ve bana başka bir harika orgazm vermesine izin vermek olmasına rağmen.

Prezervatifi taktı, sonra tatlı bir öpücüğün ardından alnını benimkine koydu.

"Babacığım. Becer beni. Sana içimde ihtiyacım var." Kendimi taburenin üzerinde tutmak için tüm gücümü harcadım, bacaklarım onun kalçalarına sarıldı. Çökmenin eşiğine gelmişim. Hâlâ tişörtünü ve eşofmanını giyiyordu, sadece siki serbestti, ama bu sadece daha da müstehcen hale getirdi, tamamen çıplak, ıslak ve şarapla ıslanmış olduğumu ve bacaklarımın onun için tamamen açık olduğunu düşünürsek.

Onu kavradım ve kendime çektim, sikini amımda aşağı yukarı sürtüyor, prezervatifi sularıyla ıslatıyordum. Yine fişkırmamıştım ama hâlâ gülünç derecede ıslaktım.

Tek bir kararlı hamleyle, gözleri benimkileri yakarken, kendini tamamen içime soktu.

Ve Tanrım, kendini iyi hissediyordu.

Gözlerimi başımın içinde döndüren açısı mıydı? İçime mükemmel bir şekilde oturan şekli miydi?

Lanet olsun, seks hiç böyle hissettirmemişti. Birikim çok yoğundu, sanki hiç rahatlamadan sonsuza kadar tırmanacakmışım gibi. Tüm pelvisim gergindi ve ihtiyaçtan zorlanıyordu. Eğer yakında gerçekleşmezse, patlayacaktım ve sonra...

"Siktir, evet, içimde çok iyi hissediyorsun, evet, daha sert sık beni." Anlamsızdı - içimden akan bir yığın pislik. "Daha sert, oh Tanrım, evet meme uçlarıma dokun, çok iyi hissettiriyor... siktir... evet... hissettiriyor... uhn... Chris, baba, geliyorum."

Kalçaları sarsıldı ve gırtlaktan bir ses çıkardı. Aniden çekildi, prezervatifi yırttı ve kendini okşadı, gözleri içimden fişkıran fıskiye takılmıştı. "Tatlım. Şu haline bak. İnanılmazsın. Vücudun inanılmaz."

Sıvım her şeyi ıslatıyordu. Yüksek tabureden beton zemine yağdığını duyabiliyordum. Chris yaklaştı, elini ıslaklığımla kayganlaştırarak, sıcak dölleri karnıma fişkırana kadar sikini daha sert okşadı ve sanki sadece bunun için yaratılmışım gibi hissettim. Sadece onu becermek için.

Öne doğru yığıldım ve beni kollarının arasına aldı.

Onu tembelce, sarhoşça öptüm.

"Orgazm olduktan sonra gevşemene bayılıyorum. Benim için yaptığın karmaşayı seviyorum."

"Sadece sen." Varlığımı sürdürmek için mücadele ederken serbest kalan, temizleyici gözyaşları yüzümün kenarlarından aşağı aktı. Gözlerini aradım. "Sadece senin için."

Bana şefkatle sarılırken gözyaşlarımı sildi. "Biliyorum tatlım. Uzun bir süre sadece biz olacağız."

Chapter 7

Chris

BU BÖLÜMÜ DEFALARCA İZLEMİŞTİM ama kütüphanedeki kanepede tembellik etmek ve kahkaha tufanı ve reklam araları eşliğinde televizyona dalmak çok güzeldi. Daphne haşlama duşlarından birini daha alırken düşünmemeye, hissetmemeye ya da felaket tellallığı yapmamaya çalışırken gözbebeklerime yapacak bir şey verdi.

İki gündür havada süzülüyordum. Eğer yakında yere değmezsem, Dünya'yı gözden kaybedebilir ve atmosferden çıkabilirdim.

Yalnızlık benim alanımdı. Yalnızlığa alışmıştım. Zaman zaman kızsam da beni merkeze alıyordu.

Bu kısa süre içinde Daphne ani ve sıra dışı bir arkadaş olmuştu. Onunla birlikte olmak yalnız olmak gibiydi. Aynı derecede baskısız ve kolay. Ama *çok doğru*. Dünyamı kolay kahkahalar, zengin sohbetler ve o kadar çok seksle doldurdu ki aletim neredeyse morarmış hissetti. Cennet gibiydi.

Bunu istemiştim. Bununla ilgili her şeyi. Peki neden ona güvenemiyordum? Neden sertliği, üzüntüyü, yalnızlığı kabul etmek, bunu kabul etmekten çok daha kolaydı?

İşlerin iyiye gittiğini düşünmek bile mi?

Dün sabah ellerimiz birbirine değmişti ve ben bir şeyler hissedebiliyordum.

Soğuk parmakları benimkini ön kemiğime değdirmişti ve ben elimi çekmemiştim. Bunun tam olarak profesyonelce olmadığını biliyordum. Elimi kavradığı anda çekmem gerekirdi ama parmaklarımda onunkinden çok yakın bir şekilde akan kanı hissetmiştim ve felç olmuşum. Parmağı daha da aşağı kayarak başparmağıma bastırduğunda, ikimiz de birbirimize bakmıyorduk - ikimiz de kafatasına bakıp Tanrı aşkına *n e l e r* olduğunu merak ediyorduk - onun da bunu hissettiğini biliyordum. Bana çarpıp beni savuran ve Daphne'ye doğru fırlatan güç her neyse, ona da çarpmıştı. Ellerimin titremesini durdurmak için irade gösterdim. Kendimi ona doğru uzanmaktan, onu bedenime çekmekten ve sıcaklığımla sarmaktan, onu örtmekten alıkoymak için

ağzımla.

Ormanda, dokunmak için mümkün olan her sebebi bulmuştuk. Bu dokunuşların gereğinden uzun sürmesi için. Her biri elektrikliydi, bedenimi enerjiyle dolduruyordu.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Bir sürü kız arkadaşım olmuştu. Hepsinden hoşlandım. Ama her zaman sadece güzeldi. Sel yok. Elektrik yok. Kafesteki canavar enerjisi yok. Hiç aynı anda bir kadının kıyafetlerini yırtıp onu bir suç mahallinin ortasında becermek ve aynı zamanda onun koruyucusu olmaya yemin etmek istememişim. Daha önce hiç kimse bana onu dünyadaki tüm kötü şeylerden korumam gerektiğini hissettirmemişti. Onun için ejderhalarla savaşmak istedim.

Çok korkmuştum.

Decca'yla birlikteyken bile duygularım karmaşıktı ama hiç bu kadar ateşli bir *ihtiyaç olmamıştı*.

Gözlüklerimi yukarı kaldırdım ve elimi çenemde oluşan tüylerin üzerinde gezdirdim.

Decca ve ben birbirimize değil, işimizi ve sıkıntılarımızı unutmak için arzuyla yatağa düşmüştük. Bazen bu, duygusal olarak felç edici bir davanın sonunda kutsanmış bir rahatlamaydı, bazen de sadece güvenilir ama nihayetinde tek kullanımlık biriyle stres atmaktı. Asla *biz* diye bir şey yoktu. Savaş bölgesi seksiydi, başa çıkmak için kullandığımız bir araçtı. Decca sadece... oradaydı. Benim onun için olduğum gibi. Beni hiçbir zaman bu şekilde önemsemediğini, durup dururken Gus'la evlendiğini öğrendikten sonra, hiçbir kırgınlık ya da kızgınlık duymadan arkadaşlığımızı bu kadar kolay sürdürebilmemizin nedeni buydu.

Decca'nın duyurusundan sonraki birkaç hafta boyunca egom zedelenmiş, bir gün romantik bir aşkın gelişebileceğine dair umutlarım kırılmıştı

aramızda. Ama onu tekrar gördükten sonra, sanki o tehlikeli, seks kankası bölgesine hiç gitmemişiz gibiydi. Arkadaşım geri dönmüştü ve ilişkimiz her zaman olduğu gibi güçlü ve platonikti.

Daphne'de ise tam tersi oldu.

Sekse ihtiyacım vardı çünkü onu tüketmeye ve onun tarafından tüketilmeye ihtiyacım vardı. Mümkün olduğunca yakın olmak için. O ilk saatten itibaren, *bir şekilde bir olduğumuzu hissetmişim ve birimden ayrılmak işkenceye benziyordu.*

Ama her şey çok kolay olmuştu.

Ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Korkutucu, zehirli, duygularından korkan bir adam değildim. En azından öyle olmamaya çalıştım. Her zaman duyguları istedim. Onları memnuniyetle karşıladım. Onları arzuladım. Ama hayatımın bu noktasında, son zamanlarda aşk hakkında bana bir mal satıldığına inanmaya başlamıştım. Var olmayan bir şeyi beklediğimi düşünüyordum.

Otuzlu yaşların ortası tam olarak yaşlı sayılmazdı ama şimdiye kadar aşık olmuş olmam gerekirdi. İlkokulda Sarah Childs'a ya da altıncı sınıfta Eboni Turner'a ya da yedinci, sekizinci ya da... tamam, bana iyi davrandıklarında aşk gibi hissettiren ya da onun yerine başka erkeklerle el ele tutuştuklarını gördüğümde kalp kırıklığı gibi hissettiren pek çok okul aşkım vardı.

Üniversiteye geldiğimde, aşklar sona ermişti. Ve arkadaşlarım takılmaktan vazgeçip partnerleri olacak kişileri bulmaya başladıklarında, ne kadar zorlasam da benim için böyle bir şey olmamıştı.

Şimdi mi oldu?

Muhtemelen kimyasal bir şeydi. Hormonlar. Vücudum onun oksitosininden dopamin alıyordu ve bu da her orgazmda onun sistemini dolduruyordu. Hormonlarımız dans ediyordu ve ben de onu takip ediyordum.

Ama ben aşkın sadece bir duygu olduğunu düşünmüyordum. Bu bir seçimdi. Ve kendimi seçim yaparken buldum. Sevmeye karar verirken.

Ve bu birazcık da olsa korkutucuydu.

"Zillow'da evinize baktım." Daphne'nin sesi arkamda bir yerden beni irkiltti.

"Kırk milyon dolar değerinde, bu da senin aptal bir zengin olduğunu gösterir. Muhtemelen milyardersin. Neredesin?" Etrafında döndü, beni arıyordu. "Zillow'a güvenemezsin. Ve ben milyarder değilim." Başımı elime dayayıp onu kanepenin arkasından görmek için yer değiştirirken inledim. "Ben bir dışçı."

Bakışlarım buz kesti. Bütün vücudum dondu. Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Hediye paketlemeye adanmış koca bir odaya girdim."

Islak saçları ortadan ayrılmış ve her biri kalın kırmızı saten kurdelelerle bağlanmış iki düşük atkuyruğu haline getirilmişti.

Düz beyaz bir tişört giymişti, o kadar inceydi ki altından meme uçlarını görebiliyordum. Uyluklarının tepesindeki karanlık gölge.

Açmamı bekleyen bir paket gibi.

Onun için banyo tezgahına bıraktığım kupadan kakaosunu yudumladı ve bu kez duşta ona katılma dürtüsüne direndi.

Meme uçları yırtık pırtık kumaşın arasından görünüyordu -bunu bulmak için dolabımın derinliklerine inmiş olmalıydı- ve ağzımı sulandırıyordu. Ona bakmaktan patlamak istiyordum.

"Bu geceye kadar sana dokunmamaya çalışacaktım."

Yaklaştı ve kanepenin arkasına doğru eğildi. "İstemiyor musun?" Suratını astı.

"İstiyorum. Burada yatıyor, sikimle tartışıyor, ona sakın olmasını söylüyor, ellerimi kendime saklamaktan aciz, şehvet düşkününü bir adam olmadığımı kanıtlamaya çalışıyordum."

"Ya ellerini kendine saklamayı istemiyorsam?" "Buraya gel."

Kanepenin diğer ucuna bağdaş kurarak oturdu -çok uzağa- açıkta kalan amını örtmek için bacaklarının arasındaki eteği çekti.

Yine de baktım.

"Önce bana nasıl milyar dolarlık bir vakıf fonuna sahip bir diş hekimi olduğunu anlat." Bacaklarımı bir battaniye gibi etrafına sardı.

"Güven fonu ve sosyal vicdanı olan bir diş hekimi. Ailem milyarder bile değil. Onlarla daha tanışmadan nefret etmeyi bırakabilirsin."

"Ailenle tanışmaya mı gidiyorum?" Kupasını bardak altlığının üzerine koydu ve bacaklarını açarak tişörtümden tutup beni kendine, bacaklarının arasına çekti. Kendimi sık sık onun bacaklarının arasında buluyordum. Bundan en ufak bir rahatsızlık duymuyordum. Burada yaşayabilseydim, muhtemelen yaşadım.

"Eve gelir gelmez," dedim.

Hayaller kafamın içinde dans ediyordu. Daphne yıllık Şükran Günü ziyafetimizde servise yardım ediyor, kendisiyle flört eden herkese fazladan tatlı patates güvenci ikram ediyordu. Daphne, geniş bahçemizde her yıl düzenlenen Paskalya yumurtası avında küçük çocukların büyük kardeşlerine karşı yarışmasına yardım ediyordu.

Daphne büyük, beyaz bir elbise içinde. Ya da ailemin bizden isteyeceği büyük düğünden kaçınmak için Vegas'a giden bir uçağa atladığımızda küçük beyaz bir elbise.

Kendimi çok fazla kaptırmıştım.

Doğruldu ve arkama yaslandım. "Buraya gel."

Kucağıma doğru süründü, bacağına benimkinin üzerine kaldırdı ve oturdu, dudağını ısırды ve saçlarından çok daha koyu kirpiklerinin altından bana baktı.

Dudağını dişlerinin arasından çıkardım ve kemirmek için öne doğru eğildim. Tadı keskin naneli diş macunu ve sıcak kakao gibiydi. Tatlardan ziyade hislerin bir kombinasyonu.

"Duştan keyif aldın mı?" Elimi tişörtünün içine sokup göğüs uçlarını aradım.

Parmaklarım kabarık areolasının etrafında daireler çizerken inledi. Meme uçlarının yakında kocaman ve kaya gibi sert olacağını, şımarık yuvarlak memelerinin uçlarından yukarı doğru çıkacağını işaretiydi. En sevdiğim kıpır kıpır oyuncaklarım. "Sonunda soğuk suyu bile açmak zorunda kaldım. Çıktığımda bir ıstakoz kadar kızarmıştım."

Ağzının dış köşesini öpmeden önce dilimle dudaklarında gezindim.

"Annemle babam Almanya'dan döndüklerinde su faturalarını bira faturaları kadar yüksek bulacaklar. Burada kimsenin olmaması gerekirken."

"Ailen bira mı içiyor?"

"Burası Almanya. Tabii ki öyle."

"Ama onlar zengin. Zengin insanların bira içtiğini düşünmüyorum." "Çok zengin insan tanıyorsun, değil mi?"

"Sadece sen."

"Mmm." Ona söylemek istediklerimi söyleyemeyecek kadar dikkatim dağılmasın diye onu kucağımdan çektim.

Gerçekte kim olduğumu.

"Dişçi maaşımla ve yardımcı doçent olarak kazandığım parayla geçiniyorum," dedim. "Bunun zaten ortanca gelirden çok daha yüksek olduğunun farkındayım, ama bu evin zengin olduğu gibi zengin değil. Bilerek böyle yaşamamamın bir nedeni var. Knoxville'deki evim küçük. Şehir merkezinde lüks olduğu için değil, ölümlerle çalışmadığım zamanlarda diğer insanları görebilmek için yaşıyorum. Pencereden sadece halkımı izliyor olsam bile, onların dışarıda bir yerlerde yaşadığını biliyorum. Meydanda yemek yiyip içiyorlar, köpeklerini gezdiriyorlar, hava sıcak olduğunda çeşmede oynuyorlar. Bazen bu, bir vakadan eve döndüğümde ruh sağlığımda büyük bir fark yaratıyor.

"Arabamı almak için para biriktirdim. Uzun sürmedi ve çok zorlanmadım ama bazı küçük fedakarlıklar yaptım.

"Gurur duyduğum ilk baskılardan oluşan küçük bir kütüphanem ve şimdi düşündüğümde utandığım bir saat koleksiyonum var. Ama güven fonları olmayan erkekler de öyle."

İstemedenden de olsa, derisinin kalçasında katlandığı kıvrımı ovaladım. Ona bir yerlerinden dokunmamak çok zordu.

"Bunu size fikrinizi değiştirmek ya da imkanlarım dahilinde yaşadığım için sizi bir tür kahraman olduğuma ikna etmek için söylemiyorum. Sadece her şeyi ortaya koymak ve sahip olabileceğiniz yanlış beklentileri ortadan kaldırmak istiyorum.

"Ve evet, yıllık bazda, güven fonumdan faiz temettülerimi alıyorum. Milyarder kadar büyük değil ama yine de akıllara durgunluk verecek kadar büyük. Kendime izin versem, her yıl elli Mercedes AMG GT alabileceğim kadar büyük ve havale yapmaktan zarar gelmez. Çocuklarımın, çocuklarımın çocuklarının ya da onların çocuklarının çalışmak zorunda kalmayacağı kadar büyük. Ta ki o aptallardan biri hepsini çarçur edip aptalca bir şeye yatırım yapmaya karar verene kadar, bu durumda mezarımdan çıkıp hayatının geri kalanında ona musallat olacağım."

"Yani, zengin olduğunu kabul ediyorsun."

"Zengin olmadığımı hiç söylemedim; milyarder olmadığımı söyledim. Ve değilim de. Yıllar geçtikçe, bu fonlar avukatım tarafından yönetilen ayrı bir hesaba aktarılıyor ve daimi bağışlarım doğru hayır kurumlarına dağıtıldıktan sonra, geriye kalan her şey desteklemek istediğim yeni projelere gidiyor. Etik değerlerim her zaman önceliklidir."

"Halkınız bu kadar parayı kazanmak için ne yaptı?"

"Etik değerlere öncelik vererek değil, orası kesin."

Yüzünde şimdi şok ve bu sefer de onaylamama ifadesi vardı. İçimi çektim ve doğruldum.

"Her zamanki gibi: Yollarına çıkan herkesi sömürerek."

Kaçınılmaz olandan kaçınmayı umuyordum ama tarih kitaplarında okumadan önce nereden geldiğimi öğrenmesi daha iyiydi. "Çok fazla gelir kaynağı vardı. En büyüğü L&C hattıydı. Kıtalararası bir demiryolu birçok ulusu atalarının topraklarından sürmüş, göçmenleri ve eskiden köleleştirilmiş olanları düşük ücretli ve tehlikeli işlerde çalışmaya zorlamıştır. Atalarımın suçlu olmadıkları tek şeyin, gerçek anlamda

Köleleştirme, ama yine de yanılıyor olabilirim. Kamu malı olmayan çok fazla kayıt yok elimizde. Yirmili yıllarda bir yangın çıkmış. Büyük büyük büyükbabam federal suçlamalarla karşı karşıya kaldığında pek çok kanıt ortadan kayboldu."

"Chris?"

İsteksizce gözleriyle buluştum.

"Siz atalarınız değilsiniz." Çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti.

Bunu beklemiyordum. Onaylanmamayı bekliyordum. Kınama.

Özellikle de Daphne'ninki gibi bir kalbi olan birinden.

Bir yanı sıra onun vermediği gazabı hak ettiğimi düşünüyordu. Bu benim hatam değildi, ama yine de soyguncu baronların yolsuzlukları ve açgözlülükleri, hammaddelerin topraktan çıkarılması, erkeklerin, kadınların ve çocukların sömürülmesi, acı çekmesi ve dehşete düşürülmesi üzerine inşa edilmiş bir ayrıcalığın içinde doğmuş olmak yutulması zor bir haptı. Bu her zaman düşündüğüm bir şey değildi. Tek bildiğim, atalarımın sevimli kişiliklere sahip oldukları ve paralarını son derece saygın ve dürüst iş ve yasal anlaşmalarla kazandıklarıydı. Ama bu pek olası değildi. Bu bir utanç kaynağıydı ve Daphne'den saklayamazdım. Ailemin ve benim, bizden önce gelenlerin günahlarını telafi etmek için neden bu kadar çabaladığımızı bilmeyi hak ediyordu.

Bu yüzden mutfaklarda büyüdüm ve Noel için ne istediğim yerine hangi hayır kurumlarına fazladan bir hediye vermek istediğim soruldu. Duygusal olarak bile hiçbir eksikim yoktu - her ne kadar on üç yaşındaki ben tüm arkadaşlarımla sahip olduğum Xbox'ı alamadığımda çok sinirlensem de. Ancak ailemin beni olabildiğince normal yetiştirme kararlılığı nedeniyle bazen kısıtlamalarını biraz abartıyorlardı.

Beni tekrar aşağı çekti ve bacaklarını açarak altıma rahatça yerleşti. "Seninle gurur duyuyorum. Sen iyi bir adamsın, Chris Carter. Ben de seni tanıdığım için gurur duyuyorum."

"Sana duymak istediğin şeyi söylüyor olabilirim."

"Değilsin. Seni uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama kalbini biliyorum. Seni görüyorum." Gözlerinde yine o merak dolu bakış vardı. İçinde kaybolmak istememe neden olan bakış.

Bu pozisyonda gözlüklerim yüzümden kayıyordu. Her ne kadar onun yüzünü görmek istesem de, ağır çerçevelerle burnunun ortasına vurmamak istemiyordum. Gözlüklerimi çıkardım ve sehpanın üzerine attım.

Onu yavaşça öpmeme bile izin vermedi, beni yarından fazla karşıladı, bir inilti ile dudağımı umutsuzca ağzına çekti. Tanrım, onun inlemelerine bayılıyordum. Dilim uzanıp dudağında gezindi ve nefesini hissetmek için ikisini birbirinden ayırdı. Bu onun her zamanki ateşli öpüşmesi değildi. Durgun, tembel bir öpüşmeydi; ısıyor, yalıyor ve emiyorduk.

Elleri gömleğimin altına doğru ilerledi. Tırnakları göğsümün ve karnımın üzerinde gezinerek omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Altımda kalçaları kıvrıyor ve bacakları etrafımı sarıyordu.

Ellerim yine memelerindeydi, her zaman memelerinde, sert tepelerini daha da sertleştirirken. Seni duştan dolayı hâlâ sıcaktı, hâlâ kırmızı mıydı? Tanrım, su ne kadar sıcaktı?

"Biliyorsun..." Meme ucunu çimdikledim ve nefesi kesilince vücudum eridi. "Benim evimde de sıcak su var. Bir daha asla tanksız su ısıtıcısıyla karşılaşmayacakmışsın gibi burada tıka basa duş almak zorunda değilsin."

Ellerimin altında vücudu dondu. Onu daha iyi görebilmek için başımı düzelttim. "Ben...?" diye başladı. "Beni eve davet ediyor musun... eve gittiğimizde?" "Bundan sonra birlikte olamayacağımızı mı düşündün?"

Gözlüklerimi geri taktım.

ve oturdu. Bunu söylemek için onun gözlerini görmem gerekiyordu. "Daphne, yarın eve döndüğümüzde bu kelimenin ikimiz için de farklı bir anlam ifade edeceğini sana söylememek için tüm gücümü harcıyorum. Yarın öğleden sonrayı babanın evindeki eşyalarını toplayıp benim evime taşıyarak geçireceğiz. Bir daha asla aceleyle duş almak zorunda kalmayacağını, çünkü akan suyun sadece bir hayal ürünü olduğu bir kıyamet durumunda bile, sırf seni mutlu edebilmek için tüm zamanımı suyunu kaynatmaya ve kamp duşlarını McGyver'lamaya harcayacağımı. "Sana her zaman gerçek Mountain Dew içebileceğini söylemek için can atıyorum, Mountain Thunder değil. Ve toz paketler yerine ılık süt ve Valrhona çikolatasıyla yapılmış sıcak kakao - fırçalamaya söz verdiğin sürece

Sonrasında dişleriniz

"Ve sana bakacağımı ve sen istemedikçe asla çalışmak zorunda kalmayacağını, bunu istediğini biliyorum ve bunun için sana saygı duyuyorum. Ama ileride çocuklarımızla evde kalmak istersen, bu da sorun değil."

Daphne nefesini içine çekerken nefesi kesildi. Ağzının kenarları minik bir gülümsemeye dönüştü. Gözlerinde yaşların başlangıcı vardı.

"Ama bunu henüz söyleyemem. Çünkü tüm bunlar çılgınlık. Daha dün tanıştığınız birinden yarın yanınıza taşınmasını istemek deliliktir. Ve ne de

ikimiz de deliyiz. Bu arada sen de benim kız arkadaşım olur musun?" Gülümsedim. "Karım olmak delilik olmaktan çıkana kadar."

Beni öpmek için daldığında burun delikleri alevlendi. Tuz tadı aldım ve başparmaklarımla gözyaşlarını sildim.

"Bana bunları söyleyip sonra da beni beceremeyemezsin," dedi dudaklarıma karşı.

"Tüm bunlardan sonra vergilerimi ödemeyi planlamıyordum."

Parmaklarımı ıslak klitorisinde gezdirdim ve parmaklarımla onu mızrakladım. İki parmağım, onun nem seliyle kolayca içeri pompaladı.

Parmaklarımı yavaşça sokup çıkarırken inledi. "Acıyor mu, tatlım?"

Başını salladı. "Ama iyi hissettiriyor. Hoşuma gitti. Beni acıtman hoşuma gitti."

Aletim zıpladı ve ön spermim dışarı sızdı. Onu yakında almam gerekecekti, yoksa eşofmanlarımın içine boşalacaktım.

Ama hayır, yavaş gitmek istedim. Bu deneyimin her anını yaşamak.

"Chris." Bileğimi tuttu. "Her yere fişkırtmak ve bu güzel odayı iğrenç hale getirmek istemiyorum."

Ne kadar büyük bir karmaşa yarattığını neredeyse unutmuştum - hiçbir yerden gelmeyen lezzetli, erotik, akıllara durgunluk veren bir sıvı karmaşası. Teknik olarak, çoğunlukla idrar yolundan gelen lenf sıvısıydı, ama eğlenceli kısmı, vücuduna bu delicesine harika şeyi yaptıran kişinin ben olduğumu bilmektir.

"Lütfen annenin kanepesini mahvetmeme izin verme. Muhtemelen öğrenci kredilerimden daha pahalıya mal olmuştur. Buna dayanamam."

İnledim ama ayağa kalktım, onu da yanıma çektim.

"Aslında aklımda farklı bir şey vardı," dedi dizlerinin üzerine çökerek.

Elleri eşofmanımın bel bandında geziniyor, lastiğiyle oynuyordu.

"Farklı şeylere açığım."

Kumaşın arasından sikimi okşarken aşağıya baktım. Her zamanki boxer'larımdan vazgeçmiştim ve sikim pantolonumun içinde sertleşirken, yumuşak kumaş hassas tenimi okşadı ve cennet gibi hissettirdi.

Kumaşı aşağı çekti ve sikimi çıkardı, açgözlülükle okşadı. Gösteri neredeyse hissiyat kadar iyiydi.

"Yapabilir miyim?" Dudaklarını yaladı.

"Bebeğim, bu asla sorman gereken bir soru değil."

Başını eğdi ve belli belirsiz yaladı.

Tanrım, sikim onun dilinde çok güzel görünüyordu. O kadar safça uzatmıştı ki, iyice açıp beni alabildiği kadar aşağıya dalmadan önce yumuşak frenulumu öpüyordu.

Güzel, yavaş bir ritme başlarken saç örgülerini tuttum. Başı sikimin üzerinde zıplarken ve gözlerindeki o umutsuz parıltıyla, çok sevimli bir karmaşaydı.

Benim sevimli dağınıklığım.

Bunu düşünmek adil değildi. Henüz değil. Ama ondan vazgeçmiyordum. Bacaklarımı daha da açtım ve kalçalarımı sarsarak o inlerken ağzını siktim.

"Siktir, Daphne." Çoktan boğazından aşağı boşalmanın eşiğine gelmişim. "Nereye?"

Aletimi bırakıp dizlerimin arasında yere çökmeden önce sadece bir an duraksadı. Tişörtünü başının üzerinden çekti ve mükemmel göğüslerini hedef alarak hayranlıkla sikimi pompaladı. "Al baba."

Tanrım. Evet. Boşaldığımı bile hatırlamıyordum. Sadece sikimden çıkan kalın ipler onun pembe tenini soyuyordu.

Kendinden çok memnun görünüyordu, aptalca bir sırıtışla ayaklarımın dibinde diz çökmüştü ve gözleri büyük, çelik gri yemek tabaklarıydı. Onun çıplak memelerinden daha çok sevdiğim tek şey, sert meme ucunun tepesinden döllерimin damladığını görmektir.

Lanet olsun, ben kimdim? Ben bu adam değildim. Hiç bu kadar şanslı olmamıştım.

O akşam zencefilli kurabiyeler yapıp yendikten ve *A Christmas Carol*'ın iki farklı versiyonu izlendikten sonra "BU NEDEN BU KADAR İYİ HİSSETTİRİYOR?" diye sordu. Havuzun ortasında suya basıyordu, sessiz gecenin saf huzuru içinde mutlu görünüyordu.

"Bu bir lüks. Hava bu kadar soğukken yüzmek. Ilık suyun kaslarınızı gevşetme şekli. Tüm lüksler iyi hissettirir."

"Yüzmeyi kastetmiyorum." Bana doğru yaklaştı. "Bizi kastettim."

Ne demek istediğini biliyordum. Sadece bir cevabım yoktu. Hazır olduğum bir cevap değildi.

"Bilmiyorum." Yıldızlı gökyüzüne baktım. Yatak odamdaki sahte yıldızlara değil, gecenin soğukunda gökyüzünde parlayan gaz toplarına. Bedenime bunun tadını çıkarmasını söyledim. Suyun sıcaklığını hissetmenin ve çıplak teninin benimkine sürtünmesinin, ruhunun gerçek açıklığının, merakının ve bir şeyden diğerine sıçrayan, beni arkasından sürükleyen zihninin parlak ışıltısının mucizesiyle rahatlayın.

Bu anı hatırla.

Öyle bir zaman gelecekti ki kendime mükemmelliğin var olduğunu hatırlatmam gerekecekti. Eğer ölümle ilgili bir kariyer bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın çok kırılğan olduğuydu. Her şey yerle bir olabilir, güzel insanları yağmurda, rüzgârda ve kavurucu güneşte çürümeye terk edebilirdi, ta ki geriye bir avuç diş ve kemikten başka bir şey kalmayana kadar.

"Buna güvenebilir miyiz?"

"Ben de kendime aynı şeyi soruyordum."

"Yani, bu zehirli bir ilişki gibi iyi hissettiriyor. Zehirlilik olmadan. Her şey çok doğru görünüyor, ama aynı zamanda iyi ve sağlıklı. Ve hala çok ateşli. Öyle mi? Yetişkin bir ilişkim olmadı. Tek erkek arkadaşım lisedeydi ve kimse onu ciddi olarak sınıflandıramazdı." Başını tekrar suya daldırdı. "Her zaman böyle midir?"

Bir an sessiz kaldım, ona ne söyleyeceğim konusunda kendimle savaştım. Bunun gerçek olmamasının tüm nedenlerini düşünmeye çalıştım. Hislerimiz bize yalan söylüyordu. Çok fazla, çok hızlıydık. Her şey ikimizin de Noel'de yalnız olmasından kaynaklanıyordu ya da kadınlar orgazm yaşadıklarında vücutları oksitosin salgıladığı için kendilerini birine daha bağlı hissediyorlardı.

Ama hiçbirini söyleyemedim. Çünkü artık inanmıyordum.

"Hiç böyle olmamıştı." Bacaklarını kaldırıp etrafıma sardım, ağırlığı su tarafından destekleniyordu. "En azından benim için değil."

Belki de ufukta bir şey belirmişti. Birlikte geçirdiğimiz bu otuz altı mükemmel saatin anısını bile yok etmekle tehdit eden sinsi bir şey. Ama bu gece, bu düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermeyi reddettim.

Bu gece yeni tatil gelenekleri yaratmak içindi. Ve elinin suyun altında sikimi pompalayışına bakılırsa, Noel geleneklerimiz arasında yıldızların altında ısıtılmış bir havuzda, kar taneleri etrafımızdaki suda erirken sevişmek de varmış gibi görünüyordu.

Bu mutlu bir Noel olacaktı.

Chapter 8

Daphne

"Telefona 'Ahoy, ahoy' diye cevap vermeye başlamaya KARAR VERDİM. Alexander Graham Bell'in telefonu icat ettiğinde savunduğu şey buydu."

Gaza basmadan önce dikiz aynasına bakarak, "Telefonu icat eden sadece Bell değildi," dedi.

Bir kamyonu atlayarak daha yüksek bir vitesse geçtiğinde G kuvveti beni koltuğa daha da bastırdı. Hızlanmanın sesi o kadar lezzetliydi ki içmek istedim.

"Hayır, ama patentte onun adı var. Her icat bir başkasının araştırmaları ve teknolojik ilerlemeleri üzerine inşa edilir. Yenilikler durup dururken ortaya çıkmaz. Isaac Newton değilseniz tabii."

"Gerçekleri öğrenmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Doymak bilmeyen bir entelektüel merakım var. Öğretmenlerim de bana hep bunu söylerdi."

"I inanmak Bu aradı olmak a İnek. Ve sen olmaz duymak şikayet ediyorum."

Sırıttım. Bana baktığında omuzlarını titreten küçük kahkahasına bakarak niyetimden daha aptalca görüldüğünü söyleyebilirdim.

Birkaç saniye sessizlik içinde sürdük.

Onu araba kullanırken izlemek hoşuma gidiyordu.

Hiç de kararsız değildi.

Ayrıca seks konusunda da kararsız değildi.

Sikişir gibi sürüyordu. Makinasının neler yapabileceğini çok iyi biliyordu, nereye gitmek istediğini biliyordu, sağ eli vitesi ustalıkla kavrarken sol eli direksiyonu milimetrelerle oynatıyordu. Trafikte kibardı, sırasını bekledi, sonra bir boşluk olduğunda onu doyumsuzca aldı. Şimdiden tahrik olmaya başlamıştım ve otobana daha yeni girmiştik.

Bacaklarımı birbirine kenetledim ve koltuğumda kıpırdandım. Chris'in ağzı aşağıya bakarken biraz buruştu. Uyarılmışlığım fark edilmemiş değildi.

Yedi mil boyunca telefonun icadı hakkında konuştum. Sadece telefondan değil, açık hava elektrik ampullerinden, sosisli sandviçten, dönme dolaptan, fıstık ezmesinden ve yirminci yüzyılın başlarındaki diğer favori icatlarımdan da bahsettikten sonra tekrar bilgi ezberlemeye başladığımı fark ettim.

"Çok sessizsin," dedim.

"Ha? Ah, evet."

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Ben..." durakladı, bir sonraki kelimelerini düşündü, "mutluyum. Buna alışık değilim."

Bağırsaklarımdaki gerilim hiç bu kadar çabuk yükselip serbest kalmamıştı.

"Ben de öyle. Yine de uyarayım, eğer konuşmaya başlamazsan Knoxville'e kadar yol boyunca monolog yapacağım."

Fikrini değiştirmeden önce bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı. Ne söyleyeceğine, ne düşüneceğine ya da ne yapacağına karar verememiş gibi gözleri yüzümle yol arasında gidip geliyordu.

"Ben bu yüksek performanslı makineyi kullanırken beni önümüzdeki üç saat boyunca senin konuşmanı dinlemekle tehdit ediyorsun." Başını iki yana salladı. "Zaman geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Yine o çarpık gülümsemesiyle gülümsedi. Kalbimi ısıtan o sevimli gülümseme. Ama bu sefer daha yumuşaktı, sanki düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Kan beynime hücum ederken yanaklarım kızardı. Beynime hücum eden anlaşılmas heceleri ağzımdan kaçırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Chris'le birlikte olmak diğer tüm duygulardan çok *daha fazlasını*, çok *daha büyüğünü* hissettiriyordu. Zor bir okulun, zor bir bölümünden, tam zamanlı çalışarak dereceyle mezun olduğumda gurur duymuştum ama o zaman bile şu anda onunla olduğum gibi duygularla dolup taşmıyordum.

Belki de arabaydı. Ne kadar küçüktü. Belki de bu arabanın içine alamayacağı kadar çok ruhum vardı.

Ama onun ailesinin evinde de böyle hissetmişim. Ve Decca'nın arka bahçesinde. Ve ormanda, neredeyse onunla tanışır tanışmaz. Ona karşı ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Onun yüzünden. Belki de cinsel olarak çok uyumlu olduğumuz içindi. Belki de kozmik bir bağlantıydı, ama içimde patlayan enerjiyi kontrol edemiyordum.

"Ne düşündüklerini hayal edebiliyor musun?" Zihnindeki defterlerin her yerine kalplerin içine onun baş harflerini yazmamak için kendimi umutsuzca durdurmaya çalışarak sordum.

"Kim?"

"1904 Dünya Fuarı'ndaki tüm insanlar, tamamen elektrik ışıklarıyla aydınlatılmış bir şehir manzarasına bakıyor. O dönemde evinizde gaz hattı olduğu için şanslıydınız, böylece avizeleri bir anahtarla açıp kapatabiliyordunuz. Sonra aniden, bam! Tek bir düğme atılıyor ve bir binanın tüm dış cephesi parlıyor!" Kitaplardaki bulanık siyah-beyaz fotoğraflardan hayal etmek yerine, sanki gerçekten oradaymışım gibi kafamda net bir şekilde görebiliyordum.

"Sanırım böyle bir şeyi ilk kez görmek korkutucu olurdu," diye devam ettim. "Sanki dünya değişime hazırmış gibi. Bazen teknoloji çok büyük olabilir, büyür, büyür ve insanlar onu kullanıp kullanmamaları gerektiğini düşünmeden önce kontrolden çıkar. Bakın ne oldu. Elektrik ışıklarının üzerinden daha on yıl geçmeden, Belçika'nın tarlalarında ordular sıraya girmişti, tıpkı tüfekleri dolduracakları gibi, sadece yeni silahların yeniden doldurulması artık üç dakika sürmüyordu ve bunun yerine o zavallı çocuklar Obüsler tarafından biçildiler."

"Aklın oraya mı gidiyor?"

"Özür dilerim. Sanırım askeri tarih meraklısı biri tarafından yetiştirilmenin getirdiği bir durum bu. Savaş, babamla konuştuğum hemen hemen tek şeydi."

"Benim için sakıncası yok. Ayrıca, teknoloji etiği her zaman güncel bir tartışma konusudur."

"Nasıl yani, şimdi?"

"Her şey. Yapay zekaya bakın. Hepimiz insan becerisine değmediğini düşündüğümüz işler için onun gelişimini keşfetmeye çok hevesliydik. Şimdi çöpleri temizlemek yerine sanat yaratıyor."

"Yapay zeka konusuna hiç girmeyeyim."

"Günün birinde işimizi elimizden alacak." Omuz silkti.

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

"İlginiz nerede yatıyor? Teknolojiye mi, yoksa yüzyılın başındaki tarihe mi?" "On dokuzuncu yüzyılın başını mı kastediyorsun?"

Dişlerini sıkarken çenesi titriyordu. "Evet. İşte o."

"Sanırım hepsini seviyorum. Tarih. Bilim. Bilim tarihi ve bunun sonucunda toplumun uyum sağlama şekli. Yirminci yüzyılın başları, pek çok şeyin bir araya geldiği bir dönem. İlk kez, kazananlar kadar kaybedenler tarafından da yazılmış çok sayıda birincil kaynağa sahibiz, bu nedenle nihayet marjinalleştirilmiş insanlar için hayatın gerçekte nasıl bir şey olduğuna dair daha net bir resim elde ettik."

Dinlediğini göstermek için başını salladı ama ekleyecek bir şeyi varmış gibi görünmüyordu.

Lanet olsun. Gerçekten de Knoxville'e kadar konuşmama izin verecekti.

"Son özel ilgim için Daniel Day-Lewis'i suçlayın. *Masumiyet Çağı*'nı izledim ve Newland Archer'a aşık oldum, ancak Daniel Day-Lewis'in sesini kafamdan atmak için Edith Wharton'ın kitabını okumam gerekiyordu ve bu beni Yıldızlı Çağ hakkında bir araştırma tavşan izine götürdü ve şimdi yavaş yavaş on yıllar boyunca ilerliyorum. Son bir ay içinde, Wharton'u saymazsak, yaklaşık altı kalın kitap okudum. Şimdi 1900'lerdeyim. Okula başladığımda, ortaya çıkan yeni ilgi alanlarını araştırmak için fazla zamanım olmayacak. İlk kez ders yüküm olmamasının avantajını sonuna kadar kullanıyorum."

Chris dondu kaldı. Başından beri pek hareket etmiyordu ama şimdi hareketsizliği bana bağıırıyordu. Göğsü bile aşağı yukarı hareket etmeyi bırakmış gibiydi. "Okula başladığında... ne demek okula başladığında?"

"Yüksek lisans mı? Adli Antropoloji. Ceset Çiftliği. Geçen gün tarlada sana ve Decca'ya yardım eden beni hatırlıyor musun? Yani, aramızda o kadar çok şey oldu ki, unuttuysan seni suçlamam."

"Hayır, hayır. Sen Decca'nın asistanısın. Onun işe aldığı kişiler zaten eğitimlerini tamamlamış kişiler."

"O zaman ben özel olmalıyım."

Chris tepki vermedi. En azından dışarıdan. Gözleri dikiz aynasına kaydı, ayakları ağırlaştı ve araba yapılış amacına yakın bir hıza ulaştı. Ben motorun mırıltısını dinlerken o sağdaki ve soldaki arabaların yanından geçti.

Koltuk vücudumu sımsıkı sarıyordu. Aşağı baktığımda yan panellerin deri üzerinde kaymamı engellemek için otomatik olarak yer değiştirdiğini gördüm. Dinamik koltuklar hakkında okumuştum ama şimdi mühendisliğine kafayı takacaktım.

Yeşil bir çıkış tabelasını geçtik. Direksiyonu sağa kırdı, dinlenme tesisine girdi ve büyük kamyonlar için ayrılmış alanlara dik bir şekilde sarsılarak durdu. Dostum, onlardan birini sürmek isterdim. Belki boş zamanlarımda bir ders alabilirdim. CDL'imi aldım. Sonra da eğer ihtiyaç duyarlarsa frigorifik kasa kamyonları sürebilirdim-

"Tekrar söyle. Her şeyi." Ön cama doğru ölçülü bir sesle konuştu, elleri hâlâ direksiyonu on ve ikide kavıyordu. "Bunun sadece anlık bir halüsinasyon olduğundan emin olmalıyım. Söylediğini düşündüğüm şeyi gerçekten söylemedin." Elleri direksiyonu sıktıkça sıkıyor, sıktıkça sıkıyordu.

"Sorun nedir? İstemiyor musun..." Arabalar için ayrılmış yerleri işaret ettim.

"Daphne." Dişlerini sıkarak beni uyardı. Onun sorunu neydi?

"Size ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. Geçen Mayıs ayında lisansımı bitirdim -Biyolojik Antropoloji- ama biraz zaman aldı. Çalışmam gerektiğini biliyorsun. Ve babama bakmak için biraz izin almak zorunda kaldım. Yani, o yetenekli biri ama biliyorsun onunla yaşıyorum ve bazen o-"

"Baban umurumda bile değil." Kelimeleri tükürürken gözleri kocaman açılmıştı. Yutkundu ve nefes aldı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Eminim o bir... Sadece okul hakkında bilgi almam gerekiyor."

"Adli Antropoloji alanında yüksek lisansa başlıyorum. Tennessee Üniversitesi'nde," diye açıkladım yavaşça, mükemmel bir şekilde telaffuz ederek. Mühendislik harikası koltuğumda dönerek ona baktım. "Seni telaşlandıran ne? Belli değil mi, özellikle de bütün gün kalıntılar konusunda sana yardım ettikten sonra?"

"Zaten eğitimini tamamlamadığın belli değildi," dedi sessizce, konuşmaktan çok içeri çekerek.

"Bana erken gelişmiş olduğum söylendi," diye açıkladım. "Verilen projelerin yanı sıra elime geçen her şeyi çalıştım. Sorun nedir?"

Seninle mi? İyi misin?" Hâlâ direksiyonu tutan eline uzandım. Parmak uçlarım parmak eklemlerine değdi. Bir an izledi, yüzü yumuşadı. Sonra bir şey değışti ve elini çekti.

Gözleri sımsıkı kapandı.

"Orada öğretmenlik yapıyorum, Daphne. Yayınlarımı okuduğunda bunu fark etmedin mi? Decca sana söylemedi mi? Hangi laboratuara gittiğimizi sanıyordun?"

"Evet, tabii ki bunu biliyorum ama... Oh. Kahretsin."

Sözleri içime büyük bir kamyon gibi çarptı. Profiline baktım. İkimiz de kımıldamadık.

Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim şişmiyordu. Medullam olması gerektiği gibi ayarlanmıyordu. Bu kolay olmalıydı. Yıllardır nefes alıyordum. Daha önce hiç sorun yaşamamıştım. Mekanizmayı hatırlamaya çalıştım. Alveollerimin havayla dolduğunu gözümde canlandırdım, kaburgalarımın bunu karşılamak için genişlemesi gerektiğini biliyordum ama bunu nasıl yapacağımı bulamıyordum.

Hayır. Bu doğru değildi. Bunun doğru olmadığını bilecek kadar panik atak geçirmiştim babamla. Bu sadece bedenimin gerçekte var olmayan sorunlara yardımcı çözümler üretmesiydi. Bunu halledebilirdim.

"Bunu yapıyor olamayız, değil mi?"

Yavaşça başını salladı, sanki cevabı bir yerlerde saklıyormuş gibi çılgınca arabanın üzerinde gezinen gözleri dışında ifadesi boştu.

İçimde bir şeyler gevşedi ve kendimi sakinleştirmek için bir yudum hava çektim.

"Tamam, buna mantıklı bir şekilde bakalım. A: Bilmiyorduk, bu yüzden suçlu olmamız mümkün değil."

"Önemli değil. Ben öğretim üyesiyim. Sizin programınızda."

"Aslında ne öğretiyorsun? Sen dişçisin. Ben diş hekimliği ya da odontoloji okumuyorum. İşte bizim B'miz."

"Herkes eninde sonunda diş çalışır. Ben bazı şeyler için geldim. Karşılaştırmalı Osteoloji ve Odontoloji. Kısa bir staj. İnsan ve diğer iskelet kalıntıları arasındaki farkı dişler ve çene kemikleri açısından ayırt etmeyi öğretiyor. FAC'de tam bir ders vermiyorum; esas olarak diş hekimliği fakültesinde ders veriyorum, ancak öğretim görevlisiyim ve gerekirse orada laboratuvar saatlerim var. Orada bir ofisim var. Yüksek lisans öğrencileri alıyorum. Benim altımda bir vakaya atanırsanız patronunuz olabilirim."

"O kadar da kötü görünmüyor."

"O kadar da kötü görünmeyebilir. Senden iki yıl boyunca pekâlâ kaçabilirim. Belki de yüzünü hiç görmeyeceğim, ama bu pek olası değil."

"Sonra-"

"Eğer bir dava üzerinde çalışıyorsam, senin katılmana izin verilmez. Potansiyel olarak saha saatlerinizi azaltabilir."

Ağırlık azalmaya başlamıştı. Gerçekten de bu o kadar büyük bir sorun değildi. "O zaman Decca onları telafi edebilir."

"Evet. Yapabilir. Ama en büyük sorun bu bile değil. Oh, lanet olsun." Yavaşça nefes verdi.

"Neymiş o?"

"Asıl sorun gerçek dünya. Ben bir uzman tanığım. Biri bunu öğrenirse, mahkemede aleyhime kullanılabilir ve davayı etkileyebilir." Gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturdu. "Kahretsin."

"Kimsenin öğrenmesine gerek yok. Kimseye söylemeyeceğim. Decca şüpheleniyor ama bence bunun olmasını çok da gizli olmayan bir şekilde umuyordu. Ve kimseye söylemeyecek."

Başını koltuk başlığına yaslarken gözlerini kapattı. Başını deriye doğru salladı. "Bilecekler."

"Neden? Eğer ikimiz de bunu belimizin altında tutarsak-"

"Bilecekler çünkü bunu açıklayacağım. Böylesi daha iyi. Sahip olduğum saygınlığı koruyabilirim-"

"Benimle yatmak senin için bir onur kırıcı değil."

Sonunda dönüp bana baktı. "Bir öğrenciyle yatmak etik olarak kınanacak bir şeydir. Bu haysiyetsizliğin tanımıdır."

"Yani şimdi sadece bir öğrenciyim. Dün gece, tanrıça ve sevgiliydi. Benim amım senin için yaratıldı-"

"Yeter. Ne söylediğimi biliyorum." Elini tutmak ister gibi benimkinin üzerinde gezdirdi ama şimdi tutamazdı. Aptal kurallar yüzünden. "Sen... bunların hepsisin. Sonuncusu hariç, çünkü sen... biz... olamayız."

Omuz silktim. "Bunu açıklayacağınıza sevindim."

Bir dakika boyunca bana baktı, ağzı acımasız bir çizgideydi. "Öyle mi?"

"Evet. Eğer ifşa ederseniz, durmamız için hiçbir neden kalmaz. Başımızı şu anda girdiğimizden daha büyük bir belaya sokmamız mümkün değil."

"Bu işler böyle yürümez."

"Peki, nasıl çalışacağını bul. Tuvalete gitmem lazım."

Chapter 9

Chris

EŞYALARINI TOPLADI ve dinlenme tesisine doğru yola çıktı.

Kapısı kapanır kapanmaz nefesimi içime çektim. Ve tekrar. Ve tekrar. Her seferinde hava daha ince geliyordu, beni zar zor ayakta tutabiliyordu. Uzun, yavaş bir nefes vücudumu sarstı ve kollarım hâlâ direksiyonu kavradığım yerden titredi.

Dümdüz önüme baktım, önümde park etmiş traktör römorkunun yan tarafını göremiyordum. Görüş alanımda sadece kirli beyaz bir hiçlik denizi vardı, sanki kariyerimin sonu bana doğru bakıyordu.

Kariyerimde elde ettiğim her şey için çok çalışmışım. Neredeyse yirmi yıl boyunca çalıştım, test ettim, yayınladım ve birçok işte uzun günler çalıştım; gönüllü oldum, sosyal hayatımdan, aile yükümlülüklerimden ve ilişkilerimden vazgeçerek şu anda bulunduğum yere geldim: alanımın zirvesinde, dünyada bir fark yarattım.

Şimdi hepsi değersiz olmak üzereydi. Her şeye sıfırdan başlamak gerekecekti. Dişçilik lisansımı koruyabilirdim. Uzaklara taşınabilir, bir aile kurabilirdim.

itibarımın hala sağlam olduğu bir yerde çalışacaktım ama istediğim kariyer bu değildi. Fark yaratan şey bu değildi. Sadece daha fazla para kazandırıyordu.

Göğsümün içinde göğüs kafesimi parçalamaya yetecek bir basınç oluştu. Oturdum ve tüm bu duygular içimden bir bomba gibi fırladıktan sonra antropologlar kalıntılarımı inceleselerdi vücudumun nasıl görüneceğini hayal ettim; kaburga ve omur parçaları otoyola, setlere dağılmış ve kurumuş kahverengi otların arasına yerleşmişti. Ekip bunun bir hayvanın, belki bir kurdun ya da dağ aslanının işi olduğunu düşünecekti; çenesindeki bir kaburgayı kırabilecek ve onu kanlı cesedimin geri kalanından uzaklaştırabilecek güçlü bir şey. Hiç kimse duygularımın bu kadar büyüdüğünü, bu kadar aşılmaz olduğunu, beni paramparça ettiğini tahmin edemezdi.

Parmak eklemlerim zonklayana kadar direksiyonu yumrukladım ve ön cama doğru bağırdım.

Bir gölge camımı kararttı. Bir adam arabanın yanına doğru yürürken gözlerimi kaldırdım ve camın arkasını görebilmek için eğildim.

"Korna çaldığını duydum." Arabanın içine doğru bağırdı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Üzgünüm dostum. Ben iyiyim. Teşekkür ederim." El salladım ve gülümsemeye çalıştım. Kaşları ortadan çatıldı, belli ki ikna olmamıştı, ama başını salladı ve taksisine geri döndü.

Harika. Şimdi bir öğrenciyi beceren iğrenç bir pislik olmanın ötesinde kendimi bir deli gibi hissediyordum.

Tabii ki öğrenci olacaktı. Tamamen ve bütünüyle aşık olduğum ilk kadındı ve dokunulmazdı.

Ama ona dokunmuştum. Her ipeksi santimine. İçine ve dışına. En kötü kısmı da buydu. Ellerimin altında nasıl hissettiğini, vücudunu benimkinin altında nasıl hareket ettirdiğini, boynunu öptüğümde ve klitorisini yaladığımda nasıl inlediğini bilmek. Tanrım, klitorisinin dilimin üzerindeki hissini düşünmeden edemiyordum. Ellerim onu hissetmeyi çoktan ezberlemişti. Burnum onun kokusunu biliyordu.

Onunla sadece birkaç dakika geçirmiştım ve bedenim onun için haykırıyordu. Şimdi onu geri vermek zorundaydım. Adaletsiz ve zalimceydi.

Peki o hangi cehennemdeydi? Durumumuzu onur kırıcı olarak nitelendirdiğim için mi biriyle otostop çekti? Fırtınanın önüne geçmiştik, ama devam etmezsek yine üzerimize gelecekti.

Emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan dışarı adım attım. Soğuk yüzüme çarptı ve nefesimi kesti.

Binanın yan tarafındaki otomat boştu, bu yüzden kadınlar tuvaletinin dışında birkaç dakika daha bekledim, insanların gelip gitmesini izledim, kapının dışında kamp kurduğumu fark ettiklerinde bana şüpheli bakışlar attılar. Karşılama merkezinin içinde dolaştım. Polisleri arayıp aramaya başlamadan önce kontrol edebileceğim tek yer orasıydı.

Daphne, Orta Tennessee'deki bir atlıkarıncanın yanında durmuş, muhtemelen milyonlarca kez gittiği turistik yerlere ait bir yığın harita ve broşür tutuyor, ekose fanila giymiş ve kenarında balık kancası olan bir beyzbol şapkası takmış bir adamla gülümsüyordu.

Onun yanında durduğumda, adamın yüzü çok daha az dostça bir hal aldı. "Selam!" dedi beni görünce. "Jeff'le konuşuyordum, buraya gitmemiz gerektiğini söyledi." Doğru broşürü bulana kadar elindeki broşürleri karıştırdı ve gözüme soktu. "Fiddler's Grove Tarihi Köyü."

Broşürün ön yüzündeki iç açıcı olmayan rustik ahıra kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım siz Jeff'siniz?" Adama bir kez başımı salladım.

"Ve sen de Chris'sin, atkımdan anlayabiliyorum."

Daphne'ye bir bakış attım. "Sen de kimsenin öğrenmeyeceğini sanıyordun."

Farkına varınca gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Beni buraya neyin getirdiğini sordu."

"Ve ona bizden bahsettin?"

"Şey, biz biz değiliz. Tam olarak ne kadar... dahil olduğumuzu değil. Ya da öyleydik."

"Affedersiniz hanımefendi. Yola çıksam iyi olacak." Cabela's şapkasını Daphne'ye doğru eğdi ve bize geniş bir alan bıraktı.

"Seninle tanışmak güzeldi Jeff. Bebeğiniz için iyi şanslar."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

Kıpırdamadan ona baktım. "Ne?"

diye sordu.

"Hazır mısın? Yoksa taşınmayı mı planlıyordun? En azından bir şömine var. Onları ne kadar sevdiğini biliyorum." Hışımla o toparka doğru gittim.

"Bu kadar huysuz olmana gerek yok," diye bağırdı arkamdan.

"Sanırım huysuz olmak için mükemmel bir nedenim var. Az önce burada gitmeyeceğimiz yerlerin broşürlerini topladığın için yirmi dakika kaybettik. Yabancılarla konuşmaman gerektiğini hatırlatmama gerek var mı? O adam sana asılıyordu."

"Hayır, değildi. Kız arkadaşının bir bebeği olmak üzere."

"Bu onun başka bir kadına asılmasını engellemez."

"En azından biri benimle ilgilendi," diye homurdandı nefesinin altından.

Yürümeyi bıraktım ve kafası sırtıma çarptı. Döndüm. Yeni dokunmama kuralımı hatırlayıp tekrar bırakmadan önce çenesini bana doğru kaldırmak için kolumu kaldırdım.

"Sorun ilgisizlik değil, Daphne. Etik." Yakındaki kamp ateşinin dumanlı, odunsu kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. "Bu konuda taviz vermeyeceğim. Surat asarken ne kadar cazip görünürsen görün."

"Somurtmuyorum."

Gözlerimi ona diktim.

"Tamam, yapıyorum. Ama artık seni baştan çıkardığını bildiğim için muhtemelen durmayacağım." "Oh, Tanrım," diye inledim. Önümüzdeki üç saat cehennem gibi geçecekti.

"Seni uyarayım, birlikte olmamız gerektiğine seni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim. Aramızda gerçekten özel bir şeyler var Chris ve bu benim genç ve parlak gözlü olmamdan kaynaklanmıyor. Bunu senin de hissettiğini biliyorum. Neden bir kurumun gelecekteki mutluluğumuzu belirlemesine izin verelim ki?"

"Çünkü etik ihlali söz konusu olduğunda bizim ne hissettiğimiz önemsizdir. Bu kurum öğretim üyeleri ve öğrenciler arasındaki ilişkileri yasaklıyor. Kovulabilirim. Diğer okullar daha hoşgörülü olabilir ama bu okul değil."

"Tamam."

"Tamam mı?" İçimden bir ses kararımı onaylamadığını söylüyordu.

"Tamam." Kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Ben daha iyisini biliyorum ama senin en iyisini bildiğini *düşündüğüne* inanmayı seçiyorum."

En büyük sorunumuz olacağını *düşündüğüm* güç dengesizliği hakkında iki gece önce ona söylediklerim neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı. Derin bir nefes aldım. "Bu neden kulağa uğursuz geliyor?"

"Çünkü inançlarınız yanlış olabilir. Hiç terapiye gitmedin mi?"

"Hayır."

"Şey... ben de öyle, ama terapiye giden arkadaşlarım var ve bana söyledikleri bu. Bir şeye inanmanız onu doğrulamaz. Yanlış inançlarınızı bilinçli olarak incelemelisiniz."

"Bunu çalışan el kitabına söyle."

İkinci Bölüm

Chapter 10

Daphne

"BİR SONRAKİ ÇIKIŞ Fiddler's Grove. Fuar alanına giden yol," dedim sessizce ve doğru seçimi yapabilmesi için ona bilgi verdim.

"Benim için yön bulacak bir GPS'im var, teşekkür ederim ve laboratuvara varana kadar durmayacağız." Sesi sert ve acımasızdı. "Unuttuysan söyleyeyim, bu *benim* öğretim üyesi, *senin* de öğrenci olduğun kampüste olacak."

"Daha erken. Bütün bir günü senin evinde öldürdük. Şimdi acele etmeye gerek yok."

İç çekerken gözleri bir anlığına kapandı. "Belki senin için değil. Bir idam mangasıyla randevum var."

"Biraz daha uzatmak için bir neden daha. Noel arifesinde kimsenin laboratuarda olmayacağını söylemiştin. Buna muhtemelen cellatlarınız da dahildir."

Yüzü hareketsiz kaldı.

"Lütfen mi? Bu benim hayat boyu hayalim."

"Bir adamı son on sekiz yılını harcayarak inşa ettiği kariyerinden kovdurmak mı?"

Zihinsel hesap yaptım. "On altı. En fazla. Müzik bölümü mezunu olarak başladın." Homurdandı.

"Fiddler's Grove'da dur," dedim.

Başını çevirip gözlerini bana dikti. "Fiddler's Grove ömür boyu sürececek bir hayale pek de layık değil."

"Durana kadar bilemezsiniz ve özellikle o yeri kastetmiyorum. Yolculuktan bahsediyorum. Gerçek bir yolculuk. İki yüz mili olabildiğince hızlı kat etmek için yüksek hızda araba kullanmak değil, karşılama merkezlerinde durduğunuz bir yolculuk. Dünyanın En Büyük Üçüncü Solucan Çiftliği gibi sevimsiz yerlerin broşürlerini alıp oraya gidiyorsunuz ve albümlere koyup yıllarca güleceğiniz fotoğraflar çekiyorsunuz."

"Dünyanın En Büyük Üçüncü Solucan Çiftliği muhtemelen yakında yakından tanıyacağınız The Body Farm'dadır."

"Ama Fiddler's Grove Tarihi Köyü'ndeki tek odalı okul binası, demirci dükkanı ve cenaze salonu gibi eski günleri hatırlatıyor mu? Oh, hadi ama, Chris! Çok eğlenceli olacak."

Dişlerini sıktı ve çenesi dondu. "Yeterince eğlendik." Sol şeride geçti.

Bu etik meselesinde gerçekten de geri adım atmayacaktı. Tavrı beni şaşırtmıştı. Ben başından beri bildiğini sanıyordum, o ise onu *kandırdığını* düşünüyordu.

Ve bu yüzden kariyerini kaybedebilir. Benim yüzümden. Ben buna değmezdim. Bana kelimelerle söylemesine gerek yoktu. Tabii ki değmezdim.

Göğsüm sıkıştı. Gözlerimde ani yaşlar birikirken dudaklarımı birbirine kenetledim. Oh, Tanrım. Peri masalı, sonsuza dek mutlu rüyalarımı yaşadığımı düşündüğüm için başıma gelen buydu. Hepsi bir sahteymiş. Boğazım düğümlendi.

"Seni kandırmıyordum," dedim gözlerimin kenarlarını silerken. "Bilmediğini bilmiyordum. Bürokrasi gibi bir şeyin aramıza girebileceğini hiç düşünmemiştim. Özür dilerim." Burnumu çektim ve tekrar sildim.

"Ben..." diye başını salladı. "Bu bilgiyi bilerek sakladığını düşünmemiştim. Dün iş hakkında konuşmamak çok güzeldi, seninkini sormak ya da... hayatının zaman çizelgesini ortaya çıkarmak aklıma gelmedi. Bunun yavaş yavaş, organik olarak gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Öfkelendiğim için özür dilerim."

"Ben hâlâ dün gece olduğum kişiyim. Aramızda aynı bağ var."

"Öyle olduğunuzu biliyorum. Biliyorum. Sorun siz ya da *biz değiliz, sorun... biz* diye bir şey olamaz. Bunu bu kadar berbat yapan da bu. Siktir." Çıkış şeridine saparken gözleri arkasına kayd. "Şu Fiddler's Village'ı nerede bulacağımı söyle."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

İçini çekti ve başını salladı. "Bana hatırlattığın gibi, Noel arifesinde zaten kimse laboratuvarı olmayacak. Öğleden sonrayı bekleyemeyecek kadar acil bir şey yok."

"Aman Tanrım, Noel arifesi için özel bir şey yapıyorlar. İlahi ve kakao. Sağa dön. Fuar alanı tabelasını takip edin. Bu harika olacak. Mükemmel bir tatil geleneği." Vites kolundaki elini kavradım ve onu yakmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Daha sonra da Tennessee'nin en büyük ışıklı Noel gösterisi olan Merry Lights of Christmas'ı izleyebiliriz. Bu konuda şikayet edemezsin çünkü o kadar uzun sürmeyecek."

"Noel ışıklarını görmek için karanlık olmalı. Güneş batana kadar Knoxville'de oluruz."

"Oh." Söndüm. "Yine de durmana çok sevindim. Bence bunu gerçekten seveceksin."

Arabayı park etti. "İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olacağını söylüyor."

"BAKIN! İŞTE BİR KREATH yapım atölyesi!"

"Bunun için biraz geç değil mi? Şimdiye kadar bir çelenk almamışsınızdır, muhtemelen bu bir öncelik değildir."

"Çelengim yok ve bu bir öncelik, özellikle de kendim yapabiliyorsam. Kendime ait bir evim olduğunda her kapıya bir tane koyacağım." Tabelaya yaklaştım. "Oh, güzel. Saat on buçukta başlıyor. Kaçırmadık."

Sıraya girerken önümde duran yaşlı kadınlara başımla selam verdim.

"İlk kez mi?" diye sordu. "Bunu her yıl yapıyoruz." Kadın kalın mavi paltosunun içinde titriyordu, neredeyse gözleriyle aynı maviydi ve gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Çelenk yapmanın neşesi ve beklentisi. "Noel arifesinde Fiddler's Grove'a gelmek bir aile geleneğidir. Ben Patty. Bu da torunum Eva."

"Merhaba Eva. Ben Daphne. Sen de çelenk yapacak mısın?"

Kız kibarca gülümsedi, ta ki omzumun arkasındaki bir şeyi görünce gözleri açılana kadar. "Oh, o benimle birlikte. Bu benim arkadaşım, Chris." Komplocu bir tavırla kulağına fısıldamak için eğildim. "Bence senin çelengin Chris'in yapmaya çalıştığından on kat daha güzel olacak. Hatta yarışmayı ben yöneteceğim. Kazanırsan sana beş dolar veririm."

Beni gülümseyerek karşıladı.

Chris, "Benim zaten bir çelengim var, teşekkür ederim," dedi.

"Patty'nin dediği gibi, bu bir aile geleneği. Noel'i büyürken hiç deneyimlemediğimiz şekilde yeniden inşa etme planımızı hatırlıyor musunuz?"

"Bu, her yıl buraya... her neredeysek... geri gelmemiz gerektiği anlamına mı geliyor?"

Etrafıma, buharlı kâğıt bardaklardan kakao yudumlayan sarılıp sarmalanmış eğlence düşkünlerine, yüzyılın elektrikli Noel ışıklarıyla süslenmiş Yaldızlı Çağ postanesine ve manifatura dükkânına baktım. İç çektim. Buradaki anakronizme aldırış bile etmedim. "Ben olsam aldırmazdım."

"Lübnan'dasın canım," dedi Patty Chris'e. Yanakları soğuktan kızarmış ve cilalı mermer gibi pürüzsüzdü. Gözlerindeki pırıltı ve şapkasının altından çıkan beyaz saç tutamlarıyla Bayan Claus havası veriyordu.

"Lübnan. Harika. Yirmi mil gitmek bir saatimizi aldı."

İnsanların binaya girmesine izin vermeye başladılar. Yaklaştıkça atölyenin fiyatını gördüm. Nasıl olduysa, daha önce gözden kaçırmışım.

Elli dolar.

Arkamda oluşan kuyruğu tutarak kısa süre durdum. Bunu karşılayamazdım. Hâlâ kendi payıma düşen benzin parasını ödemem gerekiyordu ve Fiddler's Grove için bütçe ayırmamıştım. Burada vakit geçirmek bir noktada yiyecek almam gerektiği anlamına da geliyordu. Ve Chris'in atölye çalışmasının parasını ödemek en doğrusuydu, çünkü onu isteği dışında katılmaya zorlamıştım.

İyiymi. Ev bu kadar uzun süre Noel süsleri olmadan kalmıştı. Pas lekeli ön kapımıza güzel bir çelenk koymak, bir çembere jant takmak gibi olurdu zaten.

"Haklısın." Chris'e döndüm. "Bu çok aptalcaydı. Zamanımızı boşa harcamayalım. Biraz daha yürüyelim ve eve dönelim."

Chris'in gözleri bana kaymadan önce fiyatta oyalandı. Beni nazikçe eşikten geçirirken elini belime dayadı. "Gel bakalım. Aile geleneği, hatırladın mı? Daha önce hiç taze yaprak dökmeyen bir çelenk almamıştım. Gövdenin bozulmamış halılarından çam özünü çıkarmak eminim çok zevkli olacaktır. Son zamanlarda koku alma zevkini tattığım kir ve yosuna bir Noel ağacı notası ekleyecektir. İki tane lütfen." Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve telefonuna bağlı kaydırmalı şeyle adama bir kart uzattı.

"Chris, gerek yok." Okuyucu yanıp söndü ve adam kartını geri verdi. "Ben... teşekkür ederim."

Chris, Pat ve Eva'ya başıyla işaret etti. "Sanırım yeni arkadaşlarınız size onların yanında bir yer ayırdı."

Eğer kalbim zaten üç beden büyük olmasaydı, Chris araya girip Noel'i benim için kurtardıktan sonra kesinlikle büyürdü. Cığerlerimin ve kaburgalarımın altında fiziksel olarak ağrıdığını hissedebiliyordum. Bu hissi hafifletmek için göğüs kafesimi ovuşturdum. Bu sevince eşlik eden ve adil görünmeyen bir acı vardı.

Atölye başladığında malzemelerimizi topladık. Seçtiğimiz çerçeveye bağlamak için çeşitli yaprak dökmeyen, köknar ve sedir dalları, fiyonklar ve kurdeleler için malzemeler ve yeşilliklerin içine sokmak için diğer el işi şeylerin kutuları vardı.

Asma bir çerçeveye bağlamak için sarıçam dallarını seçtim ve kırmızı pazen bir fiyonkla tamamladım. March ailesinin Orchard House'un ön kapısına yerleştireceği bir şey gibi tarihi ve ev gibiydi.

Chris'inki çok azdı. Ve acımasızdı. Ladin iğnelerinin uçları, onları her yeniden yerleştirdiğinde parmak uçlarına batıyordu. Penseyi her çevirişinde nefesinin altından tıslamalar ve küfürler çıkıyordu. En azından Eva'yı kıkırdatıyordu.

Eva'nın Taylor Swift'ten esinlenerek hazırladığı çelenkte, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan çemberin etrafına dolanan aynalı gümüş bir kurdele vardı. İğrençti ama çok eğlendi ve daha da önemlisi küçük yarışmamızda Chris'e karşı kazandı.

"Seninle tanışmak çok güzeldi Pat. Eva, şarkıcılık kariyerin başarılı olmazsa çiçek tasarımı alanında kariyer yapabileceğini düşünüyorum." Bayanlara sarılıp vedalaştım.

Pat, Chris'in kolunu sıkmadan önce bana "Okulunda iyi şanslar canım," dedi. "Sen şanslı bir adamsın. Kaçmasına izin verme."

Kibarca gülümsedi. Kaçmama izin vermek gibi bir niyeti vardı.

Bunun olmasına izin vermeyeceğimi bilmiyordu.

Kolları yaprak dökmeyen yeşilliklerle dolu (ve deve tüyü paltosunu özsuya bulamadan demir kız çelengini kavrayacak güvenli bir yer bulmaya çalışırken yüzü solgun) Chris, binaların geri kalanında dolaşırken ekstra sessizdi. İkimizin de yola çıkmak için pek acelesi yoktu. Yol, ilişkimiz her neyse sadece üç saatimiz kaldığı anlamına geliyordu.

"Cenaze evi 1920'den kalma," diyerek beyaz fıçı tahtası binanın kapısının dışındaki levhayı işaret ettim.

"O kadar da eski değil. Gus'ın ailesinin morgu 1800'lerden beri orada."

"Ve hala kullanılıyor mu?"

"Decca'nın söylediğine göre geliyor."

Köydeki en popüler binalardan biri gibi görünüyordu. Arka tarafta, emaye kaplı kalın bir mumyalama masası ve özenle seçilmiş nesnelerle donatılmış bir mumyalama odası vardı: antika bir mumyalama makinesi, hazırlık aletleri ve arteriyel sıvı şişelerinin ahşap kasaları.

Ön oda halka açıktı. Duvarlar Viktorya dönemi baskıları, yas çelenkleri ve çerçeveli saç işi çiçeklerle süslenmişti. Boş bir tabut replikasının önüne ayinsel bir diz çökme sehpası bile yerleştirilmişti. Mor kadife minderin üzerine diz çöktüm.

"Ölümün dışarıdan temin ettiğimiz bir şey olduğu fikri beni her zaman büyülemiştir. Yargılamıyorum. Toplum olarak artık ceset hazırlama ve evde cenaze töreni yapma konusunda yeterli donanıma sahip değiliz, ancak bazen kötü şeylerle uğraşmak zorunda kalmadığımızda hangi iyi şeylerin kaybolduğunu merak ediyorum."

Alay etti. "Decca ile çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Hayır, bizi birbirimize bağlayan şey buydu. Her zaman bir şekilde ölü bakımıyla ilgileneceğimi biliyordum. Babam orduda cenaze işleri uzmanıydı. Umudu turlarını tamamlamak ve ardından askeri kariyerinin geri kalanını Arlington'da cenaze direktörü olarak yaşamaktı. Afganistan'dan sonra TSSB'si o kadar kötüydü ki onu terhis ettiler. Daha sonra sivil olarak devam etmeye çalıştı ama ülkede gördüklerini atlatamadı."

"Decca ile birlikte bir DMORT ekibini yönetiyorum," dedi sessizce. "Uçak kazaları ya da metamfetamin laboratuvarı patlamaları gibi kitlesel kayıp olaylarına çağırıyoruz. Bu yaptığım en kötü şey. Ne kadar nadir olurlarsa olsunlar, o çağrıların korkusuyla yaşıyorum. Sadece hastalıklı bir mizah anlayışı ve bir şişe ucuz içkiyle atlatabiliyorum."

Yanımda dizlerinin üzerine çöktü. "Gördüğün şeyin gerçek olmadığına kendini ikna ediyorsun. Baktığım bir göz küresi değil; kesinlikle plastik. Bu, bir adamın uzsuz gövdesinin yanındaki betonun üzerindeki insan yağı lekesi değil; bu renk değişikliği muhtemelen her zaman oradaydı." Bir nefes verdi ve başını salladı. "Beyin, hiçbir şeyin gerçek olmadığını düşünmeye başlamadan önce kendini kandırmayı ancak bu kadar kaldırabilir. Bir savaş sırasında yıllarca bunu yaptığımı hayal bile edemiyorum."

Biri kapıdan içeri girdi, sahte bir cenaze evinde, sahte bir tabutun önünde dua eder gibi diz çökmüş olan Chris ve bana baktı ve açık kapıdan geri çekildi. "Babam bunu çok ucuz içkiyle atlatıyor, orası kesin. Gerçi şimdi içkisi biraz daha iyi. Kabusları daha iyi. İlaçları da artık daha dengeli, ama kendi kendine ilaç kullanmayı bırakması ve ihtiyacı olan tedaviyi alması, VA aracılığıyla bile olsa, çocukluk yıllarımın çoğunu aldı. Damgalanma azaldı ama hala var."

Chris ellerimi kendi elleriyle kapatıp sıktı. Bakmakta olduğum işlemeli İncil ayetine döndüm. Gözleri yumuşak ve uzaktaydı ama yine de bana sempati duyuyordu. Ölüm bakımında sevdiğim şey buydu. Bu işi yapanlar arasında bir yoldaşlık vardı.

Eli benimkinde kaldı, başparmağı parmak eklemlerime sürtünüyordu. Bu artık bir dayanışma hareketi değil, özlemin, tenimi onunkinin altında hissetme ihtiyacının bir göstergesiydi.

Bu umutsuz bir durumdu. Birbirimizden asla uzak kalamayacaktık. Mezun olmam için gereken iki yıl boyunca olmazdı. Bana teslim olamazdı. Onun yanında kırılğanlığımı gösteremezdim.

"Son arzunuz nedir?" diye sordu. "Bunu zaten düşünmüş olduğunuzu bildiğim için."

Gözleri mizahla dans ediyordu ama orada başka bir şey daha vardı. Onda sürekli var olan bir samimiyet.

"Gömülmek mi? Yakma mı?"

Omuz silktim. "Ölü yakmak babam için daha ucuza gelir." "Peki ya para sorun olmasaydı?"

"Bilmiyorum," önümüzde duran tabuta baktım. "Eski, zengin gelenekleri severim. Benim kültürüm değil ama New Orleans'taki o atlı kesonlu ve bandolu yas geçit törenleri yok mu? Onları çok saygılı buluyorum ve saygıyla birlikte gitmesine izin verme duygusu da geliyor, anlıyor musunuz? Bence cenazeler hüzünlü olmalı. Ötesine geçmeden önce üzüntüyle başa çıkmanız gerekir."

bu. İnsanlar kutlama yapmakta çok aceleci davranıyor, bu da yas tutma sürecini sekteye uğratiyor." Kendime güldüm. Söylediğim şeye. "Cenazemde herkesin gerçekten üzgün olmasını istemek egoistlik mi?"

Chris gülümsemedi. "Bunu sana verirdim. Hüzünlü bir cenaze töreni. Bir sürü gelenek ve ritüel. Hepsinin ağlamasını sağla."

"Bugünden sonra benimle bir şey yapmak istemediğini sanıyordum."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları kulak mememde kaldı. Ona doğru eğildim, rahatlığını hissetmeme ve dokunuşuyla erimeme izin verdim.

"Sadece mezun olman için gereken süre kadar. Ondan sonra, senin her bir parçana sahip çıkmaya niyetliyim. İkimiz de yaşadığımız sürece." Gülümsedi. "O yüzden acele et ve tüm derslerini geçtiğinden emin ol."

"Evet, baba."

Daha çok iniltiye benzeyen bir nefes verdi, gözleri dudaklarıma doğru süzüldü ve onları kendi gözleriyle yakaladı.

Bu öpücük ateşli ve çaresizdi. Halkın içinde olmamızın bir önemi yoktu. Tarihi bir cenaze evinde bir serginin üzerinde diz çökmüştük. Diğer insanların içeri girmesi ve tekrar dışarı çıkması. Sanki *artık* onunmuşum ve beni bırakmak zorunda değilmişim gibi öptü. Sanki hiç tanışmamışız gibi hayatlarımıza devam etmek zorunda değilmişiz gibi.

Elleri saçlarıma dolanırken dili benimkine karşı sıcaktı. Isıtılmamış binada nefesimiz bulanıklaştı.

Sonunda geri çekildik. Gözlerine baktım, şehvetten çılgına dönmüş ama hüzne teslim olmuşum.

Üzüntü yok. Ona bir yolunu bulacağımızı söylemek istedim ama yürüyen bir ölü olduğuna inanmakta o kadar kararlıydı ki. Beklemek zorunda kalsak bile - ki bunu asla başaramayacağımızı biliyordum- bir şekilde üstesinden gelecektik. Bir yolunu bulurduk.

Önce ben ayağa kalktım. Odaya döndüm ve kendimi kaybolmuş buldum. Öpüşmemiz o kadar değişmişti ki kendimi gerçek dünyaya yeniden yönlendirmek zorunda kaldım.

Morgun gölgelerinden çıkıp gün ışığına adım attığımda kendimi daha hafıflemiş hissettim. Dünyaya meydan okumaya hazırdım ya da en azından sevgili profesörlerine aşık olmamı sorun eden kaç dekan varsa onlara.

Chris bana katıldığında parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. Beklediğim gibi elini çekmedi. Elimi sıkarak karşılık verdi, ikimizin de hayalini kurduğu geleceğin kaybının yasını tutuyordu.

Diğer binaları ziyaret ettik, kendimizi kakao, su ısıtıcısı mısırı ve havayı koklayan, tatlı baharatlarıyla beni çağıran tarçınlı şekerle kavrulmuş bademlerle doldurduk.

"Hemen hediyelik eşya dükkanına uğrayalım. Bu olayın anısına bir şeyler almak istiyorum," dedim ve elini bırakıp yüzümde kocaman bir gülümsemeyle geriye doğru yürüdüm.

İçerisi bir kitsch harikalar diyarıydı. Her zamanki tişörtler ve anahtarlıklar vardı ama aynı zamanda iyi bir Noel hediyesi olabilecek eşyalar da sergileniyordu.

"Annene bir şey almak istiyorum. Mum sever mi?" Annesinin muhtemelen Paris'ten gelen lüks parfümlü mumlardan oluşan bir siparişi vardı ve elle dökülmüş zencefilli çörek kokulu bir kavanoza ihtiyacı yoktu ama bütün günümü o kadının evinde geçirmiştım ve kahretsin, beni öldürse bile ona bir ev sahibi hediyesi bırakacaktım. Chris ona vermeden önce her zaman daha pahalı bir şeyle değiştirebilirdi.

Köşeyi dönünce duvar kavanozlanmış ürünler denizine açılıyor: jöleler, reçeller, salsalar ve barbekü sosları.

"Chris, şuna bak. Kişniş jölesi!" Son bir kavanozun gizlendiği rafın arkasına uzanarak söyledim. "Biliyor musun, kulağa biraz iğrenç geliyor ama eminim üzerine çok iyi gider!"

Elimi vücuduma doğru çektim, topuğumu ovuşturdım ve kanın birikmeye başlamasını bekledim.

Hiçbir şey yok. Bir iğne izi
bile yok. "İyi misin?" Güldü.

"Arkada keskin bir şey var. Çivi ya da başka bir şey olmalı." Kavanoza tekrar uzandım, bu sefer daha dikkatliydim.

Chris üzerimde yükseliyordu, bu da çok çok yakınımda durduğu anlamına geliyordu. Ona gülümsedim, bedenimi onunkine yaklaştırdım ve kolumu beline doladım.

"Bu neye iyi gelebilir ki?" Başımın üstünü öptü. "Hm?"

"Bunun harika olacağını söylüyordun..."

"Krem peynir. Acı biberli jöleyle yaptığın gibi. Sakın bana *kişnişin tadı sabuna benzeyen* insanlardan biri olduğunu söyleme. Eğer öyle olsaydı birlikte olabileceğimizi sanmıyorum. Her şeyin üzerine kişniş koyarım - gerçekten pişirebildiğim tek şey Chipotle dupe taco kaseleri - lanet olsun, bu gerçekten acıttı."

Elimi salladım, ta ki Chris elimi tutup başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdirene kadar.

"Ben bir şey görmüyorum."

"S o r u n değil. Sadece şaşırdım. Rafa ya da başka bir şeye sürtünmedim. Sadece çivi ucunu almış olmalıyım."

Bakmak için başını eğdi. "Muhtemelen bir örümcek. Arkası karanlık ve rahat. Elini uzattın ve o da senin bebeklerini yemek istediğini düşündü."

"Oh, hayır. Üzgünüm Charlotte," dedim rafın arkasına, sonra da kocaman bir sırtışıla Chris'e döndüm. "Örümceklere bayılırım!"

"Beni şaşırtmadı."

"Şaşırmadın mı?"

"Kayıtsızım. Hadi gidelim."

Mumumu, jölemi ve babam için sevimsiz bir magnet aldım ve Fiddler's Grove'a isteksiz vedalarımızı ettik. *Benim* isteksiz vedam.

Arabaya gitmiştik ve çelenk saplarının yepyeni bagajını mahvetmesinden yakınmakla o kadar meşguldü ki elimin o kadar şiştiğini fark etmedi. İyi oldu. Görseydi muhtemelen beni doktora götürürdü. Arabanın kapısını açmak için elimi hareket ettiremiyordum ama sağlık sigortam yoktu. Doktora gidecek param yoktu.

Arabayı çalıştırmış ve vitesine takmıştı. Noel'in neşeli ışıklarını kaçırarak olmamızın ne kadar üzücü olduğunu söylemek için nefesimi zor tutuyordum.

Sadece bir örümcek ısırığıydı. Daha kötüsü olamazdı.

Otoyola girdiğinde, vücudumun koltuğa yığılmasını artık kontrol edemiyordum. Uzaklardan birinin adımı çağırdığını duydum. Hatırladığım son şey, şakağıma bastırılan soğuk pencere ve görüşümün kenarlarına yaklaşan karanlıktı.

Chapter II

Chris

"NE KADAR YAKINDA..." DAPHNE nefessiz kaldı. "Isırıkta sonra..."

"Sence radyoaktivite başlıyor mu?"

"Şşş," saçlarını okşadım ve sesimi eşit tutmak için mücadele ettim. "Lütfen konuşmayı kesmeye çalış. Nefes almak için nefesine ihtiyacın var."

Hastane yatağının üzerinde güçlkle iki büküm durdu, acı yatarak dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ayakta durmak için de çok fazla. Son bir buçuk saattir her birkaç dakikada bir pozisyon değiştiriyor, ilaçların sağlayamadığı rahatlığı sağlayacak bir şey bulmaya çalışıyordu.

Dişlerim birbirine çarptı. Telefonumdaki kelimeler sanki gözlüklerimi çıkarmışım gibi bulanıklaştı. Bu benzersiz bir deneyimdi; vücudumdaki kimyasallar sarsılıyor, kabarıyor, öfke ve dehşetten gözlerim kamaşıyordu.

"Doktoru tekrar bulmaya çalışacağım. Bunun onlar için nasıl kabul edilebilir olduğunu bilmiyorum ama-"

"Hayır, kal." Elimi kavradı ve zayıfça sıktı. "Konuşmak... ohhh, Tanrım, bu acıtıyor... beni normal hissettiriyor. Onlara her zaman kötü bir haber verebilirsin."

Yelp incelemesi sonra." Ağrısına, mide bulantısına ve şişmiş uzuvlarına rağmen şaka yapıyordu. Dudaklarım gülümsemek için bir yol bulmaya çalıştı ama hareketi unutmuş gibiydiler. "Bir yıldız. Noel mucizeleri yaratmadı."

Daha fazla okumaya çalıştım ama faydası olmadı. *New England Journal of Medicine*'da karadul, kahverengi münzevi ve diğer her tür canavar örümcek ısırıklarıyla ilgili makaleleri inceliyordum.

Kötü şöhretine rağmen karadul nörotoksini diğer örümceklerden daha kötü değildi. Çoğu insan için ağrı, neredeyse hiç fark edilmeyenden... hemşirenin tahtasının altındaki ağrı çizelgesindeki huysuz görünümlü sarı adama kadar değişiyordu.

Daphne ağır şekilde etkilenen çok az kişiden biriydi. Ve lanet olsun, etkilenmişti. Arabada, baygın bir şekilde koltuğuna yığılmıştı. Direksiyonu yoldan çıkardım, adını bağırdım, nefes almasını ve birkaç kelime söylemesini sağlayacak kadar onu uyandırdım.

"Chris, artık örümcekleri sevdiğimi... sanmıyorum."

Acil servis bölümüne girmiştım. Kolu o kadar şişmişti ki hemşireler onu çıkarmak için ceketinin kolunu kesmek zorunda kalmışlardı. Kakaosunu ve su ısıtıcısı mısırını kusuyor ve acı içinde inliyordu. Dayanılmaz hale geldiğinde bayıldı.

Ona hemen narkotik, kas gevşetici ve bulantı önleyici ilaçlar içeren bir serum bağladılar, ancak şu ana kadar hiçbir şey gerginliği azaltmış gibi görünmüyordu.

"Tamam o zaman, konuşmaya devam et."

"Muhteşem örümcek hislerimi beklemeye devam ediyorum. Duvarlara tırmanmak. O kafatasını vadinin altından çıkarmanın ne kadar kolay olacağını hayal edebiliyor musunuz? Ben sadece..." Örümcek Adam'ın el hareketini taklit etti. "Ve şoom gibi olurdu. Ahhh," başını tutarak yüzünü buruşturdu.

Kafasını kaldırdığında yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Bu gerçekten çok acıttı. Sence bu ilk işaret mi?"

"Neyin?"

"Örümcek Kadın'a dönüşmemden mi?"

Oturdum ve hemen ayağa kalktım. Adımlamaktan, sızlanmaktan ve sırtını ovmaktan başka yapacak bir şey yoktu. "Eğer o örümcek radyoaktifse, eminim hepimize bulaşmıştır ve Akbaba'yı yenmekten ya da doksan dakikadır doktor yüzü görmemiş olmaktan daha büyük sorunlarımız var."

"Kim?"

"Doktor. Neden bu kadar uzun sürdü? Bu hastanenin tamamında on iki park yeri var ve bunlardan birinin üzerinde Sadece Ambulans yazan bir yer olduğuna eminim. Başka hangi hastaya bakıyor olabilirler ki?"

"Diğer adam. Akbaba. Kim-?" Daphne yüzünün altında tuttuğum mavi plastik kusmuk torbasına kuru kusmadan önce sordu.

"Akbaba." Saçlarını okşadım. Dikkatini dağıtmaya çalışsam mı çalışmasam mı bilemedim. Acı çekerken herkes farklı bir şey isterdi.

Mide bulantısı geçince nabzını ölçtüm. Nabızı hızlıydı ama çok yüksek değildi ve bu da onun durumunda beklenen bir şeydi. Çılgınca taradığım dergi makaleleri dışında örümcek ısırıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Derin bir nefes aldım ve gözlüklerimi burnumda daha yukarı ittim. "İlk Örümcek Adam kötü adamı. Çizgi romanlardan. Saatte doksan beş mile kadar uymasını ve on bir bin fitten fazla yüksekliğe ulaşmasını sağlayan elektromanyetik anti-graviton jeneratörüyle çalışan bir uçan koşum takımı var."

Bana göz kırptı. Ağzı açık kaldı.

"Ben bir diş hekimiyim. İnekliğim seni şaşırttı mı?"

"Öyle olduğunu düşünmüştüm, sadece hayranlığını bilmiyordum. Seni Süpermen sandım. Gözlükler falan."

"DC Comics, Marvel'ın sahip olduğu ahlaki belirsizliğe sahip değil. Onu ilginç kılan da bu."

"Altıncı sınıf öğrencisi gibi konuşuyorsun."

"Çocukluğumun nasıl olduğunu bilmek istiyordun. Ben bir çizgi roman ineğiydim."

Isırığı kontrol etmek için şişmiş elini dikkatlice tekrar kaldırdım. Dergi makalelerindeki küçük siyah beyaz resimlerdeki hiçbir şey bana bir örümcek ısırığının neden bu kadar zarar verebileceğine dair bir fikir vermemişti. Zaten ben böyle bir doktor değildim. Sadece acizdim. Bu sorunu ortadan kaldırmak için atabileceğim bir dolar rakamı bile yoktu. Yardım edemedim onu izlemek ıstırap vericiydi.

Sürgülü kapı rayında gıcırdadı ve odaya spor önlüklü ve polar ceketli bir kadın girdi, siyah saçları düzgün bir topuz haline getirilmişti. Spor ayakkabıları anemik alana cıfcaflı renkler sıçratıyordu.

"Nasılsın, Aşkım?" Daphne'ye hitap ederken sesi alçak ve sakindi.

Daphne konuşmadı ama başparmağıyla onayladı.

Yalancı.

"Ağrı seviyelerinde hiçbir değişiklik olmadı. Neden daha önce görülmedi? Yapabileceğiniz daha fazla şey olmalı."

"Ben Kelly. Asistanım." Daphne'ye hitap etti. "Onunla odada konuşsak hâlâ sorun olur mu?"

Daphne başını salladı. "Lütfen." Yüzü yine solmuştu. Bir başka acı verici kas spazmının ortasındaydı.

"Seni yatıracağız, tatlım. MRSA'yı ekarte ettik ama morfin ve baklofen pek işe yaramıyor gibi görüldüğünden, devam edip bir antivenin uygulayacağız." Kelly bana döndü. "Astım geçmişiyi yok mu?"

Durakladım. "Bilmiyorum." Onu sonsuzdan beri tanıyormuşum gibi hissediyordum ama bu soru aslında onun hakkında ne kadar az şey bildiğimin altını çiziyordu. Duygularımın ucuz ve sahtekârca görünmesine neden oldu. Lanet olsun.

Daphne başını bir kez salladı, yüzü daralmış kaslarla gerilmişti.

"Bilinen başka alerjiniz var mı?"

"Bilmiyorum," diye bağırdım. "Neden bu kadar bekledin?"

"Antivenin'in komplikasyon ve alerjik reaksiyon oranı daha yüksektir," diye sakince cevap verdi, muhtemelen benim gibi insanlarla uğraşmaya alışkındı. "Ona sert bir ilaç vermeden önce bir dizi başka şeyi elemek zorundayız. Bir örümcek ısırığını görmeden teşhis etmek zordur. Siz görmediniz, değil mi?"

"Hayır." Dişlerimi sıktım.

"Kimse ısırılmaz. Örümcekler onları görebileceğiniz yerde ısırılmazlar. Antiveninizi alana kadar morfininizi artırarak sizi daha rahat ettirmeye çalışacağız. Ancak sizi daha yakından izlememiz gerekiyor ve gelen bir yaralı olayı için buradaki yataklara ihtiyacımız var. Sizi yoğun bakıma gönderiyorum."

Yoğun bakım ünitesi.

Bu sözleri duymak, yarı donmuş bir gölün buzlarına basmak gibiydi. Altımdaki yüzey paramparça olurken sağlam ayaklar yol veriyordu.

Kelly elini ön koluma koydu. "Bu sadece geçici bir durum. Antivenin çok çabuk etki eder." Daphne'ye döndü. "Serumunu taktığımızda ağrın birkaç dakika içinde geçecektir. Birkaç saat içinde buradan çıkmış olacaksın, tamam mı?"

"Saatler mi? Dakikalar içinde çalıştığını söylediğini sanıyordum."

"Stoklarımızda hiç yok. Knoxville'den geliyor." "Daha yakın bir yer yok mu? Medevac yapamazlar mı?"

Asistan Daphne'nin gergin yüzüne baktı ve sempatik bir gülümseme verdi. "Tam olarak acil bir durum değil."

"Ona bakma!"

"Chris, sorun yok." Sesi zayıf ve titrekti. "Bana daha fazla ağrı kesici verecekler."

Asistan odanın köşesindeki iş istasyonunda durmuş, tırnakları tuşlara hızla vurarak başvuruları işliyordu.

Başımı salladım ve iç çektim. "Kişniş jölesi." Kollarımı kavuşturdum ve duvara yaslandım.

Yavaşça nefes aldım, havayı bırakmadan önce ciğerlerimin genişlediğini hissettim. Derin bir nefes almalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim. "Kimsenin istemediği jöle için sadece sen üzülürsün. Muhtemelen seksenli yıllardan beri o rafta duruyordu ve o örümcek de o zamandan beri onu ev olarak kullanıyordu."

"Sanmıyorum..." diye dudaklarını yaladı, "Örümcekler... o kadar uzun yaşarlar." Kuru dudaklarını nemlendirecek bir dudak parlaticısı ya da başka bir şey bulmak için çantasını karıştırdım. Hiçbir şey bulamadım. Yanında bulundurmak için dudak kremi almayı aklıma not ettim. Sonra bu notu iptal ettim ve onun dudak kremi bulundurmak için *benim olmadığımı* hatırladım.

Benim olmasaydı ona nasıl bakabilir, onu nasıl koruyabilirdim?

Her şeyin yoluna gireceğine inandım. Her şey yoluna girecekti çünkü başka seçeneğim yoktu. Doktorların bir planı vardı. Henüz tehlikeyi atlatmamıştık ama yoğun bakıma gidiyorduk ki bu durum beni hem umut hem de korkuyla dolduruyordu.

En azından acı çekmeyecekti.

YİRMİ DAKİKA SONRA yatağının yanındaki koltuğa oturdum, elini tuttum ve opioid kaynaklı uyuşukluğunda bile yüzünün acıyla buruşmasını izledim.

"Daha iyi mi?"

"Evet," diye yüzünü buruşturdu. "Hâlâ migren ve krampları aynı anda yaşamaktan daha kötü ama... atlatılabilir gibi geliyor." Gri gözleri benimkilerle buluştu ama ağrı kesicilerin etkisiyle fazla iletişim kuramayacak kadar sarhoştı. "Öleceğimi sanmıştım. Teşekkür ederim, Chris."

"Neyse boş ver. Doğru ilacı bulduğunuzda size minnettar olacağım."

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. Sevgimi esirgemem doğru görünmüyordu. Ne için? Onu kalbimin dışında tutmak için. O zaten kalbimdeydi. Dokuda kalıcı bir yara. Ve acı çekerken ona verebileceğim her türlü şefkate ihtiyacı vardı.

"Hayır, *gerçekten*, teşekkür ederim. Çok hızlı hareket ettiniz."

Son birkaç saatin görüntülerini tekrar izlerken gözlerim arkasındaki serum torbasına odaklandı. Bayıldığında kafasının arabanın camına çarpması. Hastaneye zamanında yetişip yetişemeyeceğimi bilmediğimde arabamdaki her şeyin, kalbimin bile durgunluğu. Yolda 911'i aramak aklıma gelmemişti. Sadece geri döndüm ve yoldaki büyük mavi "H" işaretlerini fark ettiğim yere doğru sürdüm. İçimi kaplayan dehşet, ayağımın altındaki gaz pedalının kolay kayışıyla tezat oluşturuyordu. Kollarım kas fonksiyonlarını kaybettikten sonra vücudunun ağırlığını hatırladı; hastaneye taşıdığım bir bez bebektir, bir saat önceki güçlü, canlı kadın değil. Arabayı kapatmamış ya da kapımı kapatmamıştım bile. İyi niyetli bir yardımsever neler olduğunu anlamış, arabamı park etmiş ve anahtarlarımı alarak beni takip etmişti.

Neden böyle tepki verdiğimi düşünmek istemiyordum. Korkudan daha fazlasıydı. İnsani bir endişeden daha fazlasıydı. Başka biri olsaydı daha soğukkanlı davranırdım. Söz konusu olan kendi hayatımmış gibi hissetmezdim.

Sonunda uykuya dalmıştı. Uyurken acı çeken yüzünü inceledim, göğsünün her inip kalkışına minnettar oldum. Ne kadar küçümsemeye çalışsa da, zorluklarla yaşanmış bir hayatın bilgeliğini taşıyan gözlerinin üstündeki düz, çizgisiz alnını öptüm.

Ona sarılmaktan ve gitmesine asla izin vermemekten başka bir şey istemiyordum. Onun için her şeyi daha iyi hale getirmek *istiyordum*, buna ihtiyacım *vardı*. Hayallerini kolaylaştırmak için. Kendi aile geleneklerimizi oluşturmak. Onun ailesi olmak.

Bunu yapmak için ondan vazgeçmem gerekiyordu.

İki yıl hiçbir şeydi. Bunu fark etmemişti. Yirmi dört yaşında değil. Yaşla birlikte gelen gerçek bilgelik buydu: hayatın ne kadar çabuk geçtiği. Uykusunda hafifçe gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Hayatımızın bu küçük parçası için onu bırakmak acı verecekti ama kısa sürede kollarıma geri dönecekti.

Etrafımda bir hareketlilik hissettim. Alçak sesler ve tepedeki floresan tüplerin vızıltısını duydum. Serum askısı gitmişti. Yatak boştu. Panik içinde gözlüklerime uzandım.

Daphne sandalyemin önünde durmuş, kocaman gülümsüyordu. "Sürpriz! Daha iyiyim." Kucağıma düştü. Saatime baktım. Saatlerdir dışarıdaydım. "Ne? Nasıl?"

"Bu antivenin harika bir şey. Vücudumun hayata döndüğünü hissedebiliyordum. Tüm acı Mountain Thunder kutusundaki baloncuklar gibi sönüp gitti." Parmakları havada karbonat gibi kıpırdadı.

"Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Dışarısı karanlık. Noel'in neşeli ışıklarının arasından geçebiliriz."

Karanlıktı. Bütün gün buradaydık. "Geç oldu. Eve gitmemiz gerek."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Planımız şu: Sıcak koko alacağız, Noel ışıklarının arasından geçeceğiz, akşam yemeği için Noel Arifesi Çin yemeği alacağız, böylece filmlerdeki insanlar gibi kartondan çubuklarla lo mein yiyebileceğiz, sonra yarın erkenden Knoxville'e döneceğiz."

"İyi deneme. Evimiz Knoxville. Önümüzde üç saatlik bir yol var."

"Knoxville?" Yoğun bakım hemşiresi duvardaki tüpleri çıkarıyor, odada çürümüş bir şey varmış gibi burnunu kıvırıyordu. "Üç saatlik bir yolculuk olmayacak. Dağlardan buz fırtınası geliyor."

Daphne başını iki yana salladı ve bana asık bir suratla baktı. "Tatil gelenekleri mi?"

Hayatı boyunca bayram sevincine hasret kalmıştı. Her ne kadar bundan nefret etsem de, bu sefer bir Cimri olmak ve meşhur paraları gözlerinden silip süpürmek zorundaydım.

Örümcek Adam zehirlenmesinden ve yoğun bakım ünitesinde kalmasından sonra bile umutsuzca güzel görünüyordu. Parmaklarım saçlarındaki düğümleri çözmek için kaşınıyordu. Parmaklarımın arasından sıvı gümüş akana kadar o telleri yeniden ipeksi bir pürüzsüzlüğe kavuşturmak için. Yüzünü kendime yaklaştırmak ve dudaklarındaki sırtışı öpmek için. Para, fırsat, ilgi ya da sevgi eksikliği yüzünden mahrum bırakıldığı her şeyi ona vermek için.

Dişlerimi sıktım. "Hayır."

Gülümsemesi hiç bozulmadı bile.

"Eve gidiyoruz. Gerçek eve. Knoxville. Bugün gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Havayı yeneceğiz."

"Kakao mu?"

Kalın ikolata damlacıklarının bir to-go bardağının kapağındaki küçük bir delikten dışarı fırladığını, on günlük arabamın içine gömüldüğünü ve hiçbir araba deterjanının çıkaramayacağı çürük süt kokusu bıraktığını hayal ettim.

"Tamam." Dişlerimi sıktım. Ona gerçekten vermek istediğim şeyi veremezdim -her şeyi, her zaman, hayatımın geri kalanı boyunca. Bu gecedan sonra, babasının kapısının önünde iyi geceler dilemek, son dakikaya kadar parmak uçlarımızın birbirine değmesi, alnına son bir öpücük kondurmak. İki yıllığına elveda. Bu arada muhtemelen başka biriyle tanışacağını düşünürsek, sonsuza kadar elveda demek daha doğru olur.

En azından birlikte geçirdiğimiz bu mükemmel iki günün anısı olarak çürümüş sütün o iğrenç kokusu hep aklımda olacaktı.

Hastaneden çıktığımızda acil servis kalabalıktı. İnsanlar bekleme alanına doluşmuş, sessizce ağlıyor ve uzaklara bakıyorlardı. Doktorlar ve hemşireler biz onların yollarından kaçarken odadan odaya kayıyorlardı.

"Neler oluyor?" Koridordaki bir makinenin kablolarını saran ve hareketsiz duran tek hemşireye sordum.

"40. yolda büyük bir yığılma var. En yakın travma merkezi biziz, o yüzden herkes bize geliyor.

"Karadul antivenini olmayan bir travma merkezi," dedim nefesimin altında. "Hadi gidelim."

"40'la gitmiyoruz, değil mi Chris?"

"Knoxville'e giden en hızlı yol bu."

"Bu gece değil, olmayacak," diye araya girdi hemşire. "Devrilen traktör römorku nedeniyle şeritler kapalı."

İnledim. "Teşekkürler."

Daphne'yi giydiğı paltomun kolundan tutarak kalabalık koridorda yönlendirdim.

"Chris, bekle. Konuşmamız gerek."

"Arabadaki üç saat yetmiyor mu?"

"40. Yol'dan gidemezsek muhtemelen dört gibi olur. Ve hayır, önce konuşmak istiyorum. Seninle birlikte olmayı ne kadar çok istediğimi unuttuğumu düşünene kadar bunu ertelemek istediğini biliyorum, ama söz veriyorum unutmadım. Unutmayacağım da."

"Daphne. Yapamam." Sözlerim o kadar sert çıktı ki boğazımı acıttı. Tulum giymiş orta yaşlı bir adam başını bize doğru salladı, sonra tekrar başka tarafa bakarak kendi işine baktı. Noel şarkıları arasında

Müzik ve sesler aşırı genişlemiş bir acil servisin sesleri, elbette dikkat çeken kişi *ben olurdum*.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Gürültüden, insanlardan ve hastanenin kokusundan uzaklaşmalıydım.

Knoxville'e varana kadar arabamın güvenliğine, yüksek sesli hip hop sesine ihtiyacım vardı.

Daphne'nin sağ salim ve benden çok uzakta olmasına ihtiyacım vardı.

Chapter 12

Daphne

"EĞER BİZİ IŞIKLARDAN GEÇİRİRSEN, söz veriyorum başka bir şey istemeyeceğim. İyi bir kız olacağım ve çenemi kapalı tutacağım. Diğer broşürlerden hiçbirini açmayacağım."

"Bunu söylüyorsunuz çünkü tüm turistik yerler 40. Yol'un dışında ve biz arka yollardan gidiyoruz."

"Bunu söylüyorum çünkü hepsi kapalı. Bugün Noel Arifesi ve geç oldu."

Dev kontrol panelindeki saate baktı. "Ben kahve alırken hastane sana bir şey yedirdi mi?"

"Beni yalnız bıraktığın on dakika boyunca mı? Hayır. İçinde kremalı tavuk ve jöle olan bir tepsi yoktu. Zaten yiyemiyordum. Midem spazmlarla sarsılıyordu. Bir daha asla kettle corn yiyemeyeceğim." Üzülerek söyledi.

"Sıcak kakaoya ne dersiniz? Ayakkabılarım şahitlik ederse, ilk o gündeme geldi." "Sıcak kakaodan asla vazgeçmeyeceğim."

"Gerçekten daha iyi misin? Öylece?"

"Aynen öyle. İlaçlar yüzünden yorgunum ama kakao ve Noel ışıklarının iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Hiçbir şey söylemedi. Çenesi sıkıştı ama hiçbir şey söylemedi. Elleri direksiyonu daha sıkı kavradı ve sağ ayağı gaz pedalına daha fazla bastı ama hiçbir şey söylemedi.

Bir sonraki çıkışta şerit değiştirdi. Sonra flaşör yandı. "Gerçekten mi? Işıklar mı?"

"Yemek, Daphne. Bu bir süre için son çıkış olabilir. Daha yeni hastaneden çıktın, orada pekâlâ ölebilirdin. Yemek yemen gerek. Burası..." tabelayı okumak için gözlerini kısıtı, "El Dorado Norte Mexican Fiesta Café." Derin bir nefes alarak küçümsemesini gizlemeye çalıştı. Neredeydik biz? Lübnan'da en azından bir Bob Evans vardı.

Burası bir kasaba bile değildi. Bir zamanlar yaşanabilir bir yer olduysa bile - ki benim şüphelerim vardı- dikey panjurlardan geriye kalan eğri büğrü çıtalar ve yabancı beton zemin üzerine park edilmiş terk edilmiş araçlar bana artık kesinlikle olmadığını söyleyen bir motorlu pansiyonun bulunduğu arka yoldan isimsiz bir çıkıştı sadece. Moteli on mil geçtikten sonra Chris yarı aydınlık bir tabeladan sağa döndü.

Lastikler park yerindeki seyrek çakılların üzerinde gıcırdıyordu. O arabayı kapatırken ikimiz de korkumuzu gizleyemiyorduk. İkimiz de geniş gözlerle restorana baktık. Tabii buna restoran denebilirse.

Önümüzde, bir zamanlar beyaz olan bir kerpiç yapı duruyordu. Ya da belki mavi. Ya da tuhaf bir şekilde güzel bir gün batımı lavantası. Dökülen boya katmanlarından bunu anlamak zordu.

Züppe değildim. En iyi yemeklerin bazılarını kamyon duraklarında, fast food mekanlarında ve yemek kamyonlarında yedim - sanat gösterisi katılımcılarına değil, günlük işçilere hitap eden türden. Keçi gibi çelik midem ve hemen hemen her mutfak tadını çıkarabilme yeteneğimle gurur duyuyordum. Ama bu benim sınırim olabilirdi. Bu en iyi ihtimalle şüpheliydi. En azından, muhtemelen içeride gizlenen çeşitli küf ve bakteri türlerini hayal etmekten kaçınmak için kendime söylediğim şey buydu.

Pozitif kalmaya çalıştım. "Ya yemekler gerçekten iyiye ama onlar yeni göçmenlerse ve bu binaya ancak paraları yetiyorsa. Hayatımızın en güzel yemeğini yemek üzere olabiliriz," diye öneride bulundum.

Kaplumbağa kabuğu çerçevelerinin üzerinde kuşkulu bir kaş yükseldi. Ama yine de emniyet kemerini çözdü, görünüşe göre bu kılıçla ölmeye hazırdı. En azından bu aksilik *onun başının* altından çıkmıştı.

"Burası hakkında içimde iyi bir his var," dedim, neredeyse inanarak.

"Gerçekten mi? Çünkü ben *önden* gidiyorum."

"Cephe mi? Mafya gibi mi?"

Hâlâ kapısını açmak için bir hamle yapmamıştı. Beni mafyaya yem etme ihtimaline karşı bana yemek verme fikriyle boğuştuğunu söyleyebilirdim.

"Tennessee'nin kırsalında olduğumuzu düşünürsek mafya biraz zorlama. Muhtemelen daha çok uyuşturucu gibi. En iyi ihtimalle."

Arabadan atladım ve Chris beni dirseğimden yakalamadan önce kapıya doğru beş adım atabildim.

"Daph, bekle. Bu kötü bir fikir."

"Muhtemelen, ama alternatifler neler? Yarım saat sonra evinize dönüp yarın sabah yeniden başlayabiliriz - bunun sizin için gerçek bir seçenek olmadığını zaten biliyorum. On dakika batıya gidip bir Olive Garden falan bulabiliriz ya da bu küçük köy yollarından devam edebiliriz. Ama medeniyetten uzaklaştıkça ne bulacağımızı kim bilebilir?"

Chris sertçe yutkundu, seçeneklerini tarttı.

"Lübnan'a dönersek, sınırsız galeta yedikten sonra gece üç saat araba kullanabilecek durumda olacağını gerçekten düşünüyor musun? Bu gece benimle yatağa girmemeye bu kadar kararlıysan, El Dorado Norte... adı her neyse... en iyi seçeneğimiz."

"Geri dönmeyeceğiz." Bunu söylerken gözlerinde inanç vardı. Geri dönmek, birlikte bir gece daha geçirmek demekti. Yatağa geri dönmek. İkimiz de bunu biliyorduk, her ne kadar aramızdaki duvar ne kadar yıkılmış olursa olsun, bu duvarı devam ettirmek zorunda kalsa da. Her an, her zorluk onun savunmasını yerle bir ediyordu.

"Sanırım burası El Dorado," diye karar verdim.

Merdivenleri çıkarken paslı parmaklıklara dokunmaktan kaçındım. Yeni tetanos aşımı bu gece test etmek istemiyordum. Chris kapıyı açmak için bir mendil kullandı ve bir eliyle belime bastırarak beni içeri soktu. *Gerçekten de duvar.*

Gözlerimin ışığa alışması biraz zaman aldı. Muhtemelen kamyoncu olan birkaç adam, eski moda lamine kabinlerde tek başlarına yemek yiyorlardı. Karanlıktı ama dışarıdan bakıldığında hiç de dizanteri kaynağı gibi görünmüyordu.

Hostes standında, siyah kiraz saçlı ve gerilmiş loblardan sarkan ağır küpeleri olan yaşlı beyaz bir kadın gözlerini üzerimde aşağı yukarı gezdirdi, dilimlenmiş ceketimin, yüksek çoraplarımın, kısa

etek. Gözleri Chris'e döndü ve yumuşadı. Tüm yüzü ısıltı ısıldı, çapkın bir gülümseme ve bilmiş gözlerle dönüştü.

"Özel mi, tatlım?" diye sordu ona.

"Hayır... ah... teşekkür ederim." Beni geri çevirdi ve bu kez daha fazla baskı uygulayarak kapıdan hızla çıkmamı sağladı.

"Özel olan ne?" Omzumun üzerinden fırlattım.

"Spesiyal istemiyoruz," dedi kulağıma. "Larry," diye seslendi kadın.

Köşeden ince saçlı, üzerinde kocaman göbeğinin üzerine gerilmiş bir tişört olan yaşlı bir adam geldi.

"Biz gidiyoruz. Şimdi," dedi Chris bana.

"Spesiyalin ne olduğunu bilmek istiyor."

"Burger."

"Oh," dedim, rahatlamış bir şekilde, Chris'i üzerimden fırçaladım ve adama gülümsedim. "Bir an için boş ver diyeceksin sandım. Bu kulağa pek Tex Mex gibi gelmiyor. Ama evet, iki tane lütfen."

Chris dişlerinin arasından, "Daphne," dedi.

Diğer yemek yiyenlerin tabaklarına bakılırsa yemekler kesinlikle yenilebilir görünüyordu. Ayrıca, şimdi ayrılmak kabalık olurdu.

"Beni takip edin," dedi huysuz adam, içeri girdiğimizde kafalarını bile çevirmemiş olan diğer adamlardan bizi uzaklaştırarak.

Adam çalışan girişi gibi görünen bir kapıyı açtığında, küçük bir panik sarsıntısı hissettim.

Burası daha karanlıktı. Daha gürültülüydü, müzik duvarlarda gümbürdüyordu. "Umarım nakit getirmişsindir," dedi Chris nefesinin altından.

Larry yine de onu duydu. "ATM şurada."

"Bu biraz... bu ilginç bir estetik seçimi." "Öyle mi?" Chris retorik olarak sordu.

"I-"

"Üzerinizde kimlik var mı?" Larry bizi bir dizi kadife perdenin önünde durdurdu.

Chris cüzdanını çıkardı. Chris dişlerini sıkarak, "Rozet yok," dedi.

Larry bir an için neredeyse eğlenmiş gibi göründü. "Şerif en iyi müşterimiz. Mutlu saatler boyunca içkiler yarı fiyatına."

"Mutlu saatleriniz ne zaman bitiyor?" Çoğu restoranda happy hour saatinin çoktan geçtiğini bildiğim için sordum.

"Bitmiyor."

"Şişelerde hangi biralar var?" Chris sordu.

"Heineken tamam mı?"

"İki," dedi Chris, onu yalanlamam için bana meydan okuyarak.

Adam başıyla onayladı ve bizi perdelerin arasından geçirerek birkaç sandalye ve çok küçük bir masanın bulunduğu mor renkli küçük bir odaya götürdü. İlginçti. Köşede yükseltilmiş bir platform vardı.

Chris derin bir nefes aldı ve ceketini silkti. "En azından nispeten temiz görünüyor. Ayaklarım koridordaki gibi yere yapışmıyor."

"Ben bira içmem."

"Buradaki musluklara güvenmiyorum. Ya da bardaklara. Bizi zamanda geriye, Vahşi Batı'ya gönderdin. Mümkün olduğunca az risk almak istiyorum." Oh, kahretsin. En azından Chris neler olduğunu biliyordu. Bekle... Neler oluyordu?

Perde fiskeyle açıldı ve hangi sandalyeye oturacağıma karar verdiğim yerde döndüm. Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. Kısa boylu, güzel bir esmer tepside iki şişe taşıyor, kalın Doğu Tennessee aksanıyla bir dakika içinde bir mil konuşuyordu. "Merhaba, El Dorado'ya hoş geldiniz. İlk defa mı geliyorsunuz?" Şişelerimizi önce bana, sonra Chris'e uzattı. Bakışları Chris'in düğmeli vücudunu yalayıp geçerken kalın, siyah kirpiklerini indirdi. Sonra bana döndü, dudağını ısırdı ve aynı bakışlarla beni süzdü, tıpkı kalın, sulu bir antrikot parçasına bakan bir kaplan gibi - ya da benim Aldi hamburger bütçemi aşan bir et parçasına. "Ben Valentine," dedi tatlı bir sesle. "Eğer gördüklerin hoşuna giderse, bu gece seninle ben ilgileneceğim." Kıkırdayarak kulağıma doğru eğildi. "Gerçekten çok tatlısın. Bunu ikiniz için de özel bir gece yapacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Daphne," dedim kibarca, biraz kafam karışmıştı.

Donup kaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Nereye bakacağımı bilemedim. Ona mı? Sorun olur muydu ki? Beyaz kürkle kaplı ve göbeğine kadar açık olan küçük, esnek kırmızı elbisesi, parlak teninin genişliğini ve mükemmel, yuvarlak göğüs dekoltesini gözler önüne seriyordu. Bir çeşit sürtük Bayan Claus gibi giyindiğini düşündüm. Kumaş daha çok benim taytıma benziyordu ve kıcını ya da göğüslerini zar zor örtüyordu. Delikli meme uçlarını görebiliyordum! Bronzlaşmış ve parlayan bacakları altı, yedi, hayır... kahretsin, sekiz inç yüksekliğinde olmalı!

Bakışlarımı onun ayaklarından ayırıp, sürekli kalkık tek bir kaşın altından bana bakan Chris'i sorguladım.

"Crystal sahne arkasında hazırlanıyor. Az önce vardiya değişikliği yaptık. Her an sahneye çıkabilir." Valentine duvardaki bir düğmeye bastı ve iki yönlü bir ayna karanlık camın arkasında ne olduğunu gösterdi. Sesli bir şekilde nefesim kesildi. Utanç verici bir şekilde. Güvenli küçük köşemizden birdenbire camın ötesinde daha büyük bir oda görebiliyordum. Çok sayıda oturma yeri, başka masalar ve sahne ışıkları altında parlayan gümüş bir direk kaplanmış yarımada şeklinde bir sahne. Sandalyelerde kimse oturmuyordu.

"Ah, tatlım. Gergin görünüyorsun," dedi bana, sesindeki açık cilveyi bırakarak. "Gergin olma. Her yerde kameralar var ve ben kimseyi taciz etmiyorum. Rahatla bebeğim. Sana gerçekten çok iyi bakacağım. Tabii Crystal'ı tercih etmezsen. Bana söyle. Alınmam. Siparişlerini vereceğim. Sen arkana yaslan... işini yap..." Hâlâ bana dik dik bakan Chris'e baktı. "Yemeğinizin ve gösterinin tadını çıkarın. Sonra biraz eğleniriz, belki, eğer kendini rahat hissedersen. Turşu sever misin?"

"Ne şekilde?" Neredeyse sormaya korkuyordum.

Güldü, kıkırdaması artık daha gırtlaktan, daha karanlıktı. "Hamburgerinin üzerine, tatlım. Aman Tanrım, çok değerlisin."

"Oh. Elbette."

Perde kapandı. Hâlâ hareket edemiyordum. Yavaşça vücudumu Chris'e doğru çevirdim.

"Az önce bana ne oldu?"

"Spesiyal sipariş ettiniz ve... bunun hamburgerinizle birlikte kucak dansı alacağınız anlamına geldiğinden eminim."

"Bunun ne anlama geldiğini nereden bilebilirdim ki? Biz... burası... bir striptiz kulübü mü?"

"Bunu şimdi mi anladın?"

"Valentine sadece arkadaşça davranmıyor muydu?"

"Mm," diye sırttı. "Orada bir özgünlük unsuru olabilir. Müşterilerinin çoğundan katlanarak daha çekici olduğunuza eminim. Yine de ben önyargılıyım."

"Sunduklarının reklamını biraz daha iyi yapmaları gerekirdi. İnsanlar nereden bilsin?"

"İnsanların bilmemesi gerekiyor. Bu karaborsa. Tennessee'de striptiz kulüplerinde alkol servisi yapmak yasadışı. Tam çıplaklık da öyle. Sanırım Özel de bununla birlikte geliyor."

Çıplaklık. Valentine...? "Sence şimdi gidersek kabalık mı etmiş oluruz?"

"Ve Valentine'a mavi taşaklar mı vereyim? Hamburgerini atlayamazsın. Ayrıca, bu küçük dolambaçlı yol müthiş bir yan görev olacağı benziyor." "Ama-"

"Sen burada kal ve kararını ver. Bu arada, Valentine'a siyah bir kartla bahşış vermeyeceğim. Paraya ihtiyacımız var, hem de çok paraya, sizi ve sosyal adetlerinizi bildiğim için. Bu pahalı bir yemek olacak. Ben ATM'den dönene kadar başını çok fazla belaya sokmayacağına güvenebilir miyim?"

"Bana güvenebilirsin."

Omzunun üzerinden iki kez bakışı bana tükürebildiği kadar güvenmediğini gösteriyordu.

Chapter 13

Chris

ATM'den döndüğümde Bayan Claus oturmakta olan Daphne'nin üzerine eğilmiş, saçlarını omzunun arkasından tarıyor, ipeksi saç tellerinde uzun süre oyalanıyor ve kulağına fısıldıyordu. Birkaç şişe su getirmişti ve Daphne'nin gergin bir şekilde kıkırdamasını ve bir kız öğrenci gibi ağzını kapatmasını sağladı.

Ağzım bir karış açık kapının önünde durdum. Beynim kısa devre yaptı.

Haklısın. Daphne'ye güvenebilirim. Elbette. Hiç sorun değil. Her şey karşısında yaltaklanma konusundaki esrarengiz yeteneği, onu güvende tutmaya ve korumaya çalışmayı bir mayın tarlasını yumuşatmaya çalışmak gibi yapıyordu.

Şimdi Daphne o dolgun alt dudağını ısıırıyordu. *Hay sikeyim*. Bu işkenceyi hak edecek ne yaptım ki, başka birinin benim hiçliğimle flört etmesini izledim? O benim hiçbir şeyimdi. Hiç benim değildi.

Saatimi kontrol ettim. Yemeğimizi mideye indirmek, güzel bayana bahşış vermek ve yola geri dönmek için bize yirmi dakika verirdim. Valentine bize huzur içinde yemek yememiz için birkaç dakika verdiği sürece aletim yirmi dakika ile başa çıkabilirdi.

Yirmi dakika sonra Daphne ve ben hamburgerlerimizi yemiştik ama Valentine daha yeni başlıyordu. İkimizin de biralarını içmiştim ve işime bakıyordum, gözlerimi kadınlardan uzak tutup perdelere o kadar uzun süre yapışmıştım ki mor kadifenin lekelerindeki yüzleri tanımaya başlamıştım.

"İnsanların seks işçiliği hakkında anlamadığı şey, bunun seks işçiliği olmadığıdır." Valentine kıcını Daphne'nin kucağına dayayarak söyledi. "Yani öyle, beni yanlış anlamayın, ama soyunmak bunun en azı. Bu her şeyden çok bir terapi. Erkekler buraya geliyor, özellikle de müdavimlerim ve yaptığım işle ilgili yardım alıyorlar. Onlara kendilerini görmek istedikleri şekilde görebilecekleri bir yer veriyorum. Buraya boşalmaya ya da sadece göğüslerime bakmaya gelmiyorlar. Bunu internette bedavaya yapabilirler. Buraya gelmek için gelmiyorlar. Mesele yalnız olmak bile değil."

"Nedir o zaman? Bundan ne çıkarları var?"

"Kurtarıcım olmak için buradalar. Dans başına 40 dolar karşılığında beni diğer pisliklerden koruyabilir ve on dakikalığına parlak zırhlı bir şövalye olabilirler."

"Ama *onlar* pislik değil mi?" Daphne tam da benim düşündüğüm şeyi söyledi. Tek fark, bu işe bulaşmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bilerek bu odada olup biten hiçbir şeye dikkat etmemeye çalışıyordum, böylece buradan yarı zamanlı bir şekilde ve saygınlığımızın bir kısmı bozulmadan ayrılabilirdik. Üstünü çiz: *onun* saygınlığı. Benimki gitmişti.

"Tatlım, hiçbirisi pislik değil. Onlar kötü şeyler yapabilen insanlar, elbette, ama herkes öyle değil mi? Belki sen değilsindir. Sen iyi bir kızsın. Ama hepimiz iyi ve nazik olma yeteneğine de sahibiz."

Valentine Daphne'den *iyi* bir *kız* olarak söz ettiğinde belli etmemeye çalıştım. Bu doğruydı ve bağlam farklıydı. Ama o *benim* iyi kızımdı.

Kadınlara baktığımda hemen pişman oldum. Valentine ellerini tekrar Daphne'nin saçlarında gezdirdi. Bacaklarımı çaprazlayıp açtım, kanın davetsizce sikime doğru hareket etmesinden dolayı rahat edemiyordum.

"Saçların çok yumuşak. Sana dokunmamın bir sakıncası var mı?" "Elbette, eğer rahatsan. Gerçekten güzel bir his."

Lanet olsun.

Valentine hiç kuşkusuz yetenekli bir profesyoneldi, müşterilere para tomarlarından banknotları sıyırmalarını sağlayacak şekilde bakma sanatında ustaydı. Ama Valentine bunu Daphne için yapıyormuş gibi görünmüyordu. Ne gözbebeklerinin şişmesi, ne de gözlerine bastırması.

kendini Daphne'nin kucağında daha da derine bıraktı. Kimse bu kadar iyi bir oyuncu olamazdı. Bu rahatsız edici derecede röntgenci hissettiriyordu.

Valentine ile göz göze geldiğimde kaşlarını kaldırdı ve cüzdanıma hafif bir bakış attı. *Ah*, o iyiydi.

Ve her kuruşuna değer.

Gıcır gıcır yirmiliklerden bir deste daha çıkardım ve onları iyi kullanılmış kâğıt altlığın altına yerleştirdim. ATM'nin beş yüz dolarlık para çekme limiti vardı, ancak ne kadarının geleneksel olduğunu bilmediğim için üç kez daha para çektim.

Bu benim tarzım bir kültür olmayabilir ama paramdan ayrılmak hiç bu kadar tatmin edici olmamıştı.

"Ama buranın Kinsey kadranını yükselttiğini söylemiştin. Artık kadınları erkeklere tercih ediyorsun." Daphne bir kayıt cihazı çıkarıp bunu tam bir sosyolojik röportaja dönüştürmeye yarım saniye kalmıştı.

Mükemmel bir profesyonel olan Valentine, kışını gıcırdatırken ve parmaklarını elbisesinin kabarık kürkü üzerinde ileri geri, çok hassas bir şekilde kaydırırken tartışmanın sonunu getirebildi. Daphne'ye yumuşak bir gülümsemeyle sataştıktan sonra V'yi meme ucunun dışarı çıkmasına izin verecek kadar ayırdı.

Daphne'nin gözleri büyüdü ve Valentine'in göğüslerine bakarken ağzı açıldı. Sikim sertleşti. Tanrım, ben bu adam değildim. Daphne tarafından tahrik edilen... cinselliğini keşfeden bu neandertal pislik olamazdım. Ya da her ne yapıyorsa. Gözümün önünde olsa bile.

"Bunun nedeni erkeklerin çalışıyor olması. Kadınlar genellikle buraya gelmez çünkü biz seçkin bir grup takım çalışanına hizmet veriyoruz. Bazen kadınlar erkeklerle birlikte araba kullanıyor ve kocaları 40'la giderken onlar da gelip kızlarla tanışıyor ama bu çok nadir oluyor. Kadın kamyon şoförleri yalnız gelmez. Ve nadiren yük taşımacılığı yapmayan birileri gelir. Her birkaç ayda bir buraya cesaretle gelen üniversiteli gençler oluyor. En kötüsü de onlar."

"Bunun cinselliğinizi nasıl değiştirebileceğini hala anlamıyorum."

"Her zaman erkeklere ve kızlara ilgi duydum. Oldukça eşit, sanırım. Bu iş beni değiştirmede. Ama işten eve gelip daha fazla iş yapmak hoşuna gidiyor mu?"

Daphne omuz silkti. "Sayılır. Evet."

"Belki gelecekteki kariyerime başladığımda ben de yaparım. Bu sadece bir iş. McDonald's'ta çalışsaydım, izin günlerimde Big Mac yemek için can atacağımı sanmıyorum. Ayrıca, bir terapistin danışanı tarafından görüldüğünü hissetmeye ihtiyacı yoktur. Bunun için başka bir yere gider. Ben de başka bir yere gidiyorum. Sadece farklı bir manzara istiyorum." Daphne'nin koluna dokundu ve gülümsedi. "Daha yumuşak, daha güzel bir manzara."

"Gelecekteki kariyerin ne?"

"RN'imi alıyorum. Şu anda CNA'yım. Gündüz işim bu. Geceleri buraya gelmeden önce destekli yaşam alanında çalışıyorum."

"Çalışmak için nasıl zaman bulabiliyorsun?"

"Fazla seçeneğim yok. Faturalarım var. Hayat pahalı. Engelli kız kardeşime yardım ediyorum."

"Bunu duydum. Babam engelli. Ben yokluk içinde büyüdüm. Hâlâ yoksunum, ancak Ocak ayında, işimin yanı sıra yüksek lisans bursuyla biraz da olsa bir güvenlik ağına sahip olacağım."

İşler. Maaş.

Kelimeler içimde bir şeyler yarattı. Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım, muşamba karolardaki renkli beneklere baktım, konuşmanın bu kısmına dikkatle odaklandım. Daphne'nin o paraya ihtiyacı vardı. Bunun sadece yetersiz bir maaş olduğunu biliyordum. Değerinin dörtte birini bile ödemiyordu. Ama buna *ihtiyacı vardı*. Ve neredeyse elinden alıyordum. Biri öğrenirse, koşullar yine de elinden alabilirdi.

Tabii ki kovulacaktım. Bununla başa çıkabilirim. Güç pozisyonunda olan bendim. Tek başıma sorumluydum. Ama sınıf arkadaşları bunu böyle görmeyebilirdi. Akademisyenler feminizmlerini sözde göstermeyi ne kadar severlerse sevsinler, birçoğu hala içselleştirilmiş -ya da aşırı- kadın düşmanlığıyla hareket ediyordu. Daphne'yi suçlayacaklardı. Onu suçluyorlardı. Onu yazarlıktan, davalardan, fırsatlardan mahrum bırakarak güvenilirliğini başka şekillerde ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacaklardı. Her şeyini kaybedebilirdi.

"Belki de dans etmeyi düşünmeliydim."

Gözlerim Daphne'ye kaydı. Benim tatlı, melek Daphne'm.

Onu içine soktuğum soğuk ve zor durumun gerçekliği buydu. Beyaz sahte kürklü, esnek kırmızı bir elbiseyi soyduğunu ve onunla sert bir şekilde uğraşırken güzel göğüslerini bir frat dangalağının suratına salladığını hayal ettim. Midem gurulduyor, şaşırtıcı bir şekilde yediğim en kötü şey olmayan hamburgeri bozmakla tehdit ediyordu.

Seks işçiliği bir işti. Buna inanıyordum. Bunu destekledim: teoride.

Ama o *mağazadan* alışveriş yapmadım - bugünü *saymazsak* - ve benim... o her neyse... kesinlikle sevmediği bir yerde mesaiye kaldığını düşünmek acı veriyordu.

"Ritimim yok ama. Senin direkte yaptığını ben asla yapamam."

Onların dikkatini çekecek bir şey söylemeden önce dudaklarımı büzdüm. O zamandan beri çeşitli uyarılma durumları arasında gidip gelmeme rağmen

Valentine Daphne'nin saçlarıyla oynamaya, kulaklarına dokunmaya ve ona yapmak istediğim her şeyi yapmaya başladı, ben bir striptiz kulübü erkeği değildim. Benim katılımım burada açıkça sonradan düşünülmüş bir şeydi ve öyle kalmasını tercih ederdim. Daphne direği kullanmakta ne kadar iyi olursa olsun.

"Sen akıllı bir kızsın. Bunu kolayca öğrenebilirsin. Öğrenemeyeceğin şey özgüven. Burada para kazandıran şey bu. Vücudun değil, hareketlerin değil. Buna inanıp inanmaman."

"İşte bu kadar. Buna inanmıyorum."

"Kızım, anlıyorum. En güzel kadınlar... ve erkekler asla güzel olduklarını bilmezler. Ama ikinize bir bakın. Dergi güzeli gibisiniz. Kitap kapağı güzelisiniz. Ama *odanın* güvenini kazanmanıza gerek yok. Siz zaten kazandınız."

"Yine de yapmadım. O benimle olmayacak."

"Ah, tatlım." Valentine daha dik oturdu ve parmaklarını Daphne'nin saçlarını döndürdükleri yerden çekti. Bana baktı ve sonra Daphne'nin kulağına gözlerini tekrar kocaman açmasına neden olan bir şey fısıldadı.

"Sen... Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Genelde ekstralar yapmam ama sen çok güzelsin. Eğer biraz takılmak istersen, benim için sorun olmaz."

"Hayır, bu *ne* değil-Ekstra mı?"

Eski Wordle bulmacalarının listesini yaptığım telefonumdan başımı kaldırdım. Şimdi ne oldu? *Ekstralar mı yapıyoruz?*

Valentine ayağa kalktı ve ortaçağ işkence aletlerine benzeyen gökdelen topuklu ayakkabılarıyla Daphne'nin sandalyesinin etrafında zıpladı. Daphne gözlerini kocaman açarak bana bakarken bir tur attı, sonra tekrar ön tarafa döndü, parmaklarını elbisesinin yakasının altından geçirdi ve malzemeyi geri çekti.

Elbette bu sadece bir şakaydı. Seyircisini tanırdı ve gerçekten... Oh kahretsin. Biliyordu. Kesinlikle biliyordu.

Valentine tek bir vuruşta bisküvi konservesi gibi elbisesinin içinden fırladı, müzik eşliğinde kalçalarını salladı ve Daphne'nin kucağına küçük, ısıltılı bir tangadan başka bir şey giymeden oturdu.

Daphne gözlerini kırıştırdı ve yanakları kızardı. "Aslında ben göğüs implantlarınız olup olmadığını merak ediyordum."

Koltuğumda kaykıldım, başımın arkasını mindere yasladım. Akustik tavan döşemelerindeki kahve rengi lekeler baktım.

"Kızım, şaka mı yapıyorsun?"

"Bu rahatsız edici mi? Çok özür dilerim. Bazen çok ileri gidip gitmediğimi anlayamıyorum."

"Tabii ki implantlarım var. Hiç bu kadar sıkı gerçek memeler gördün mü?"

"Daha önce hiç başka bir kadının göğüslerini görmemiştim. Çıplak ve şahsen. Hiç kız kardeşim ya da oda arkadaşım olmadı ya da..."

"Hiç bir kızla oynamadın mı?" İzlemek için başımı çevirdim. Kendi işime bakmak buraya kadarmış.

"Hayır." Daphne'nin yanakları kızarmıştı.

"Kadınlardan hoşlanıyor musun ki? Bugünlerde herkesin biseksüel olduğunu varsayıyorum. Bahsetmiyorum bile-"

"Kucağımda çıplaksın. Belki de ben bir... Kinsey 2 gibiyim, sanırım? Kadınların güzel olduğunu düşünüyorum -sen güzelsin Valentine- ama ben asla... Ben daha çok..." Omuz silkti ve bana doğru rahatsız edici bir şekilde başını salladı. Neden bu kadar rahatladığımı bilmiyordum. Daphne benim değildi. Benim olamazdı. Bu da herhangi biriyle birlikte olmakta özgür olduğu anlamına geliyordu. Ama şu anda kendi aşk hayatımın çöküşünü izlemek istemiyordum.

"Peki ya o? Kesinlikle erkeklerden hoşlanıyor. Onda öyle bir bakış var."

"Hayır," dedim ve başımı sandalyenin arkasına yasladım.

"O güzel kıyafetleri olan bir inek." Daphne açıkladı. Doğru bir şekilde. "Teorinizi çürüttüğüm için üzgünüm," dedim.

"Onları hissetmek ister misin?" Valentine, Daphne'ye gayet sakın bir şekilde sordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Ve cüzdanıma.

İyi oynadın, Valentine.

"Aman Tanrım, sakıncası var mı? Sana dokunmamam gerektiğini sanıyordum." Yığının içine birkaç yirmilik daha attım. Hay sikeyim. Eğilsem iyi olacak.

Valentine hızla köşedeki kameraya baktı. "Eğer izin verirsem bana dokunabilirsin. Dokunabilirsin. Silikon oldukları için göründüklerinden daha yumuşaktırlar."

Daphne yavaşça elini Valentine'ın göğsünün altına götürdü ve sanki tartıyormuş gibi düz bir elle kaldırdı. Bir iniltiyi bastırdım ve kendimi buraya aitmişim gibi göstermeyecek şekilde ayarlamaya çalıştım. Ama işte sorun buradaydı. Ben *buradaydım*. Ve iki kadının dokunuşunu izlerken sık gibi sertleşiyordum. Kısmen isteğim dışında olması önemli değildi. Belki de striptiz kulüpleri büyük bir sosyal eşitlikçiydi. Ahlakınız, eğitiminiz ya da ailenizin sizi nasıl yetiştirdiği önemli değil, güzel kadınları izlerken aletiniz yine de sertleşebilirdi. "Korkma, hiç s o r u n değil. İşte." Valentine iki elini de

Daphne'nin ellerini göğüslerinin üzerine koyarak ne kadar sert sıkması gerektiğini gösterdi.

"Beklediğim gibi değiller."

"Güzel, değil mi?" Valentine omuz silkti. Yüzü kızarıyor muydu? "Bunu yaptığında gerçekten iyi hissettiriyor."

Valentine daha yakına eğildi ve Daphne'nin nefesini kesip bana bakmasını sağlayacak bir şeyler fısıldadı. Gözlerimi kendime saklamak ne kadar zor olsa da, kadınlar o kadar yakındı ki, fısıldaşıyor, başlarını sallıyor ve kıkırdıyorlardı -öpüşüyor olabilirlerdi- bu boşuna bir egzersizdi. Valentine gıcırdatmayı bıraktı ve Daphne'nin dizlerinin kenarında daha yavaş, sallanma hareketi yaptı, sırtını eğdi ve Daphne'nin işaret parmakları tepe noktasına yaklaşırken göğüslerini öne doğru itti, areolalarını nazikçe, yavaşça, Valentine'in delinmiş meme uçlarına daha da yaklaştırdı.

"Piercinglerine bayılıyorum," dedi Daphne. "Ben de kendiminkileri hep yaptırmak istemişimdir."

Acıdı mı?"

Sikim nabız gibi atıyordu. Ön spermin dışarı aktığını ve boxerımı ıslattığını hissedebiliyordum.

"İlki iyiydi ama nedense soldaki çok acıyordu. Ve iyileşmesi çok uzun sürdü. Ama meme uçlarımda daha çok öne çıkmasını sağlıyor. Ve onları emdirmek gerçekten iyi hissettiriyor. Sizinkiler farklı olabilir. Bazı korku hikayeleri duydum."

Daphne küçük gümüş halterleri çevirdi.

İnledim. Başka tarafa bakmaya çalıştım. Tanrı yardımcım olsun, denedim. Ama bu çok fazlaydı. Sikim o kadar sertleşmişti ki acıyordu. Karın kaslarım sıkıştı. Yavaş bir nefes aldım. Sonra daha da kötüleşti. "Neden onunla birlikte olmuyorsun? Çok tatlı, güzel, seksi ve zeki. Sen yüzük takmazsan, ben takabilirim."

Ayağa kalkıp Daphne'yi elinden tutup çekmeden önce Daphne'ye çapkın bir gülümseme verdi. İki kadın da bana doğru yaklaştı. Oh. Kahretsin.

"Sizi görmezden mi geliyorduk, bayım?"

"Gösterinin tadını buradan gayet iyi çıkarıyorum." Bacaklarımı çaprazladım.

Valentine onun göğüslerini sıktı. "Babanın parasından biraz daha verirsen, senin de onlarla oynamana izin veririm."

Valentine'ın ağzından çıkan bu kelimenin yanlışlığı karşısında dişlerimi sıktım. Kulağa çok keyifsiz, çok iğrenç geliyordu. Küçümsememi bastırdım ve profesyonelce davranmaya çalıştım. "Sanırım iyiyiz."

"Belki de Kız Bebek biraz eğlenmek istiyordu." Valentine sandalyemin etrafında dönmeden önce Daphne'ye döndü. "Devam et, bebeğim. Tıpkı sana yaptığım gibi."

Daphne gerçek bir gülümsemeyle gülümsedi. Utangaç ya da çapkın değil. Ama sanki bu sadece bir şakaymış gibi.

Ama eğilip dizlerimi ayırmadan önce bacaklarımı açtığında, espriyi kaçırmıştım. Valentine gibi naylon bir çorap giymemişti ama kısa, cilveli eteği ve çıplak kalçasının en ince şeridini gösteren yüksek çoraplarıyla hâlâ kıskırtıcıydı.

Daphne saçlarını omzunun üzerinden atarak döndü ve dizlerini büktü. Sandalyemin kollarını tuttu ve kışını bana doğru itti, kucağında çok fazla sürtünmüyordu, ama hafifçe geziniyordu. Sadece ara sıra çok alçalıyor ve sikime sürtünüyordu. Tüm kontrolümü kaybetmemeye çalışırken bir tıslama sesi çıkardım.

"Bu işte gerçekten iyi olabilirdin. Şimdi yavaşça arkanı dön."

Daphne gözlerini benden ayırmadan Valentine'ın emrini yerine getirdi. Göz bebekleri kocaman olmuştu. Bahse girerim kalçalarının arasına uzansaydım, Valentine'ın tüm flört ve alaylarından sonra damlardı.

Onun için ağzım sulandı.

Valentine arkamda bir yerde pusuya yatmış, tırnaklarını yanağımda gezdiriyordu ki ben irkilerek uzaklaştım. Başka kimse tarafından dokunulmak istemiyordum. Daphne dışında kimseden cinsel bir şey istemiyordum. Ve şu anda Daphne'den çok fazla şey alıyordum.

Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı. Uzanıp parmaklarımın ucunu çoraplarıyla eteği arasındaki o deri çizgisinde gezdirmek istedim. Dilimle takip etmek istedim. Ama burada değil. Bunun yerine kuru dudaklarımı yaladım ve onu sakinleştirmek için belinden sıkıca tuttum, bu da Daphne'nin kucağıma tamamen oturmasını istediğimi düşünmesine neden oldu. Ayarlanmamış taşaklarımın üzerine sertçe indiğinde inledim. "Tamam. Sevgilim." Aletime doğru bastırdı. "Tatlım. Bu kadar yeter. Bu... Yapamam... lütfen, dur."

"Awww, bu çok tatlı, siz ikiniz."

Daphne Valentine'e başıyla onay verdi ve kazağının düğmelerini çözmeye başladı. Sonra da elbisesinin ön kısmındaki düğmeleri çözmeye başladı.

"Gösterisinin parasını ödemek zorunda, bebeğim. Sakın unutma. Babasının parasının bir kısmını hak ediyor, değil mi bayım?"

Oh, doğru. Daphne'nin göğüslerini tekrar göreceğim için salyalarım akıyor, neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum. Her şey yeniydi, sanki onları daha önce hiç görmemiştim ve son düğme de deliğinden kayınca ortaya ne çıkacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Yığınımdaki banknotları açtım ama masaya koymak yerine ona uzattım.

Valentine, "Dişlerini kullan," diye talimat verdi.

Daphne elbisesinin önünü açmadan önce parayı dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bana ve Valentine'a. Sütyen giymemişti. Meme uçları kaya gibi sertti ve hassas olduklarını biliyordum. Dilimi istiyordu ama dişlerimi değil. Lanet olsun, ona vermek istiyordum.

Faturaları bıraktı ve orta parmaklarının uçlarıyla olgun tepelerini daire içine alarak meme uçlarıyla oynamadan önce onları çorabının üst kısmına (aynı zamanda sıcak) sıkıştırdı.

"En güzel göğüslerin sende olduğunu biliyordum," dedi Valentine. "Bence kesinlikle piercing taktırmalısın. O mükemmel meme uçlarına küçük bir metal çubuk çok tatlı olurdu." Aletim kabardı. "Babam da öyle düşünüyor."

Bu kelime artık beni korkutmuyordu bile. Bir şekilde Valentine'ın önünde kendimiz olabiliyorduk. Ayrı düşmenin trajedisini biraz olsun hafifletmiş gibi hissettim. Bir Noel mucizesi.

Daphne'nin gözleri kapandı ve kucağımda sallanmaya başladı. Elleri aşağı indi ve pantolonumun içinden bana... ekstralar vermeye başladı.

Kahretsin.

Elbisesini kapattım ve düğmelerini olabildiğince hızlı ilikledim. Kazağını da.

Ayağa kalktım ve kucağımdan düşen Daphne'yi yakaladım. Derin bir nefes aldım. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Valentine, benim için bir zevkti."

Cüzdanımı açtım ve içindeki paranın geri kalanını ona verdim.

"Oh, kahretsin. Teşekkür ederim. İkinizle tanışmak güzeldi. İstedığınız zaman gelin," diye seslendi Valentine Daphne'ye, onu odadan dışarı sürüklerken.

"Umarım o kadar uzun süredir buradayız ki, 40'ı temizlemişlerdir," dedim restorana geri döndüğümüzde - ki bu özel odaya başka bir boyut gibi geliyordu.

Üzerinde sadece Slipknot tişörtü ve beresi olan bir adam yanımızdan geçti, dışarıdaki dondurucu soğuktan kapıdan içeri giriyordu. "40 doğu mu batı mı?" diye sordu.

"Doğu," dedim.

Adam başını salladı. "Hâlâ kapalı dostum. En son bu kadar kötü bir kimyasal sızıntı gördüğümde, her şeyi etkisiz hale getirmeleri ve şeritleri açmaları sekiz saat sürmüştü. Hava da kötüleşiyor. En iyisi geceyi burada geçirmek. İsteyeceğiniz son şey bu dağları buz içinde sürerken yakalanmaktır."

"Minnettarım," diye başımı salladım. Tabii ki hâlâ kapalıydı.

"Güvende kalın."

"Teşekkür ederim efendim," dedi adama.

Daphne'nin elini tuttum. Gerekirse onu kulüpten dışarı sürüklerdim. Yola koyulmamız gerekiyordu. Yeterince zaman kaybetmiştik. Saat yediydi. Hava karanlık ve buz gibiydi. Sikim hâlâ kaya gibi sertti ve iç çamaşırım Daphne ve Valentine'in şovundan kalma ön spermle yumuşacıktı.

"Kırk dolar karşılığında oradan hamburger ve yeni bir arkadaşla çıkacağımızı kim düşünebilirdi?"

"Kırk mı?"

"Valentine dansların bu kadar olduğunu söylemişti."

Onun tatlı, masum yüz ifadesine baktım ve farkına varmakla birlikte değişmesini izledim.

"Kırktan fazla harcadın, değil mi?" "Biraz."

Onu arabaya çektiğimde daha fazla bekleyemedim. Onu döndürdüm ve yüzünü ellerimin arasında tutarak yolcu tarafındaki kapıya doğru bastırdım.

"Ne oluyor, Daphne?" "Ne?"

"Bu da neydi şimdi? Beni böyle tahrik etmenin eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ne gibi?"

Elini tuttum ve pantolonumun ön tarafına bastırdım. "İşte böyle."

Parmakları sikimin etrafına dolandı ve ben de elimde olmadan elinin içine doğru sallandım.

Ellerim saçlarına dolandı ve yumruk şeklinde sıkarak yüzünü yukarı, kendime doğru çektim.

Dudakları titredi. "Chris, ben-"

"Bu kimin içindi? Senin için mi, yoksa benim için mi? Beni daha ne kadar zorlayacaksın? Sana sahip olamam, Daphne. Geleceğini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

"Chris, lütfen..." Bana karşı kıvrandı, bacaklarının arasında sikimi hissetmek için parmak uçlarında durdu. Lanet olsun, tüm bedenimi onunkine bastırıyordum ama geri çekilmedim.

Tanrım, geri çekilmeliydim. Yapmalıyım, yapmalıyım, ama yapamadım.

Gözleri siyahtı, göz bebekleri grinin yerini almıştı. Yüzünde ateş vardı.

Diğer elimle çenesini kavradım, başparmağımı alt dudağında gezdirdim, o dudağını ağzına çekene kadar dişleriyle sabit tuttu, ben inleyene kadar diliyle okşadı, o dudakların aralarına sikimi sokarken açıldığını, o dilin başımın etrafında döndüğünü düşündüm.

Başparmağımı çektim, ıslaklığını boğazına, köprücük kemiklerine, göğsüne doğru takip ettim, elimi elbisesinin içine soktum ve sert meme ucunu kıstırdım. Onun sevdiği gibi nazik değildi.

"Ah, Tanrım, evet," dedi nefes verirken.

Kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Sadece bir kez. Bir hata yaptım. Ne kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum. Ne kadar geçici. Sikimdeki ağrı, öncekinden daha kötü bir şekilde, daha fazla rahatlamaya ihtiyaç duyarak geri aktı.

Soğuğu siktir et, elbisesini ve kazağını açtım. Eksi sıcaklık meme uçlarını taş gibi sertleştirmişti.

Muhteşemdi, arabama karşı ahlaksızca kıvranıyordu ve göğüsleri herkesin görebileceği şekilde dışarı taşıyordu. Bu bok çukuru kulübün önünden geçerken, kamyonlarına gidip gelirken *herkes* bizi görebilirdi.

Bir bacağını kaldırdı, rahatlamak için benim kadar çaresizdi. Ellerimi uyluklarından geçirip onu kaldırmadan önce tekrar ona doğru sallandım, her iki bacağını da belime doladım, böylece ikimizin de ihtiyaç duyduğu yere tam olarak oturdu.

Aletimi göbeğine doğru hareket ettirdim ve birkaç dakika önce Valentine'inkiyle alay ettiği gibi meme ucunu emmek için öne doğru eğildim. Valentine'ın ucuz parfümü ve kendi misk kokulu uyarılmışlığı kokuyordu. Kulüpte beni çılgına çeviren kutsal kokusu.

"Evet," diye fısıldadı. "Tam buraya. Durma."

"Şşş, bebeğim. Seninle ilgileneceğim. Benim için gel. Kullan beni."

Onu arabaya sabitlediğimde sikim amına sürtündü. Yavaşça. Çok yavaşça. Kumaş katmanları acı içinde tenime sürtünüyor, onu çıkarmam gerekiyordu.

"Öp beni, Chris."

Ağzını yalayıp yuttum, diliyle ve yüksek çoraplarının üzerinde çıplak duran kalçalarını hissetmekle uyuştum. Hastaneden çıktıktan sonra taytını giymemişti ve teni buz gibiydi ama aldırıyor gibiydi.

Ona doyamıyordum. Onu içime çekmem, onun içinde olmam gerekiyordu ama bu imkânsızdı. Bunu yapamazdım. Ona sahip olamazdım. Yapamadım.

Burada, bu pis otoparkta. Evde bile değil, kendi sterilize edilmiş çarşaflarımın arasında güvenle saklanıyorum.

Ama gelmesine izin verebilirdim. İkimiz de kulüpten sonra buna ihtiyacı olduğunu biliyorduk.

Ben onu boynundan tutarken bacakları benimkilerin etrafında sıkıştı, onu benden uzaklaştırdım, böylece vücudunun aşağısına bakabildim, ona, benim üzerimde çalışıyor, etrafımızda olan herhangi bir şey için dünyada bir endişe duymadan kıvranıyor. Amının sıcaklığının acı verici bir şekilde, o kadar sert olan sikime mükemmel bir şekilde süründüğünü hissettim ki, sanki kumaşın içinden kendini itmeye çalışıyormuş gibi geliyordu,

"Daphne, lanet olsun," diye homurdandım. "Bunu bana nasıl yapıyorsun? Beni böyle bir şeye dönüştürmen nasıl mümkün olabiliyor..." Başımı salladım.

"Sürtük mü?" dedi neredeyse nefessiz kalarak.

"Ben de diyecektim ki... evet." Güldüm. "Sanırım öyle."

"Ben de senin için bir fahişeyim. Sikine doyamıyorum. Tanrım. İşte. Kımıldama, kımıldama. Ve ağzın. Çok tatlı ve çocuksu görünmene ve sonra amımı yemene bayılıyorum... açlıktan ölmek üzere olan bir baba gibi."

Nefes alışları sıklaştı. Bacaklarıyla daha sıkı kavradı, kollarıyla beni kendine çekti. Çıığı serbest kaldığında ağzını kapattım. Kahretsin, beni de kendisiyle birlikte getiriyordu. Kat kat giysilerimin içinde bile o kadar sert boşalıyordum ki gece gökyüzünde olmayan yıldızları görüyordum.

Ellerim arabanın tavanını pençeledi, kemiksiz kaymaya başladığında neredeyse onu düşürüyordum. Orgazmım birdenbire ortaya çıkmıştı. Birikme yoktu. Gerilim yok, sadece ani bir zevk patlaması... oh, kahretsin durmuyordu. Gerçeğe dönmek için savaşıırken pantolonuma sıcaklık doldu, ama umurumda değildi, umurumda değildi, umurumda değildi.

Vücudum beynimin iradesi olmadan hareket ediyordu. Tam orada olmasına rağmen ona ulaşmak için çabalıyordum.

Çok yaklaştın.

İşte.

Elim saçlarında geziniyor, çenesini kavırıyor, ağzına karşı inerken onu kendime doğru çekiyordum, onu tam olarak öpmüyordum ama onunla birlikte var oluyordum.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü ve başparmağımın ağında birikti. Buz gibi geceye çarpar çarpamaz soğudular.

"Ben-bu değil... Neden ağladığımı bilmiyorum. Ben iyiyim. Üzgün değilim. Ben sadece... çok fazla. Çok fazla şey hissediyorum."

Pantolonum dölle sıırıslıkılam olmuştı ama fark etmemiştim bile. Daphne'nin sırtı ve omuzları arabaya yaslanmıştı, bacakları hala bana sarılıydı, şişmiş dudaklarında uykulu bir gülümseme vardı, yüzü gözyaşlarıyla doluydu ve pembe meme uçları kulübün girişinden gelen loş ışıktı göze çarpıyordu. Nefes nefese birbirimizin inişini izlerken ağzımızdan buhar bulutları çıkıyordu.

"Gitmeme izin verme, Chris."

Onun sözleriyle üzerime bir dehşet çöktü. Onunla bir orgazmı daha paylaşmanın mutluluğunun yerini aldı. Tek boynuzlu atlar ve gökkuşaklarıyla dolu bir an yaşamıştık ve şimdi, haklı olarak, bizi gerçekliğe geri döndürmüştü. Asfaltsız otoparklar. Kucak danslı hamburgerler. Utanç ve suçluluktan vıcık vıcık olana kadar öğrencimi kuru kuru becermek.

Onu arabadan indirdim, bacaklarını aşağı indirdim.

"Öylesin, değil mi? Hâlâ gitmeme izin verecek misin?" diye sordu. "Ondan sonra mı? Her şeyden sonra mı?"

Hiçbir şey söylemedim. Elbisesinin ve kazağının düğmelerini ilikledim ve paltosunun fermuarını çektim, arabanın etrafında yürürken kendimi elimden geldiğince ayarladım.

Gitmesine izin vermekten başka çarem yoktu.

Dinlenme tesisinin lavabosundaki aşırı hevesli su spreyini kapattım ve gömleğimdeki su damlalarını fırçaladım. Aynaya baktım, gömleğimi içine sokmak için gövdeyi uzattım. Artık vıcık vıcık donum bir çöp kutusunun dibindeydi ve taşaklarıma yapışmamıştı, kendimi garip bir şekilde özgür hissediyordum.

Dışarıdaki otomatlardan birkaç şişe su aldıktan sonra asit yeşili bir şey gözüme çarptı.

Genelde alışveriş yaptığım Walmart'ta adı Mountain Thunder ve en iyisi teneke kutuda. Save-A-Lot'ta ise Mountain Holler deniyor ve bağırarak anlamına gelen Holler mı yoksa Loretta Lynn'in şarkısındaki "Butcher Holler" gibi bir oyuk anlamına gelen Holler mı olduğuna hala karar veremedim. Beni güldürüyor. Ucuz Mountain Dew'ların en iyisi ama Walmart'ın ürünleri daha iyi olduğu için Save-A-Lot'tan çok sık alışveriş yapmıyorum. Aslında hiç Mountain Dew içmedim. En azından gerçek olanını. Marka soda bir lüks.

Bu anı beni gülümsetti. Bana bunu söylerken onu görebiliyordum. Ailemin evindeki tezgahın üzerinde boxerım ve tişörtümle oturuyordu ve

Yün çoraplar, alttaki dolapları tekmeleyen ayaklar, krema sürdüğüm zencefilli kurabiye adamların üzerine serpmek üzere kırmızı ve yeşil şekerden bir tutam almak için küçük kaseye daldırdığım parmaklar.

Bu, ona hayranlıkla bakabildiğim, onu öpebildiğim ve istediğim zaman ona dokunabildiğim, birbirimizin tuhaflıklarını öğrenmek için dünya kadar zamanımız olduğunu düşündüğüm zamanlardı.

Artık zamanımız dolmak üzereydi, ona son bir teklifte bulunabilirdim.

Arabanın kapısını açtığımda, "Düşün diye endişelendim," dedi.

Ona iki su şişesini de uzattım ve onları bardak tutucularına yerleştirdi.

"Bir tane daha," dedim.

Ona gerçek Mountain Dew'u uzattım.

"Benim için mi?" Gözleri, göğsümün ağırlaşmasına neden olan o seksi acınası şekilde kocaman ve yuvarlak oldu.

"Al bakalım."

Şişeyi neredeyse kucağına alacaktı.

"Şu anda çok üşüyorum. Saklamamın bir sakıncası var mı?"

"Yapman gereken onu çöpe atmak ama o artık senin. Onunla ne istersen yap."

Gülümsedi ve ellerini bacaklarının altına, ben çıkarken durdukları yere geri soktu. Arabayı kapatmış ve alışkanlıkla anahtarları banyoya götürmüştüm. Şimdi donuyordu.

Arabayı çalıştırdım ve avuçlarımı direksiyonun üzerine koymadan önce kaloriferi patlattım. Vites değiştirmedim. Park yerinden ayrılmak için bir hamle yapmadım.

"Yapacağımız şey şu. Ve Daphne, bunu tartışmadan kabul etmeni istiyorum," dedim ön cama. "Lütfen."

Meraklı gözlerini üzerimde hissettim.

"Batıya geri dönüyorum. Lebanon çıkışında ineceğim ve Noel ışıklarını görmeye gideceğiz. Eğer hala görmek istiyorsan."

"Evet!"

"Yarım saatten fazla sürmez. Ondan sonra Knoxville'e giden en hızlı alternatif yolu bulacağız ve seni babanın kapısına teslim edene kadar bu arabayı durdurmayacağım."

Yüzünün yürek parçalayıcı bir hüzne bürünmesini izlemek için döndüm.

"Sana veda öpücüğü vermeyeceğim. Seni dinlemeyeceğim çözüm önerileri. Daireme ve kedime geri döneceğim, Jeanette'e bir itiraf ve çözüm önerilerimin ayrıntılı bir zaman çizelgesini içeren bir e-posta göndereceğim."

eylemler -belki striptiz kulübünü atlarım- ve bunun seni güvende tutmaya ve belki de işimi korumaya yetmesi için dua etmeye başlarım."

Daphne dudaklarını birbirine kenetledi ve bir yanıt vermemek için kendini zor tuttu.

"O zaman önümüzdeki iki yılı ne pahasına olursa olsun senden kaçarak geçireceğim. Ve Tanrım bana yardım et, bunu yapacak kadar güçlü olacağım. Adının her anılışını boğacağım. Kuyruğumu kısıtıp, her köşede gördüğüm sarı saçlarla birlikte kaçacağım. Derslerini verecek başka birini bulacağım, altı haneli maaşını kendim karşılamak zorunda kalsam bile. İsminizin geçtiği her e-posta otomatik olarak asistanıma yönlendirilecek."

Eli ağzını kapatmak için yukarı kalktı.

"Önümüzdeki iki yıl boyunca kiminle istersen onunla çıkacaksın. İsteddiğini becereceksin." Bu heceler ses tellerimden geçerken sesim daha da sertleşti. "İnanılmaz arkadaşlıklar, iş bağlantıları kuracak ve kohortlarınla bir ağ oluşturacaksın. Ne kadar uzakta olursanız olun, size saha deneyimi kazandıracak her türlü görev için gönüllü olacaksınız. En önemlisi, doktoranızı olmasa bile yüksek lisansınızı bitireceksiniz."

"Ama ben-"

"Daha işim bitmedi. Bu iki yılın sonunda, ya da daha uzun bir süre, eğer doktora yapmaya karar verirsiniz, diplomanızı almak için sahnede yürüdükten sonra. Eğer biriyle birlikte değilsen, çıkmıyorsan, sevişmiyorsan ya da romantik bir ilişki içinde değilsen. Eğer hala var olduğumu hatırlıyorsan ve tekrar denemek istiyorsan..."

Derin bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım. "Seni bulacağım."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Okunamayan bir ifadeyle bana baktı. Yüzü en iyi zamanlarda bile kuşkuluydu. Şimdi gizem duygusunu korumaya çalışıyordu ama bu imkânsızdı.

Ağzında yavaş, soğuk bir gülümseme yayıldı. Uğursuz bir şey. Acı bir şey. Ben çalışırken masamın üzerinden geçip klavyemin üzerine uzandığında bana Anubis'i hatırlattı.

"Evet, baba."

Chapter 14

Daphne

CHRIS'İN YÜZÜ KAPANDIĞINDA, çaresiz özlem dolu bakışlarını benden kaçırdığında -çaresizlik ve özlem, ama aynı zamanda hüzn- anladım. Benim onu arzuladığım gibi o da beni arzuluyordu. Durdurulamaz bir güçle.

Ama bunun için kendinden nefret etti, oysa ben teslim oldum.

Bu kadar güçlü duyguları durdurmaya çalışmak aptalcaydı, gerçi o da bunun için çaresizdi. Bu çekicilikten daha fazlasını durdurmak için. Bu... aramızdaki *her neyse*.

Bu aşk değildi. Olamazdı.

Mümkün değil. Kimse iki günde aşık olmaz. Aşk aylar, hatta belki yıllar sürer. Aşk, zorlukların üstesinden gelmeyi ve diğer kişiyi tekrar tekrar ilk sıraya koymayı gerektirirdi. Aşk, virajlı ve dik yokuşlu bir dağ yolunda uzun bir yolculuktu. Lüks bir arabayla kolay bir yolculuk değildi.

Ama sahip olduğumuz şey de şehvet değildi. O kadar ucuz değildi. Seksle ilgili değildi. Bunu önerdiğimde öyle olacağını düşünmüştüm, ama seksimiz

hemen aramızdaki bağı somutlaşmış hali haline geldi.

Şehvet ve seksle ayrılabilirdim. Chris ile olduğu kadar iyi olsa bile. İki yıl onsuz yaşayabilirim. Zaten meşgul olacaktım. Cinsel bir ihtiyacım yoktu.

Ona ihtiyacım vardı.

Benim arzum onun muadili olmak, onun benimle ilgilenme biçimini tamamlayacak şekilde onunla ilgilenmekti. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede, hiç bu kadar beslendiğimi, saygı gördüğümü... sevildiğimi hissetmemiştim. Beni yakaladı ve daha önce hiç deneyimlemediğim bir kırılma ve dürüstlikle beni kendi dünyasına sardı.

Beni kadere, alinyazısına, reenkarnasyona inandırdı.

Ya da bunların hiçbiri, gerçekten. Sadece çok ama çok uyumluyduk ve birbirimizden çok ama çok hoşlanıyorduk ve onun gitmesine asla izin veremezdim.

Dikkatimin dağılmasına gerek yoktu.

Ve onunla birlikte olmamak en büyük dikkat dağıtıcı olurdu.

Her sabah onunla uyanmak, doksanlarda geçen bir romantik komedideymişiz gibi simit ve kahve paylaşmak istiyordum - doksanlarda çiftlerin simit ve kahveyle uyandığını gösteren romantik komedi var mıydı? Hatırlayamıyordum ama iki gün sonra aşık olduğun biriyle yapmak tam da Nora Ephron'a göre bir şey gibi görünüyordu.

Her gece yatakta birlikte kitap okumak ve onun kollarında kıvrılmak istedim. Onunla birlikte kemikleri analiz etmek istedim. Ders çalışmak için masasını devraldığımda bana dumanı tüten bir fincan sıcak kakao getirdiğinde başımın tepesine yerleştirdiği öpücükleri hissetmek istedim.

Chris Neşeli Işıklar çıkışına yöneldi ve ben koltuğumda

kıpırdandım. "Bu konuda içimde iyi bir his var."

"Bu da bizden biri yapar." Duyulabilir derin bir nefes aldı.

"Oh, homurdan, homurdan. Neden bu kadar üzgünsün?"

"Bunun yirmi mil içinde dördüncü dolambaçlı yolumuz olduğunu düşünürsek, başladığımız yerden hâlâ yarım saat uzaktayız..." saatine baktı, "on iki saat önce. Ve sizi ve bu kafatasını dört kez kendi hedeflerinize ulaştırmış olmalıydık, bir sonraki nehir kıvrımının etrafında neyin gizlendiğini bilmek için biraz endişeliyim."

"Bunun son kez olduğundan eminim. Son yol noktası. Bundan sonra durmak yok. Eğer işemem gerekirse, tutarım."

"Nedense bu beni bu gece eve varacağımızdan daha az emin kılıyor."

"Saat daha sekiz. Daha çok zaman var."

Yine homurdandı, sözsüz bir şekilde ve dönüş sinyaline bastı.

"AM 780'i ayarlamamız gerektiğini söylüyor." "Neden?"

"Işıklar müzikle senkronize ediliyor. Merry deneyiminin amacı da bu."

"Anlıyorum."

"Bu araba o kadar yüksek teknolojiye ki, hangi düğmelere basacağımı bile bilmiyorum."

"Bildiğimden bile emin değilim." Eli komutların üzerinde gezinirken dokunmatik ekran aydınlandı. "Bluetooth'u açtım ve kapatmayı hiç beklemiyordum."

Elini ittim. "Bunu yapabilirim. Sen sür. Böylece işimiz daha çabuk biter." Dilimi ona doğru uzattım.

"Sırada bekliyoruz." "İşte burada."

Disko müziği arabanın içinde çılgılık atarak bizi rahat yolculuğumuzdan alıkoydu. "Bunun doğru istasyon olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Umm... evet." *Hayır*. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de hayal kırıklığına uğradım. Birkaç ölçü daha dinledim. "*Maço adam* kelimelerini *Noel Baba* ile değiştirmişler, bu yüzden bunun doğru olduğunu varsayıyorum. Belki bir yerlerde deri giymiş dans eden bir Noel Baba olur."

"Tek umudumuz, bizi eğlendirecek çılgınca uygunsuz unsurlar olması."

Şeytani gülümsememi ona çevirdim. "Bu koltukta çılgınca uygunsuz eğlenceler bulabilirim." Elbisemin kalçalarımın biraz daha yukarı kaymasına izin verdim ve bacaklarımı açtım.

İnledi. "Zavallı pantolonum bu akşam daha fazla eğlenceye dayanamaz."

Neşeli Işıklar'dan geçerken - gerçekten de neşeliydiler, müzik seçimleri nedeniyle biraz ezici olsalar da - koltuğumda kıvranmaya başladım. Elimde değildi. Son külotumu da mahvetmişti ve koltuk ısıtıcı çıplak popomda iyi hissettiriyordu. Ayrıca, ışıklar onu direksiyon başında izlememe izin veriyordu; işinin ehli, seksi ve hatta belki de Noel ruhunun biraz tadını çıkarıyordu.

Tahrik olduğumu biliyordu. Gözlüklerinde dans eden renk patlamalarının ardında gözlerindeki savaşı görebiliyordum. Dudağını ısırdı. Gözlerini bacaklarımdan zorlukla ayırabiliyordu.

"Bu çok eğlenceli. Parmakların amımda olsaydı daha da eğlenceli olurdu."

"Yetmedi mi?"

"Senden mi? Aptalca bir soru."

Beni görmezden geldi. "Noel'in Wham!'den daha kötü olabileceğini düşünmüyordum, ama Village People bunu aşmayı başardı. Yoksa dibe mi?"

"Mariah konusunda nerede durduğunu duymaktan nefret ediyorum." Parmaklarımı eteğimin altına soktum. "Zaten koltuğuna sızıyorum. Beni bitirsen iyi olur."

İnledi ve sanki iğrenç bir iş yapıyormuş gibi uzandı. Eteğimi yukarı çevirdiğinde bir tıslama duyuldu. "Külotun nerede, Daphne?"

"Son bölümden sonra seninki kadar çöpe atılmış."

"Bacaklarını aç, tatlım. Daha geniş." Bana söyleneni yaptım. Orta parmağını yarığımdan aşağı kaydırmadan önce yaladı ve yüzük parmağı katılmadan önce zonklayan klitorisimin etrafında dolaştı. Boğazının arkasından boğuk bir iç çekiş çıktı. Zarif ellerinin amıma sürtünme şeklini çok sevmiştim. Elleri beni eritti, boşalmamı sağladı, beni... Parmakları vajinama girerken nefesim kesildi ve sırtımda bir kavis oluştu.

"Noel Baba, elfler, ren geyikleri ve/veya Kuzey Kutbu ile ilgili her türlü kelimeyi tatil olmayan şarkı sözlerine uyarlamak, her zaman yasal olarak yetenekli bir müzisyenin iyi bestelenmiş bir pop şarkısı söylemesinden daha kötü olacaktır - şarkıyı kişisel olarak beğenmesem bile, bu Mariah'nın değil, aşırı doyunluğun bir sorunudur."

"Oh, kahretsin. Chris. Aşırı doyunluktan bahsetmişken, dursan iyi olur, yoksa..."

"Beni bu işe sen bulaştırdın." Elini çekti ve koltuğun arkasına uzanıp bir şey aramaya başladı. "Gelmeden bu arabadan inmeyeceksin." Kaşmir atkısını bana fırlattı.

"Ciddi misin? Bu mu?"

"Ulaşabildiğim tek şey bu. Koltuğu oturma banyosuna çevirmekten iyidir." "Çabuk ol. İleride bir sıcak kakao standı var."

"Ve bunu bana neden söylüyorsun?"

"Oh, hadi ama." Koltukta döndüm ve dört ayak üzerine kalktım. Bu pozisyon onun için daha iyiydi. Benim için de. Uzun, mükemmel parmaklarının üzerinde sallanırken ışıkları izledim. Hissetmeye başlamıştım. Karnım dolu ve ağır hissediyor, boşalmaya ihtiyaç duyuyordu. "Siktir. Babacığım." Başım öne düştü.

"Sadece... dökmemeye çalış."

Yukarı baktım. Sırıtiyordu.

Araba benim kokumla doluyordu. Utanacak bir şeyim kalsaydı utanırdım. Ama Chris bunu çoktan elimden almıştı.

"Bu ifadedeki ironi çok komik, bunu biliyorsun, değil mi? Buradayım, tereyağlı deri koltuklarınızı mahvediyorum." Kendimi elinin üzerinde daha sert becerirken bileğini kavradım, başparmağı klitorisimin etrafında dolaşarak ihtiyacım olan baskıyı önledi. "Oh, lanet olsun. Baba... Ormanda bulduğumuz bir kafatasını ve muhtemelen özsuyu sızdıran iki çam çelengini taşıyorsun. Biraz sıcak kakao dökülse ne olur? Brigitte bunu kaldırabilir."

"Oh hayır." İnledi, ama parmaklarını G noktama doğru kıvrırken bir ritmi bile kaçırmadı. "Oh, hayır, hayır, hayır. Arabamın adını sen koymadın." Başparmağı klitorisime sertçe bastırdı.

"Tabii ki... Yaptım. Siktir, siktir, siktir. Yapacağım." Orgazm vücuduma çarparken kaşmir eşarbi amıma doğru sıyırdım. Dik bir şekilde diz çöktüm ve vücudum kasılırken yumuşak kumaşı ıslatarak bıraktım. "Oh, kahretsin," diye mırıldandım. "Oh, kahretsin, oh, kahretsin. Ben..."

Yere yığılmadan önce koltuğun arkasını tuttum. Kaşmir her şeyi tutmamıştı. Tam olarak emici bir malzeme değildi. Her yerde damlacıklar vardı. Manşeti sırlıslılandı. Orta konsola sıçramıştı. Ama bana gurur ve şefkatle bakması her şeyi düzeltti.

Bunu o istemişti. Pahalı arabasının her yerine boşalmamı istemişti.

Parmakları içimden kaydı. Gözlerimin içine bakarak, konuşmamıza geri dönmenden önce onları yavaşça, iyice yalayarak temizledi. "Bu bir makine. Ne adı ne de cinsiyeti var."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedim nefes nefese, hâlâ pelvik kaslarımın nabzını hissediyordum. "İşte bu yüzden ilk çocuğumuza isim koymadan önce sana danışmadım."

Ağzı açıldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. Araba ilerledi. İki eli direksiyonda, sıcak kakao standına doğru ilerledi.

"Teşekkür ederim."

Ağzına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Koltuklarıma çikolata dökersen, yolculuğun geri kalanı için müziği ben seçerim."

"Müziğin ikimizi de uyutacak ve bebeğimi mahvedecek, Brigitte." "O senin bebeğin değil. O bir şey, ve eğer antropomorfize edeceksek bir makine, o *benim bebeğim*."

Aniden bebeğimiz bir sarsıntı ve duyulabilir bir çıtırtıyla öne doğru sıçradı. Boynum tekrar yukarı kalkmadan önce aşağı indi. "Ne-?" Chris'in elleri

direksiyondan fırladı. Ayağı frene bastı ve bize arkadan çarpan arabanın öndeki arabaya çarpmamasını sağladı.

"İyi misin?" diye sordu.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde başımı salladım. Chris arabayı ışıklı yolun kenarına çekti ve arkamızdaki minivan da onu takip etti. Arabayı park edip motoru kapattıktan sonra gözleri kapalı bir şekilde nefes verdi.

"Siktir."

"Belki de iz bırakmadı. Bize çok sert vurmadılar. Boynum bile acımıyor."

"Henüz." Gözlüklerinin kenarından yukarı baktı.

İkimiz de arabadan yavaşça indik, arka tarafın uğradığı hasarı görmek istemiyorduk ama başka seçeneğimiz yoktu.

Arka camdan telaşlı bir hareketliliğe baktım. Akıllarından neler geçtiğini çok iyi biliyordum ve empati duygusuyla dolup taşmıştım. Az önce bir Mercedes'e çarpmışlardı. Lüks bir Mercedes'e. Hasar sigortaları tarafından karşılanacaktı ama her neyse -bakmaya korkuyordum- tamiri bir Toyota'dan çok daha pahalıya mal olacaktı.

Chris çatlamış tampona ve çökmüş arka çamurluğa bakarken sakın bir ifade takınmıştı.

"Ah, zavallı Brigitte," dedim yaralarını okşayarak.

"Sadece bir araba," dedi Chris sessizce.

"Gerçekten mi? Çünkü ağlıyor gibi görünüyorsun."

"Sadece bir araba. Sadece bir araba. Sadece bir araba."

Tamam, sakın ifade şoktu. Öfke onu yakında vuracaktı. Mantrası kaçınılmaz olarak onu hayal kırıklığına uğrattığında ve bunun çok süslü bir tamirhaneye gönderilmeden tamir edilemeyeceğini öğrendiğinde. Muhtemelen eyalet dışına bile. Bu araba on gün önce Almanya'dan buraya gönderildi. New York'tan daha yakın bir yerde tamir edilebileceğinden şüpheliydim.

Bu bilgiyi kendime sakladım.

Minibüsün sürücü tarafındaki kapısı açıldı. İçeriden sesler yükseldi. Kasketli ve pantolon askılı yaşlı bir adam topallayarak koltuğundan indi, bize doğru topallayarak gelirken ceketinin fermuarını çekti.

Chris'in kolunu çektim ve o da döndü.

"Bunun için gerçekten üzgünüm evlat. Şurada dans eden aptal Noel Baba'ya bakıyordum ve durduğunu çok geç fark ettim. Karım bana gece araba kullanmamam gerektiğini söyledi." Çenesini kaşıdı. "Bunu yaşamama asla izin verme."

Chris'in çenesi sıkıştı.

"Sanırım sigorta kartıma ihtiyacınız var." Elini arka cebine attı ve kalın bir cüzdan çıkarıp kartlarını aramaya başladı. "Alman arabalarını sever misin? Hiç birine binmedim. Çocuklarım sonunda beni bu Chrysler'e yerleştirdi. Her zaman bir Buick adamı oldum ve bir minivan kullanacağımı hiç düşünmemiştim, ama artık o büyük arabaları benim gibi yaşlı adamlar için yapmıyorlar." Chris'e kartını uzattı ama Chris sadece baktı. Sanki onunla ne yapmaması gerektiğini anlayamıyormuş gibi. Almak için elini kaldırmadı. Yaşlı adama bakmadı bile.

Ben devreye girdim. "Şunun bir fotoğrafını çekeyim. Yarın sabah ararız. En azından sadece küçük bir çentik."

Bunu yaşlı adamdan çok Chris'in iyiliği için söyledim. Onu içine sürüklendiği düzlemde çıkarmak için.

Yaşlı adam kıkırdadı, "Bu pahalı bir ding olacak, genç bayan. Şok geçirmiş gibi görünmesine şaşmamalı. Yine de endişelenmeyin. İyi bir sigortam var."

Karta baktım. Aynı sigorta bende de vardı ve iyi olduğunu biliyordum. Adamın adı Walter Gallagher'dı. "Telefon numaranızı alabilir miyim Bay Gallagher?" Telefonuma yazarak sordum.

Dolgun, çizgili yüzünde nazik bir kurnazlık vardı. Hiçbir şeyi geçemeyeceğiniz birine benziyordu, ama yine de başka yöne bakardı. Büyükbaba olmak için doğmuş birine benziyordu.

Kasketinin altında, gözleri hâlâ şaşırtıcı derecede berrak, buz mavisiydi ve bana bugün erken saatlerde yaşadığım bir şeyi hatırlatıyordu. Çelenk yapım atölyesi. Yüce Tanrım, o daha bu sabah mıydı? O zamandan beri bir ömür yaşamışım gibi hissediyorum.

Gözlerim başının tepesine kaydı. "*Herkes biraz verdi. 58,479 kişi her şeyini verdi.*" Hizmet kurdelelerinin üzerine işlenmişti. Vietnam. Kurdeleleri tanıdım çünkü babamla VA hastanesine gittiğimde insanlara onları sorardım. Mor Kalp. Bir takdir madalyası. O bir kahramandı.

"Chris, ben-" Fısıldadım.

"Daphne?"

Arkamı döndüm. Bir kız minibüsten atlıyor ve büyükannesinin ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Yaşlı bir kadın. Kabarık mavi paltolu. Çelenk yapım atölyesindeki arkadaşlarım.

"Eva! Patty. Seni tekrar görmek çok güzel." Eva'nın gözleri büyükbabasıninkilerle aynı buz mavisiydi. Onları oradan tanımıştım. Dünyanın çok küçük ve sevgi dolu olduğunu hissettiğim bu anları seviyordum.

"Saatler önce yola çıkmış olmanız gerekiyordu. Işıklar için burada kalmaya mı karar verdin?"

"Ben... hayır, aslında uzun bir hikaye."

"Walter, arkadan çarpacak o kadar insan varken. Bu sabahki arkadaşlarımız! Eva ve benim yanımda oturan genç ve tatlı çiftten bahsetmiştim ya? Bunlar onlar. Daphne ve..."

"Chris," diye hatırlattım ona.

"Chris. Yakışıklı şeytan. Seni o kadar önemsiyor ki, bunu görmemek için kör olmak gerekir. Walter kadar kör. Sakın kaçmasına izin verme."

"Öyle bir niyetim yok." Komplocu bir şekilde gülümsedim.

"Ona doktorun gece araba kullanmasını istemediğini söyleyip duruyorum ama o ısrar ediyor. Gördün mü Walter, işte böyle oluyor."

"Vietnam'da kör görevlerde helikopter uçurdum ve eve sana dönmek için yaşadım. Sanırım otomatik bir minibüsü Noel ışıklarının arasından geçirmeyi başarabilirim."

Patty gözlerini devirdi. "Yapamayacağını kanıtladın. Bu hoş adamın güzel arabasının arkasına doğru koşun."

"Buraya bakmam için bağırmasaydın bakmazdım, bir de şuna bak. Dans eden Noel Baba buna değer mi?"

"Eva, sıcak çikolata almak için benimle biraz yürümek ister misin?" Daphne her zamanki gibi durumla mükemmel bir şekilde ilgilenerek sordu.

"Evet, hadi gidelim!"

Chapter 15

Chris

BUNUN İÇİN BİTMİŞTİM.

Hayatım kontrolden çıkıyordu.

Arabamda tek başıma oturmuş, gözlerimi telefonumun ekranına dikmiş, küçük kelimelere odaklanıp odaklanamıyordum. UT fakülte el kitabının görevi kötüye kullanma sayfasını tekrar tekrar okurken alnımı elimle sımsıkı kavradım. Bu sayfa bana bir öğrenciyle "aşk ilişkisi" yaşadığım için işten atılacağımı bildiriyordu. Tam olarak düşündüğüm şeydi. Ama bunu ekranda görmek daha da kötüydü. Daphne ile başladığım bu güzel ve gerçek ilişkiyi iğrenç ve utanç verici bir şeye dönüştürmüştü.

Harfler inançsızlıktan bulanıklaştı - sonuçların kendisinden değil, bunun ben olduğumdan. *Benim*. Bu kuralı çiğneyen *bendim*, bilseydim onurlu bir şekilde uygulayacağım bir kuralı. Şimdi onların yaptırımlarına maruz *kalacağım*, kalıcı sicilimde bu lekeyi taşıyacağım daire inançsızlık. Bu yağmacılık damgası kariyerimi takip edecekti.

Doğrudan yüzüme vuran kuru sıcaktan gözlerim yanıyordu ama radyoyu kırmak için kolumu kaldıracak durumda değildim. Arabanın radyosu hala Merry Lights istasyonuna ayarlıydı ve Burmester surround ses sistemi, ışık gösterisi ve geçirdiğimiz kaza boyunca tekrar tekrar çalan aynı özensiz Noel şarkılarını çalıyordu. Erkekler "Macho Man" melodisi eşliğinde *Noel Baba'nın* sözlerini söylerken hayatım paramparça oluyordu.

Telefon çaldı. Bu suçlayıcı bilgiyi okurken yakalandığım için o kadar irkildim ki -sanki neye baktığımı görebiliyorlardı- mesajı okumak yerine telefonu doğrudan koltuğun altına vurdum.

Bu onun başlangıcı, Chris. Şimdi bu damgayla yüzleşmeyi öğrensen iyi olur. Tıpkı on iki yaşındayken pantolonumun düğmelerini açtığım sırada babamın içeri girmesi ve onu Jake'ten aldığım porno dergiyle mastürbasyon yapmayacağıma ikna etmek zorunda kalmam gibi. Mendil kutusu orada olmasına rağmen. Ve on dört yaşında olabilirdim. Ya da on beş.

Ben sadece resmi kuralları kontrol ediyordum. Daphne'ye bir ihlalde bulunduğumu ve bundan sonraki tüm temasları durdurmamız gerektiğini söylediğimde ne kadar haklı olduğumu görmek için.

Küçük bir parçam yanıldığıma dair bir parça umut besliyordu. *Gerçek* ilişkiler için bir ihtimal olabilirdi. Kadrolu bir profesörün her şeyini kaybettiğine dair duyduğum o söylentiler gerçekten iğrenç bir şeye verilen bir yanıttı. Onun durumu benimkine hiç benzemiyordu; benzemiyor olamazdı.

Fiddler's Grove'da, tarihi binaların arasında gezinirken elimi uzattığında, parmaklarımızı birbirine geçirmekten kendimi alamadım. İnce buz üzerinde kaydığımı biliyordum ama bir yanımda yine de bunu reddedebiliyordu. Kasıtlı cehalet. Onu bu bağdan mahrum etmek kalbimi fiziksel olarak çok fazla incitmişti.

Sağ elim parmaklarımızı birbirine kenetleme ve onu yanıma çekme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Avucumdaki nasırların çiziklerinden, parmak uçlarının köşelerinden, ellerinin sırtının yumuşaklığından zevk alıyordum. Düşünmeye fırsat bulamadan yüzümü ona döndüm, boynuna sarılmak için uzandım ve onu kalabalık bir caddenin ortasında umut dolu bir öpücük için kendime çektim.

Hastanedeyken hâlâ el kitabına bakmamıştım. O zaman kurallar neden umurunda olsun ki? Ben sadece onun hayatta kalmasını ve acı çekmemesini önemsiyordum. Karnını nasıl sıkıldığını, bir torbanın üzerinde nasıl kuru kuru sallandığını ve vücudunun tepeden tırnağa işkenceden nasıl titrediğini önemsiyordum.

dokunmak için. Sağ elinin normal boyutunun iki katına kadar şişmesini izledim, bir umuda tutunmaya, doğru duayı söylemeye ya da onu tekrar iyi yapacak doğru olumlu düşünceyi düşünmeye çalıştım.

Onun acısı beni bitkin düşürmüş, acıyı durduramamaktan bitap düşmüştüm.

Daha yüksek dozda morfin aldıktan sonra vücudu sessizleştğinde kalbimin nasıl çarptığını... hiçbir kural kitabı ruhuma onun bir anlık durgunluğu kadar korku salamazdı.

Striptiz *kulübünün* dışında, yaptığının yanlış olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Parmaklarım hala onun gibi kokuyordu. Bütün bu lanet araba hala onun gibi kokuyordu.

Şimdi iyileşiyordu. Eli neredeyse normal boyutuna ve rengine geri dönmüştü. İlaçlar vücudunu büyük ölçüde terk etmişti ve artık ağrısı yoktu. Noel ışıklarını görmek için yaptığı ricaya boyun eğmişim çünkü boyun eğmek onunla savaşmaktan daha kolaydı. Ona bir orgazm daha yaşattım çünkü *kendimle* savaşmaktansa teslim olmak daha kolaydı.

Ama bu kadardı.

Artık turistik yerler yoktu. Daha fazla durak yok. Gece vakti ya da soğukta dağlarda araba kullanmaktan hoşlanmıyordum ama kuralları siyah beyaz okuduktan sonra durumumuzla ilgili gri bir şey kalmamıştı. İnkâr etmekten vazgeçmem için arabamın hurdaya dönmesi yeterliydi.

Yanılmışım, yanılmışım, yanılmışım.

Tanıştığımızda onun durumunu bilmiyor olmamın bir önemi yoktu. Onun hakkında ne hissettiğim ya da şu anda nasıl hissetmeye devam ettiğim önemli değildi - kayıtlara geçmesi için, kalbim kırılıyormuş gibi. Onunla daha fazla ilişkimiz olamazdı. En azından mezun olana kadar, yani iki yıl, belki de daha fazla. Belki de hiç.

Vücudumu bükerek koltuğumun altını eşeledim ve telefonumu aradım. Şansım yoktu.

Dışarı çıkmak için arabanın kapısını açtığımda kendi kendime "Kahretsin," diye mırıldandım. Çakılların üzerine diz çöktüğümde, ince tişörtüm ve kazağımın üzerinden yüzüme ve omuzlarıma soğuk çarptı. Sıcaklık daha da düşmüştü. Güneşin batışından bile daha soğuktu. Bu gerçek bir kutup girdabıydı. Harikaydı.

Sonunda parmaklarım pürüzsüz camın üzerinde yandı ve telefonu koltuğun altından çıkardım. Kazağımı ve montumu Daphne'ye verdiğimi hatırlamadan önce gömlek kollarımın içinde titreyerek ayağa kalktım, çünkü onun dayanıksız deri ceketi hastanenin kolunu kesmesinden sonra daha da dayanıksız hale gelmişti. I

Çantamı karıştırıp bir polar buldum ve mesajlarımı kontrol ederken başıma geçirdim. Rüzgâr yırtıp geçiyordu ama hiç yoktan iyiydi. Ve soğuğun acı veren ısırtığı bir bakıma iyi hissettirdi. Günahımın kefareti gibi.

Decca'ydı. **Kafatasını laboratuvara iyi götürdün mü?**

Hay sikeyim. Decca konuşmak istediğim son kişiydi. Aslında Daphne dışında herkes konuşmak istediğim son kişiydi ve onunla konuşamıyordum.

Beni Daphne'yle tanıştırdığında Decca'nın yüzünde beliren sırıtışı düşündüm. Ertesi sabah onu almak için Spring Hill'e kadar gitmek yerine Daphne'yi ailemin evine getirmemi önerdiğinde yüzünde beliren yaramazlık imasını.

Siktir et. Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi Decca'ydı. Daph'in öğrenci olduğunu biliyordu. Birlikte olamayacağımızı biliyordu ama yine de bunu teşvik etti.

İsteddiği kadar naz yapabiliirdi ama o da benim çöküşümün bir parçasıydı ve ben onun bu işten kolayca sıyrılmasına izin vermeyecektim. Benimle birlikte bu karmaşanın içinde olmayı hak ediyordu.

Bir nezaket mesajını atlayıp doğrudan bir telefon görüşmesine geçtim, her zil sesinde midem sıkışıyordu. Daphne'nin Nil kadar uzun bir kuyrukta, sıcak kakao kamyonunda beklemekte ısrar ettiği Merry Lights'ın sonundaki çakıllı otoparkta volta attım. Eva ve sırada tanıştığı diğer insanlarla gülüşen Daphne'ye baktım. Yemek kamyonunun tentesinden yansıyan parıltılı ışıklar beyaz saçlarını aydınlatıyor ve ona bir hale veriyordu. Kafasını kaldırdı ve bana gülümsedi. Hayır, bana değil; bu benim için değildi. Benim hakkımdaydı. Biriyle benim hakkımda konuşuyordu. Ve gülümsüyordu. Elimi yüzümde gezdirdim, kirli sakallarımı kaşıdım.

Hâlâ bundan zarar görmeden çıkacağımıza inanmaktan başka bir şey yapmıyordu. Yarın erkek ve kız arkadaş olacağımıza ve kimsenin bununla ilgili bir sorunu olmayacağına çünkü kendimizi neyin içine soktuğumuzu bilmediğimize ve whoops, şimdi herkesin kabul edeceği komik bir başlangıç hikayesi çünkü o çok sevimli olduğu için bana acıyacıklar ve bizi alkışlayacaklar.

Tanrım, bundan nefret ediyordum. Bu durumdan nefret ediyordum. Artık ne olamayacağımızı bildiğim için bunu gerçekten paylaşamamaktan nefret ediyordum. Onunla bu durumda olamazdım. O gülümsüyordu ve umutluydu ve gitmesi için ona taş atan kişi ben olmalıydım. Oysa tek istediğim onu korumak ve ona bakmaktı.

"Hey!" Decca sonunda cevap verdi. Sesi gülümsüyormuş gibi geliyordu. "Dün nasıl geçti? Kafatasını laboratuvara götürdün mü?"

Tamamen kelimeleri kullanmaya niyetliydim, ancak her şeyin ne kadar iyi olmadığına bir kahkaha atarak sona erdi. Nereden başlamıştım ki? Öfkem beni ele geçirmişti.

"Biz... orada değiliz. Laboratuarda. Ve... Tahmini varış süremizi bildirmek için laboratuvarı aramazsan sevinirim."

"Oookay. Sorun nedir? Neredesin?" "Lübnan."

"Ülke mi?" "Şehir."

Sessizdi. "Lübnan Nashville'in bir banliyösü, iki gün önce oradan ayrılmanız gerekiyordu. Şimdiye kadar daha uzağa yürüyebilirdin."

"Noel'in Neşeli Işıkları'nın içinden geçemezdik, değil mi? Sadece arabayla geçilebilir."

"Komik. Arkadaşım Chris Carter'a benziyorsun ama sanki biri onu ele geçirmiş ve bayram eğlencelerine katılan bir adama dönüştürmüş gibi. Detaylandırmak ister misin?"

Uzun bir nefes verdim. "Daphne ve ben... um... birbirimize aşık olduk ve fazladan bir gece daha benim evimde kaldık." Sözcüklerim önce yavaşça döküldü, sonra geri kalanı tek bir cümle halinde döküldü. "Sonunda yola çıktığımızda bir dinlenme tesisinde durduk. Daph, Fiddler's Grove Tarihi Köyü için bir broşür almıştı ve bana babasından ve hiçbir zaman gerçek bir yolculuğa çıkamadığından ve yol boyunca tüm aptal küçük yerlerde duramadığından bahsetti ve ben de buna kandım. Biz de durduk."

"Tamam..."

"Kendimi tamamen aptal durumuna düşürmeden önce ne kadarını duymak istiyorsun?"

"Ah, tam bir ahmaklık. Hepsini istiyorum."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Fiddler's Grove'daki hediyelik eşya dükkanındayken, bir kavanoz kişniş jölesi almak için arka köşeye uzandı-"

"Kişniş jölesi nedir?"

"Konu bu değil. Bir örümcek tarafından ısırıldı ve kötü bir reaksiyon gösterdi. Uygun antivenini aldığımızda ve... biraz yemek yediğimizde hava kararmıştı ve Noel'in Mutlu Işıklarını görmeyi çok istiyordu, bu yüzden oradayız. Al bakalım. Kakao alıyor."

"O Şimdi iyi mi? Noel'in Neşeli IŞıkları nasıldı? Her zaman gizliden gizliye istemişimdir-"

"Neden bana ğrenci olduğunu söylemedin?" "O bir ğrenci değil. Henüz ğrenci değil. Ocak'ta baŐlayacak." "Doğru. Yani... Öğrenci."

"Ah." Kafasında çözmeye çalışırken hat birkaç saniyeliğine kesildi. "Bekle, 'vuruŐmak' derken, sen demek istiyorsun ki..."

"Tam olarak hayal ettiğin Şey. Bütün gün evimde tek baŐımıza başka ne halt ettiğimizi sanıyorsun?" Bir anne çocuğunu benden uzaklaştırdı ve hak ettiğim kötü bir bakışla beni azarladı.

"*Bütün gün* m? Aferin ona." Sesindeki sırtışı duyabiliyordum.

İŞte kariyerimin bitiŐ izgisindeydim. Decca'ya söylediklerim, ofisimin etik kurallarını ihlal ettiğimi resmileŐtirdi.

"Kendin için söyleyecek bir Şeyin var mı?" "Teknik olarak, sana onu Knoxville'e bırakmanı söyledim."

"Saçmalık. Oraya gitmemeliydim bile. Her Şeyi sen ayarladın. Ve... ve... Özellikle ağzından çıkan "*kaçmasına izin verme*" sözlerini hatırlıyorum."

"Her Şeye kadir olduğuma olan inancını seviyorum, ama... tamam iyi. Söyledim ya. Size tuzak kurdum. İkinizi birlikte seviyorum. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"ğretim yeleri ve öğrencilerle ilgili kurallar var."

"Evet, ama..." Güldü. "Hadi ama... Sen onun ğretmeni bile olmayacaksın. Daha çok dişçilik okulunda çalışıyorsun. Ayrıca, bu her zaman olur. Hepimiz eŐi bir zamanlar yüksek lisans ğrencisi olan en az bir profesör tanıyoruz."

"Burada değil. En azından son zamanlarda. Şu anda iÇimden daha fazlası söz konusu, Decca. Bir tanık olarak uzmanlığım."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Eminim bunun için yedek planları vardır. Sömestr henüz baŐlamadı. Sen bir yıldızsın. HoŐėr göstereceklerdir. Gerçekten Jeanette'in gitmene izin vereceğini mi düşünüyorsun?"

Bir süre sessiz kaldım. Sıradaki kadına bakıyordum. Büyük boy deve tüyü montlu sarışın, yanındaki çocuklarla el çırpma oyunu oynuyordu.

"Bu gerçek, değil mi Chris? Senin için o."

Tam o sırada Daphne benimle göz göze geldi ve bana öyle aptalca ve sevimli bir el salladı ki, gözlerim akmayan yaşlarla doldu. "Evet," sesim kesildi. "Sorun da bu zaten." Rüzgâr, dayanıksız katmanlarımı kırbaladı. Gözlerimi temizledim.

Boğaz. "Ama onu bekleyeceğim. Bunu ona zaten söyledim. Zor olacağını biliyorum ama başka yolu yok."

"Jeanette ile konuşmamı ister misin?"

"Hayır. Kuralları okudum. Onları benim için çiğnemeyecekler. Tanrım, burası başka bir üniversite olsaydı, bu kadar büyük bir mesele olmazdı."

"Geçmişte bazı sorunlar yaşamış olmalılar."

"Şaka yapmıyorum. Zaten bunu ona yapmazdım. Departmandan biriyle çıkarsa nasıl görüneceğini biliyorum. Sanki yatarak girmiş gibi. Ya da bir takıma veya bir gazeteye."

"Gus'la tanışır tanışmaz ben de böyle hissettim. Onun bana göre olduğunu biliyordum. Daphne nasıl bu arada? Ne tür bir örümcek onu hastaneye gönderdi?"

"Kara dul olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden ona antivenin verdiler. Şimdi iyi. Sanki hiç olmamış gibi."

"Süper güçlerin yok mu?"

Güldüm. "Diliyor."

"Chris? Eğer bunu saklamana yardım etmemi istiyorsan, ederim. Kurallar ne derse desin, aşkı etik ihlali olarak görmüyorum. Sadece ikinizi de nasıl destekleyebileceğimi söyle. Onu aradığımda ben de aynısını söyleyeceğim. Bu arada, kartları soracağım."

Decca ile konuştuktan sonra garip bir şekilde hafiflemiş hissettim. Belki itirafın etkisiydi, belki de beni anlaması, arkamı kollaması ve hakkımda kötü düşünmemesi hoşuma gitmişti. Daphne elinde dumanı tüten iki fincan sıcak kakaoyla geri döndüğünde sürücü tarafındaki kapıya yaslandım.

Fincanı ondan almadan önce umut dolu yüzüne birkaç aciz saniye baktım.

"Donmuyor musun?" "Evet."

"Özür dilerim. Yapmalıydım-"

"Hayır. Sende kalsın." Hiçbir şeyin fark etmediği o tuhaf, neredeyse sarhoş, yarı-manik kafa yapısındaydım. Gerçeküstü bir sersemlik içinde yüzüyordum. Rüzgâr esiyor ve soğuk yüzüme jilet gibi çarpıyordu. Her nasılsa, aynı anda hem bu hissin farkına varabiliyor hem de bu konuda bir şey yapabilme yeteneğinden kopuyordum.

Bana bir fincan uzattı. "Muhtemelen hala çok sıcak..."

Elime aldım ve kıvamlı çikolatayı yuttum. Çok sıcak değildi. Hiçbir ticari içecek yeterince sıcak değildi. Ama kötüydü. Aslında iğrençti. Ve bu benim züppeliğim değildi.

"Nedir bu?"

"Anason. Farklı tatları vardı."

"Tanrı aşkına, sizi meyan kökü aromalı sıcak çikolata sipariş etmeye iten nedir? Sadece çikolata aromalı sıcak çikolatanın nesi var?"

"Hayır! Bu öyle bir şey değil. Bu-" Fincanı geri aldı ve yudumladı. "Oh, ugh. Bu gerçekten iğrenç."

"Şaka yapmıyorum."

"Özür dilerim! Anasonun meyan kökü anlamına geldiğini bilmiyordum. Hoşuna gideceğini düşünerek kulağa hoş gelen bir şey sipariş ettim. Anason çok güzel bir kelime. Uçuşan, dantelli bir kelime. Ona meyan kökü demeliler. Ama o da güzel bir kelime. Tadı iblis sidiği gibi olan bir şeye hiç benzemiyor. Al bakalım. Tuzlu karamelimi al."

"Hayır, teşekkürler."

"Hadi ama. Bana cimrilik yapma." Onun alaycı gülümsemesine karşılık veremedim. Gözlerine bile bakamadım. "Chris." Elini yanağıma koydu ve yüzümü kendi yüzüne çevirdi. Ama hiçbir şey söylemedi. Sadece bana derin derin baktı, sanki tek başına bakmak ona bilmesi gereken şeyi söyleyebilirmiş gibi. Ama her nasılsa öyle oldu.

Yutkundu ve başını salladı. "Benimle dans eder misin?"

Frank Sinatra "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısının açılış sözlerini söylüyordu. Judy değildi ama diskodaki Noel'den çok daha iyiydi. Ve her şeye rağmen, kollarımı ona dolamak ve mevsimin neşesini kucaklamak istememe neden oldu. Bu melankolik bir neşe olsa ve melankolik bir şarkıyla dans ediyor olsak bile.

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim. Ne kadar yanlışı olsa da, o kollarımdayken her şey doğru geliyordu.

İki fincanı da elinden alıp arabanın tavanına koyduktan sonra kollarımı açtım. Sağ elimi sıktığında, ikimiz de fazla bir şey hissedemeyecek kadar soğuktuk ama ona her dokunuşumun bir anlamı vardı.

Bizi çakıllı araziye götürürken başını göğsüme yasladı. Beni kolaylıkla takip etti, bacaklarımız uyumlu bir uzunluktaydı. Vücutlarımızın birbirimiz için yaratıldığının bir başka kanıtıydı bu. Derin bir nefes aldım ve nefesimi yavaşça dışarı verdim.

Diğer çiftler etrafımızda dans etmeye başladı. Walter ve Patty bile. Artık tek cazibe merkezi biz değildik. Arabalarımızın dışında, parlayan Noel ışıklarının altında dans eden başka bir çifttik. O kadar anonim hissettiriyordu ki

Çenesini kaldıracak, ağzımı onunkine yaklaştıracak ve dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar güvendeydim.

Öpücüğün orada bitmesine izin vermedi. Daphne her şeye sahip olabilecekken asla azla yetinmezdi. Bu onda sevdiğim bir şeydi. Sanki davetimi bekliyormuş gibi vücudu daha da yaklaştı. Buz gibi eli boynumun arkasına kayarak kafa derimi ürpertti. Ağzım onunkine daha sıkı bastırdı, dudaklarını ayırdı ve beni içine çekti.

Dans etmeyi bırakmıştık. Dünya elimizden kayıp gitmişti. Birlikte olduğumuz sürece her şey mükemmel hissettiriyordu, daha kötüye gidemeyeceği zamanlarda bile.

"Gitsek iyi olur." Geri çekildikten sonra bunu ilk söyleyen o oldu. Sonunda durumumuzun ne kadar vahim olduğunu anlamış olmalı.

Neden şimdi gitmek konusunda isteksizdim?

Chapter 16

Daphne

"BU VARDIYAYI BEN KULLANACAĞIM."

"Çok komik." Sürücü kapısından uzaklaşmamı sağlamak için başını salladı.

"Kullanabileceğimi söylemiştin. Eğer şimdi araba kullanmazsam, başka bir fırsatım olmayabilir."

"Yeni bir bilgi aldım. Bütün bahisler kapandı ve bu arabayı sürmene imkân yok. İlk defa geceleyin olmaz."

"Gerçekten sizin eve dönmeliyiz. Herkes fırtınadan bahsedip duruyor."

"Size kulüpten sonra Işıklar'ı yapacağımızı ve sonra yolumuza devam edeceğimizi söyledim. Vurması beklenenden önce hala bolca zaman var."

Yolun birkaç mil ilerisinde, konuşmamaya çalışmaktan koltuğumda kıvranıyordum. Duygusal mesafesini koruduğunu biliyordum, çünkü bu küçük arabada, aynı havayı soluyarak ve birbirimizin bedenlerinden yayılan sıcaklığı hissederek fiziksel mesafeyi koruyamazdık. Ona saygı duymaya çalışıyordum.

O kadar. Ama uyukulu Noel korolarından oluşan çok dükçe çalma listesine dayanamadım.

GPS sadece kilometreleri değil, ilişkimiz için kalan süreyi de sayıyordu. Üç saat kırk sekiz dakika sonra evde olacaktım ve Chris benden uzaklaşacaktı.

Onu tutmak için çaresizdim. Beni bu şekilde bir kenara atmasının beni nasıl hissettirdiğini ona anlatmak için. Ama striptiz kulübünden sonra... ve arabadan sonra... Elimde hiçbir şey kalmamıştı. Kendini kapatmak istedi, bana daha önce özgürce gösterdiği kısımlarına erişimi kapattı.

Belki de onun işini kolaylaştırmamakla hata ettim.

"Bana bildiğin şeyleri anlat," diye sesi sessizliği böldü. Kuzeye giden bir yola sapmak için flaşörünü yakmıştı. Lübnan'ın sadece birkaç mil dışındaydık, gelişen bir metropol değildi ama ulusal çapta tanınan zincirlere ve insanlığın rahatlığına sahipti. Birdenbire hiçbir yere gitmeyen siyah bir yola girdik, arabanın ışıkları siyah gecede ve yaklaşan ormanda bir yol açıyordu.

"Ne gibi?"

"Ne istersen. Senden önümüzdeki üç saat boyunca *konuşmamanı* istemiyorum."

"Annenizin chinoiserie'sinin muhtemelen Ming Hanedanlığı'na ait olduğunu, New York'taki bir müzayede evinden alındığını ve internet kataloğundan alınmış bir reproduksiyon olmadığını biliyorum."

"Ah... bu varsayımda haklısınız." "Hangi kısmı?"

"Hepsi. Sanırım bahsettiğiniz parçanın adı Yüz Turna Zencefil Kavanozu. Ana girişte bir çift sarımsak boyunlu kavanoz var. Hepsi Ming. On altıncı yüzyıl. Marchant'tan satın alan Christie's'den inanılmaz bir paraya satın alındı."

"Ooh! Diğerlerini görmemiştim bile."

Çocukluğumdan beri lüks düşkünüydim. Southern Living ve Architectural Digest'in kopyalarını kütüphanede bıraktıklarında hep geri alır, yol kenarından döküntüleri toplamak yerine dekorunu seçebildiğiniz bir evde yaşamamanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ederdim.

"Ne kadar? On bin mi?" "Hayır..."

"Elli mi?"

Sessiz kaldı ve GPS'e baktı. Aslında beni görmezden geliyordu.

"Hadi ama. Diğer yarısının nasıl yaşadığını bilmek istiyorum. Ve çanak çömlek için ne kadar ödediklerini."

"Üniversiteden mezun olana kadar solaryuma girmeme izin verilmemesinin nedeni o lanet kavanozdu diyelim. Sanırım annem içine futbol topu atmamı ya da kaykayla masaya çarpmamı bekliyordu. Kesinlikle gülünçtü."

"Yapar mıydın?"

"Muhtemelen."

"Akıllı kadın. Seni hala bir çocuk olarak hayal edemiyorum. Otuz yaşında doğmadığına inanmayı reddediyorum..."

"Ne hariç?"

"Bir striptiz kulübünün otoparkında benimle kuru kuruya sevişmen ve ben senin kıymetlinin içine fişkırana kadar beni parmaklaman dışında-"

"Tamam."

"Seni ikiyüzlü." O göremese de ona gülümsedim. "O şeyleri sen yaptın. Sadece bunları duyamayacak kadar centilmen misin?"

"Yeterince adil." Güldü. "Zengin bir ailenin tek çocuğuna göre oldukça normal bir çocuktum. Evimin arkasındaki ormanda derme çatma kaleler inşa ederdim. Bıçakları keşfettiğimde yontmaya çalışırken kendimi kestim. Ateşi keşfettiğimde ve onu bir şömineyle geliştirebileceğimi düşündüğümde kaleyi yaktım. Beyzbol, futbol ve futbol oynadım."

"Hayır. Sen futbol oynamadın."

"Kicker. Dürüst olmak gerekirse, ailem sadece bunu oynamama izin verirdi. İşin ironik tarafı, son senemde en kötü sakatlanan oyuncu bendim. Dizimi patlattım. Ama bu beni okul konusunda ciddileştirdi. Ve müzik. İyileşirken yapacak başka bir şeyim yoktu."

"Ben hiç çocuk olmadım. Dört ya da beş yaşında olduğum ve mutlu görüldüğüm bir fotoğraf albümümüz var. Çocukça şeyler yapıyordum. Ama hiçbirini hatırlamıyorum. Bundan birkaç yıl sonra annemle babam boşandı ve ben annemle babam arasında gidip gelmeye başladım. Bir gün annem beni Blizzard yemek için Dairy Queen'e götürdü ve bana yeniden evleneceğini söyledi. Erkek arkadaşı Greg'in iki yaşında bir çocuğu vardı ve sonunda benim de bir kardeşim olacaktı -bunun benim için pek bir önemi yoktu. Bana söylerken çok gergindi. Yüzükleriyle oynamadan duramıyordu. Ama o mutlu ve heyecanlıydı, ben de öyle davrandım. Sekiz yaşında bile insanlara istedikleri tepkileri vermem gerektiğini biliyordum. Rol yaptığımda herkes için daha kolay oluyordu."

"Sonra ikizleri oldu. Eyaletin öbür ucunda yaşıyorlardı ve babam beni götürüp getirmekle nadiren ilgileniyordu. Ne zaman gitsem

Orada her zaman bir ziyaretçiydim. Kendi odam vardı, ama annem orayı daha çok el işi eşyalarını saklamak için kullanırdı.

"Babamın evi daha çok evim gibi geliyordu, bu yüzden annem Greg'le Franklin'e taşındığında onunla kalmıştım. Ama benim de ihtiyacım olan bu değildi. Ben ebeveynleştirilmiş çocuk dedikleri türden biriyim. Bunu artık biliyorum. O zamanlar sessiz olduğum için yaşlı ruhlu ya da yaşıma göre olgun olduğum için övülürdüm. Ama hiç de öyle değildim. Sessiz ve gözlemciydim çünkü diğer çocuklar benimle konuştuğunda sessizliğe gömülüyordum. Söylenecek doğru şeyleri ya da bedenimi onlarınki gibi nasıl hareket ettireceğimi bilmiyordum. Onlar gibi gürültücü ve umursamaz olmak için yanıp tutuşuyordum. Sadece nasıl olacağımı bilmiyordum. Nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Kazara çizgiyi aştığımda ve çok gürültü yaptığımda ya da mutlu olduğumda nasıl utanmayacağımı bilmiyordum. Kendim olduğum için hep birilerini gücendiriyormuşum gibi hissediyordum. Ne zaman aşırı dikkatli olmayı bıraksam, herkesin kolayca elde ettiği sevgiye veya dikkate layık olmadığımı kanıtlayacak bir şey oluyordu."

Yırtık tırnak etlerimi çiğnedim. Chris sessiz kaldı ve hazır olduğumda devam etmeme izin verdi.

"Yaptığım her şeyin herkesten daha büyük sonuçları oldu. Şimdi bile. Sonunda birlikte olmak istediğim adamla tanıştım ve bunun çok kolay olması gerekiyordu. Ama beni yanında tutmuyor, çünkü bu çok zor."

"Daphne, seni tutmak şimdiye kadar yaptığım en kolay şey olurdu."

"Neden yeni mezun oldum biliyor musunuz? Çünkü annem üniversite birikimlerini kız kardeşlerime aktardı ve babam buna karşı çıkmadı. Akademik bursumu kaybettim çünkü tam zamanlı işimle birlikte tam zamanlı kaydımı sürdüremedim. Ve mezun olmam altı yılımı aldı. Yüksek lisansımı çoktan yapmış olmalıydım."

"Zamanlama," dedi. "Her zaman zamanlama."

"Bunların hiçbirisi şu anda sorun olmamalı." Derin bir nefes aldım. "Neden birlikte olamayacağımızı biliyorum. Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum. Sadece portreye bir doku katmaya çalışıyorum. Açık olmak ve sana kim olduğumu göstermek için. Seninle saklanmak ya da kibar davranmak istemiyorum."

Ellerimi direksiyona geri koymadan önce sıktı. Dışarıdaki siste bir şeyler oluyordu. "Bunun hakkında hiç biriyle konuştun mu? Bir profesyonelle?"

"TikTok videoları kesmiyor mu demek istiyorsun?"

Biraz kıkırdadı ama istemediğini biliyordum. Sözlerim onu incitmişti. Kendimi küçümsemem onu incitti. Bu, onun hakkında sevdiğim şeylerden biriydi.

Onu.

"Hayır, tatlım. Gerçek bir terapist."

"Terapi masraflı. Babamın gerçekten iyi bir sigorta olan TRICARE'i var ama artık tam zamanlı olarak kayıtlı olmadığım için ondan da atıldım. İşyerinin sigortası yoktu ve çok pahalı olduğu için okul aracılığıyla da sigorta yaptıramadım. UT'ye gittiğimde okul danışmanlarından biriyle konuşabileceğimi umuyorum. Böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ama kızgın olmamak çok zor. Benim yaptığım gibi çatlaklardan düştüğüm için. Beynimin çalışma şekline, her kuytu köşeyi rastgele saçma sapan düşüncelerle doldurmasına. Bu arada, bir velet olarak bunu telafi ediyorum."

"Sen bir velet değilsin. Öyle olsaydın bile, öyle olmak için her türlü hakka sahip olurdun." "Seni zorlamaya devam etmem için bana izin mi veriyorsun?" "Teknik olarak, hiçbir şey için benim iznime ihtiyacın yok." "Seninle yapmak istediklerim dışında."

"Hangisi?" Direksiyonu düzeltti.

"Hayatlarımızı birleştirmeye başlamak."

İnledi.

"Biliyorum. Sakın söyleme. Şu anda başka bir *hayır* duyamam." Birkaç mil daha sessizlik içinde yol aldık.

"Ama artık bir baba figürüne ihtiyacım olduğunu bildiğine göre, sana baba demeyi sevmemin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daph, yapamayız-"

"Bir şey başlatmaya çalışmıyorum ama bir dakikalığına bizim hakkımızda ciddi bir şekilde konuşabilir miyiz? Çünkü bizi iki yıl bekletsen bile, hemen buraya geri döneceğiz ve ben de aynı şeyi soracağım."

Yüksek sesle nefes verdi. "Bu konu hakkında çok fazla bilgin yok ama sapkınlıkların travmadan doğmadığını sanıyordum. Onlar sadece sapkınlık. Bu benim için yeni ve bu kadar içgüdüsel tepki vereceğim bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Ama belli ki öyle. Bu bende bir sorun olduğu anlamına mı geliyor? Olduğunu sanmıyorum. Ve bir baba figürüne ihtiyacın yok. Sizi besleyecek, kendi yollarınızla büyümenize izin verecek, sizi sorumlu tutacak... size değer verecek birine ihtiyacınız var. Her partnerin yapması gereken bu değil mi? Adının ne olduğu önemli değil. Aşk budur." Sırıttı. "Bana ne dediğin sadece tepedeki kiraz. Müstehcen, dişe dokunur bir şekilde tatlı."

"Beni sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Bu adil olmazdı, değil mi? Sana söylemek. Sonra da saklamak zorunda kalmak."

"Hiç adil değil." Bunu gerçekten söylememiştii, bu yüzden ben de karşılık veremedim. Ama karanlıkta gülümsedim, yarım yamalak söylediği sözlerin içime işlemesine ve belki de ilk kez sevildiğimi hissetmeme izin verdim.

"Dişlek," diye tekrarlardım, az önceki sözünü yankılayarak.

Güldü. "Isırabilirsin. Kemirebilirsin. İçinde et var."

"Ağzımda iyi hissettiriyor. Kelime. *Babacığım*. "Beyler Sarışınları Tercih Eder filmindeki Marilyn Monroe gibi hissettiriyor."

"Marilyn'e karşı hep bir şeyler hissetmişimdir. Sesin ona benziyor. Biraz daha. Daha koyu. Ama ikinizde de o nefes kesici kalite var. Sanki yeni uyanmışsınız gibi..."

Sözleri kesildi. Gözlüklerini burnunda daha yukarı itti ve gözlerini kısarak sise doğru baktı, kalınlaşan sisi temizlemek için silecekleri boşuna çalıştırdı.

Birkaç mil daha sürdü ya da belki de yavaşlayıp vitesleri daha düşük bir hıza geçirdiği için sadece bir mil daha sürdü.

Lastikler sanki kelmış gibi kayıyordu ve yağlanmış bir pistte sürüyorduk.

"Ah, Chris?" Kapının kolunu kavradım ve loş kabin ışıklarında profilinden başka bir şey seçilemeyecek kadar karanlık olmasına rağmen ona baktım.

"Lanet olsun." Chris arabayı neredeyse sürünecek kadar yavaşlattı, sonra bir kez daha vites küçülttü. Araba yine kaydı.

İlerideki fren lambaları bana başı dertte olanın sadece biz olmadığımızı söyledi. "Bana bunun olmadığını söyle-"

"Kara buz. Son beş mil boyunca araba kullanmadık. Kayıyorduk. Ve gittikçe kötüleşiyor. Ön cama vurduğunu duyduğunuz şey yağmur değil."

"Daha yavaş sür."

"Ayağım zaten gaza zor basıyor. Knoxville'e bu şekilde gidemeyiz."

Araba yine savruldu. Alman mühendisliği, elektromanyetik direksiyon ya da değil, Mercedes-Benz bile bizi bundan kurtaramadı. Şu ana kadar tek şansımız trafiğin hafif olmasıydı.

Chris vites küçültmeye çalıştı ve dişlerini sıktı. Zaten en düşük vitesteydi.

Lastikler on beş dakika öncesine kadar kaldırım olan cam tabakaya tutunamayınca direksiyonu bir kez daha kırdı.

Kan vücuduma hücum etti, sanki kalbimin her atışı son atışı olabilirmiş gibi. Şeritler boyunca hiçbir yere doğru kayıyorduk. Araba dönmeye başladı. Hastanede bana tüm o ilaçları verdiklerinde yaşadığım aynı uçma hissiydi.

Neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Vücudum hangi hisleri hissediyordu. *Böyle değil*, diye düşündüm. *Böyle değil*. Beynim yavaşladı, yanıp sönen her görüntüyü hareketsiz bir çekim olarak yakalamaya çalıştı. Belki de travmayı bütün bir film olarak değil de her seferinde bir kare olarak işlemek daha kolaydı.

Bir şeylere tutunmak için çılgınca çırpındım: konsola, koltuğa, kapı koluna. Çarpışmaya karşı kendimi desteklemek için herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Ancak kaçınılmaz olarak gelecekti.

Komik bir şekilde yumuşak çıktı, ya da her zamanki halimde olsaydım komik olurdu. Korkuluklara yavaş ve acı verici bir çıtırtıyla çarpmıştık. İvmenin aniden durması sarsıcı bile değildi. Hareket etmediğimizi bile fark etmemiştim.

Sonra gözlerimi açtım.

Çapraz konumumuzdan, farlar hiçliğe doğru parlıyordu. Karanlığa. Dik bir düşüşten birkaç santim uzaktaydık. Bir hendeğe mi yoksa bir dağın yamacına mı düşmüştük, emin değildim ama çok canımız yanabilirdi. Ve sadece Brigitte'in değil.

Önümdeki karanlığa bakarken kalp atışlarım boynumda ve kulaklarımda çarpıyordu.

"Sorun yok. Tatlım, her şey yolunda," diyordu Chris usulca. Sıcak eli yanağımdaydı ve başımı ona doğru çeviriyordu. "Bana bak, Daphne. Nefes al. Biz iyiyiz."

Nefes nefese kaldım ve bir ciğer dolusu oksijen emdim.

Araba bir patinaja girmiş ve yüz seksen derece dönmüştü. Tek şeritli bir yolda ters yöne bakarak bankette ilerliyorduk. Farlar bize doğru gelmiyordu ama yakında gelecekti.

"Daha yavaş, tatlım. Benimle birlikte. Dört sayım boyunca nefes al. Hazır mısın? Bir, iki, üç, dört. Nefes ver, iki, üç, dört. Bu tempoyu koru, tamam mı? Bizi buradan çıkarmalıyım."

Chris her şeyi doğru yapmıştı. Direksiyonu arabanın savrulduğu yöne doğru kırmıştı. Debriyaja bastığında zaten en düşük vitesteydi ve lastikleri düzleştirmek için gaza mümkün olduğunca hafifçe bastı. Ancak

Mükemmel sürüş ve dört tekerlekten süspansiyon, Doğa Ana'nın en acımasız haliyle boy ölçüşemezdi.

Doğru yöne gittiğimizde, mümkün olduğunca yavaş ilerledik.

"Dikkatli ol," dedim. Dikkatli davranmadığı için değil, başka ne yapacağımı bilmediğim için.

Bir süre sessiz kaldı, konsantrasyon içinde dişlerini sıktı. "Bu yoldan çıkmalıyız."

"Katılıyorum. Orada..." Ellerimi salladım, titremelerinin durmasını diledim, "bir işaret. Bir süre önce. Dikkat etmedim ama belki ileride bir şeyler olabilir."

"Okudum. İçimden bir ses pek hoşuna gitmeyeceğini söylüyor." "Her şey geceyi bir çukurda geçirmekten iyidir."

"Şunu görüyor musun?" Yolun kenarındaki ağaçların arasında parlayan neon tabelayı işaret etti.

"O-EL," diye okudum. "Noel mi?"

"O işarette bir M ve bir T olması gerektiğine eminim." "Bir M ve bir... Hayır, Chris, düşünüyor olamazsın-"

"Geceyi orada geçirmenin hayatımızı kurtarabileceğini düşünüyorum." "Kahretsin." Sesim titriyordu. Vücudum hâlâ titriyordu. "Konuş benimle, tatlım. Sesini duymama izin ver."

"Tamam... Bu düğme ne işe yapıyor? Sence çekiş gücü-"

"Araba hakkında değil. Bana bildiğin bir şey söyle. Her zaman yapmak istediğin bir şey. Eğer herhangi bir yere yolculuğa çıkabilseydin, nereye giderdin?"

Tamam, bunu yapabilirim. Dikkatimizi dağıtabilirim. Hayatım boyunca bu olay için çalışmışım. Dikkat dağıtmak için yaratılmış bir zihnim vardı. "Hep Smithsonian'a gitmek istemişimdir. Özellikle de mücevherlerin olduğu yere."

"Oraya gitmiştim. Doğa Tarihi olan. Etkileyici ama ben her zaman Amerikan Tarihi'ni tercih etmişimdir." Sanki ölümcül bir tehlike içinde değilmişiz gibi nefes alıp verişini düzenliydi. Bu beni de sakinleştirdi.

"Tabii ki orada bulundun." Güldüm, paniğimi atlatmaya başlamışım ve bu konuda kendimi oldukça aptal hissetmeye başlamışım.

Orada olması hoşuma gitmişti. Beni alıp bir şeyler anlatabilirdi. Muhtemelen Washington D.C. trafiğinde bile araba kullanabiliyordu ve okuduğum kadarıyla döner kavşaklar tam bir kabustu.

"Hala Mountain Dew var mı? Şeker şu anda sana iyi gelecektir."

"Arkamda bir yerde. Sonra alırım. Bana D.C.'den bahset."

"Ailem beni birkaç yılda bir oraya götürürdü. Nadiren eğitici olmayan tatiller yapardık. D.C. her zaman harikaydı ama bazıları o kadar sıkıcıydı ki gözlerimi oymak istedim. Bir keresinde beni Montana'da bir çiftliğe gönderdiler."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Değildim. Ayrıca atlara alerjim olduğunu öğrenmek için en kötü zamandı. Artı, o korkmuş düz yerlerden biri oldu. Ben vardım: ayrıcalıklı zengin çocuk ve islahevinden hoşgörüyü çıkmış dört genç çete üyesi."

"Zorbalığa uğradın mı?"

"İlk başta, evet. Ama sonra benim de onlarla birlikte olduğumu anladılar. Ve belki de atım her hapşırdığımda yürüyüşünü değiştirdiği için daha da kötüydüm. Bana acıdılar ve hep birlikte kurtulduk. José ile hala iyi arkadaşız; kendisi şu anda bir sosyal hizmet uzmanı. Birkaç yıl önce Scottsdale'deki düğününe gitmiştim. İki çocuğu vardı. Çocuklarını çiftliğe götürdü. Şimdi çok daha güzel. Çok sevdiler."

Loş ay ışığında bile gülümsediğini görebiliyordum.

"Çocuk istiyor musun, Chris?"

Gülümsemesi duraksadı. "Olabilir. Ama..." Etrafımızda başka araba olmamasına rağmen flaşörünü yaktı.

"Ama ne?"

"Ben... Bilmiyorum eğer..."

Anlamıştım. "Sana çocuk istediğimi söylesem? Bu cevap vermeyi kolaylaştırır mı?"

Bir an durakladı, sonra bana, düzleştirmek için can attığı belli olan düz göbeğime baktı. "Evet. Kesinlikle evet." Yoldan çıkıp ormanın içinden geçen motel yoluna saptı. "Bir aile istiyorum."

"Ben de. Seninle birlikte."

Bana bakmadı. Araba kullanırken bile gözlerini yoldan ayırması çok tehlikeliydi. Göstergeye baktım... saatte 6 mil.

"Çocukları her zaman sevdim. Her zaman harika bir anne olacağımı düşündüm ama sanırım bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Sonunda üzgün ve yalnız olmayı bekliyordum."

Her zaman olduğum gibi. Daha önce hiç görmediğiniz bir şeyi ortaya çıkarmak zordur."

"Daph-

"Biliyorum, Chris. Bunu iki yıl boyunca duymak istemediğini biliyorum ama söylemek zorundayım. Söylemezsem patlayabilirim. Kendim için hiç görmediğim şeyleri istememe neden oluyorsun. Sana bakıyorum ve ben..." Kahretsin. Bu hiç hoşuna gitmeyecekti. "Daha önce hayal etmeme izin verdiğimden daha dolu bir hayat görüyorum. Sonumun hep Jeanette gibi olacağını düşünmüştüm. İşimle evleneceğimi. İşimi seviyorum, bunu yanlış anlama. Ama seninle tanışmadan önce, geleceğimin büyük bir kısmı bana gölge gibi geliyordu. Şimdi sen bana bunun nasıl olabileceğinin tüm renkli, gökkuşağı spektrumunu gösterdin. Ahbap çiftliğini, Smithsonian'ı ve arka koltukta kavga eden çocuklarla sıkıcı, sıcak, eğitici tarihi yerlere yapılan gürültülü sinir bozucu yolculukları istiyorum. Hepsini istiyorum. Sen sürdüğün sürece."

Hiçbir şey söylemedi. Nedenini biliyordum. Bunların hiçbirini hakkında gerçekten ne düşündüğünü söyleyemezdi. Bu iyiydi. Ama yine de ondan vazgeçmeyecektim, bu sadece önümüzdeki iki yıl boyunca onunla savaşmak anlamına gelse bile. Bu bir şeydi.

Çatlamış ve kırılmış kaldırım parçalarının üzerinden geçerken zar zor duyulabilir bir gümbürtü vardı. Uzun araba yolu bir tepenin zirvesine çıkıyordu. Park yeri kıyametten kalma bir çorak araziye benziyordu. Doğal olmayan bir şekilde bükülmüş uzuvları ve sarkan gözbebekleri olan zombilerin yavaş ve beyinsiz bir şekilde arabaya doluşmaya başlamasını bekliyordum. Hoparlörlerden gelen Andrews Sisters'ın sıkı armonisi bile hissettiğim tedirginliği gideremedi. Aslında, yaklaşan kıyameti düşünmeden bir daha asla "Santa Claus is Coming to Town" şarkısını dinleyemeyebilirim.

Harika. Şimdi Zombi Noel Baba'yı hayal ediyordum. Bayan Claus ile Jitterbugging. Açık ve parlak yan, bunlar çukurlar vardı Hayır maç için ve AMG süspansiyon, iki çamurluk darbesinden sonra hala güzel bir şekilde çalışıyordu. Bunu deneyimlemek için daha iyi bir fırsatı ne zaman bulabilirim?

Chris titreyen boş yer tabelasının önüne park etti. "Hayır" yazısı yanmıyordu ama tabelanın geri kalanı da çok iyi çalışır durumda görünmüyordu ki bu da pek iç açıcı değildi.

Konuşmadan kucağıma uzandı ve elimi sıktı, ben ters çevirip parmaklarımı onunkilerle birleştirene kadar tuttu. Sonra birleşen ellerimizi kaldırdım ve titreyen elinin parmak boğumlarının her birini öptüm. Yolda çok sakindi ama şimdi tüm o adrenalini boşaltması gerekiyordu.

"Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı. "Biz iyiyiz. İyi olacağız."

Bu geceyi mi yoksa uzun vadeyi mi kastettiğini bilmiyordum ve sormak da istemiyordum. Başka arabalar da geliyordu, park yeri boş değildi ve hâlâ boş yerleri olup olmadığını bilmiyorduk. Henüz tehlikeyi atlatmamıştık. Bu gece değil. İlişkimize gelince, Chris'e göre, karanlık bir ormanın nemli çalılıklarının o kadar derinlerindeydik ki, bir daha güneşi görebileceğimizi düşünmek umutsuzdu.

Chris'in gözleri kapandı ve başını koltuğun arkasına yasladı, sonunda onun da benim kadar paniklemiş olabileceğini fark etti.

"Mükemmel sürdün. Her patinajda direksiyonu kırdın, yavaş gittin. Kimse daha iyisini yapamazdı."

Elini tekrar öptüm ve bıraktım.

Sonra ikimiz de kiralama ofisine baktık.

Çatlamış ve yırtılmış gölgeliklerin pürüzlü gölgeleri pencerelerin yeşil ışığında sallanıyordu. Soluk bir ok sağa, bir havuza doğru işaret ediyordu ve havuzun içler acısı halini görmek için merakla başımı çevirdiğimde durum sandığımdan da kötüydü. "Havuz" toprakta açılmış bir yaraydı, sadece boşaltılmamış değil, barikatsızdı da. Rüzgârda uçuşan tozlu bir uyarı bandı şeridi bile yoktu.

"Chris, sanırım burası bir cinayet moteli."

"Bu... muhtemelen değil." Gözleri şimdi tabelanın dökülen boyasına takılmıştı.

"Hayır, cidden. Gerçek bir suç podcast'inin içine girmek üzereyiz. Çift ilk sorundan kurtuldukları için o kadar rahatlamış ki, bir katilin inine girdiklerinin farkında bile değiller."

"Buz bugün ilk sorunumuz değildi. İyi tarafından bakarsak, eğer öldürülürsem, birbirimizi görmek için iki yıl beklemek zorunda kalmayacağız. Sana musallat olabilirim. Sadece her Noel arifesinde, ruhum birkaç saatliğine bedene dönüştüğünde aynı odayı kontrol etmen gerekecek." Ürkütücü bir el hareketi yaptı. "Bir Noel geleneği için bu nasıl?"

"Birdenbire yolun kenarındaki hendek oldukça iyi görünmeye başladı." Güldü. "Arabada kal. Bakalım odaları var mı?"

Başımı salladım ve bana söyleneni yaptım. Kendini ait olmadığı bir yere sokan ve işleri berbat eden bir genç kız olmak istemedim.

Kapıları arkasından kilitleyip buz pateniyle kiralama ofisine girdiğinde derin bir nefes aldım. K a z a s ız belasız motele varmıştık.

En azından başka bir olay olmadan. Olaylarla dolu uzun bir gün olmuştu. Bir süredir nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Uzun, yavaş bir nefes verdiğimde, son sözleri beni çarptı.

Bazı odalar mı?

Yanımıza başka bir araba park ettiğinde farlar gözlerimde parladı.

Emniyet kemerimi çözdüm, arabayı durdurdum ve anahtarları aldım. Büyük bir hata yapmadan önce Chris'e yetişmek için acele ettim.

"Chris," diye bağırdım. Arkasında sırada bir kadın vardı.

"Haberler iyi," dedi neşeyle. "Handa yer var. Bir yemlik bulmak zorunda kalmayacağız."

"Evet, o konuda. Odalar? Sakın bize iki oda ayarlamaya kalkma." Biraz yeşil sebze ve retinoid losyon için yanıp tutuşan yirmili yaşlarda, solgun, ince bacaklı bir adam olan motel müdürüne döndüm ve ona da aynı şeyi söyledim. "İki odaya ihtiyacımız yok. Bir odayla idare ederiz."

"Daphne," dedi Chris bir ses tonuyla.

"Chris," aynı ses tonunu kullandım. "Etik konuşmanın sırası değil. Otoparka akın eden arabalar var ve hepsinin kalacak bir yere ihtiyacı var."

Sanki ona kötü bir oyun oynuyormuşum gibi etrafına bakındı. "Tamam. Arabaya geri dön."

"Peki." Onunla bu konuda tartışacak değildim. Dirseğimi kasada kurumakta olan bir tür jelatinimsi su birikintisine doğru çektikten sonra değil.

Sadece suyun temiz akmasını umuyordum. Sıcak bir duş beklemiyordum ama en azından tuvaleti kullandıktan sonra ellerimi yıkamak istiyordum.

İşlemini tamamlaması için geçen sürede arkamızdan iki araba daha gelmişti. BOŞLUK yazısının üzerindeki HAYIR yazısı yanıp sönmeye başladı ve Chris ile ben zamanlamamızdan dolayı birbirimize minnettarlık dolu bir bakış attık. Sonunda, biraz şans.

Sonra arabayı geri çevirdi ve alçak, cüruf taşlı binanın sonundaki en uzak boşluğa park etti... ne zamandan beri boyanmamış gibi görünüyordu... şey, ne zaman olduğunu söyleyemem ama boyanması gerekiyordu.

Çatının köşesinden paslanmış bir oluk sarkıyordu.

Tennessee dünyadaki en güzel yerlerden biriydi. Evren neden bu gece onun en çirkin yanlarını öne çıkarmaya bu kadar kararlıydı?

"Hâlâ buranın bir cinayet moteli olduğunu düşünmüyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım, kapıdaki büyük 13 harfine baktım. Batıl inançlarımın olmaması iyi bir şeydi.

"Hayır. Tahmin etmem gerekirse, daha çok... bir intihar moteli."

Lanet olası ölü bakım çalışanları ve onların hastalıklı mizah anlayışları. Omuz silkti. "Önce benim kontrol etmemi ister misin?"

"Anlamı yok. Odanın içinde ne olursa olsun, burası dışarıdan daha güvenli." Bana yan gözle baktı. "Öyle değil mi?"

"Bu kısmı gelecekteki Noel geleneklerimizden çıkaralım."

Chapter 17

Chris

KİRLİ, YIPRANMIŞ TABELADA sadece "MOTEL" yazıyordu.

İmzaladığım kâğıtta buranın Tennessee'deki Weans Hollow'da bulunan Hickory Hills Moteli olduğu yazılıydı. Birinin buraya böyle pastoral bir isim verme zahmetine girmiş olması bana tuhaf gelmişti.

Normalde pek dikkat etmezdim. Adının mekâna verdiği etkiyi düşünmeden adama kredi kartımı uzatırdım. Ama karbon kâğıdı kredi kartı satış fişi dikkatimi çekti. Elime tutuşturulan elmas şeklindeki plastik anahtarlık da öyle. Orta yüzyıldan kalma tasarımıyla neredeyse antika sayılırdı, ancak bu orta yüzyılın hiç de sevimli olduğu söylenemezdi.

Bu tamamen faydacıydı ve her zaman da öyleydi. Daha çok kimsenin gömmeyi hatırlamadığı bir sığınak gibiydi. Her ayrıntısına dikkat ettiğiniz türden bir yer. Böyle yerlerde işlenen iğrenç suçlara tanık olduktan sonra ifade vermeye çağırılma ihtimalinize karşı her lekeyi, sigara yanığını ve göbekli böceği hafızanıza kazırsınız.

Kahretsin. Burası şimdiye kadar adım attığım en karanlık yer ödülünü kazanabilirdi ve buna gerçek hayattaki suç mahalleri de dahildi. Bu işletmenin nasıl hâlâ faaliyette olduğunu anlayamıyordum.

"Ya şimdi ya hiç," dedim, Daphne'den çok kendime. Cesur bir tavır sergilemeye çalışıyordum ve çıkış yapmadan önce de bu tavrımdan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu ama içten içe kemiklerim bir çizgi film gibi titriyordu. Duvarlarda bulacağım vücut sıvılarını düşünmeden edemiyordum. Tuvaletin durumunu. Suyun berraklığını.

Titredim ve Daphne de aynı şeyi yapmak için belini çoktan kuşandıktan sonra kendimi arabadan dışarı attım.

Arkadan çantalarımızı aldım.

"Oh, Chris. Bak." Gökyüzünü işaret etti. "Burada yıldızlar çok parlak."

Yukarı baktım, gözlerim hemen Pleiades'e, Büyük Ayı'ya kaydı, Orion. Beytüllahim Yıldızı yoktu ama Polaris özellikle parlaktı.

Daphne çıplak elimi eldivenli elinin içinde tuttu ve birlikte baktık da baktık. Belki de her şeye rağmen o kadar da kötü olmayacaktı. Her ne kadar Daphne'den olabildiğince çabuk uzaklaşmaya ihtiyacım olsa da, bu dolambaçlı yol onunla geçireceğim birkaç değerli saat daha anlamına geliyordu. Kalbimde, buz gibi havada sığınacak güvenli bir yerden daha fazlası için minnettardım.

"Teşekkür ederim, Chris." Ağlamaklı bir bakışla bana döndü. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Bu bok çukurunda kalmak zorunda olmamız tamamen benim hatam. Fiddler's Grove'a gitmeseydik ya da çelenk yapmasaydık. Kişniş jölesi yerine üzüm seçseydim. O örümceğe alerjim olmasaydı. Valentine ile o kadar uzun süre konuşmasaydım ya da Noel'in neşeli ışıklarını kaçırdığım için surat asmasaydım... Tanrım, gerçekten her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Daphne, hayır." Elimini onunkinden çektim ve yanağını kavrayıp başparmağımı üst kısmına sürttüm. Ona dokunmam, onu rahatlatmam gerekiyordu. "Hata benim. Bu gece ailemin evinde yatıyor olmalıydık. İkimizi de tehlikeye atan bendim, çünkü... korkuyordum."

"Neyin?"

"Seninle bir gece daha geçirdikten sonra, gitmene izin veremeyecek kadar düşeceğimi."

"Zaten biliyorsun," dedi tatlı bir sesle. "Sadece gerçek değilmiş gibi davranıyorsun."

Kıkırdadım. Kafam ve kalbim arasında bir Soğuk Savaş çatışması vardı ama düşmanlıklar kızışıyordu. Ona baktım ve tek görebildiğim

dokunmak için benim olmadığını. Ya da güven vermek için. Parmaklarım onu yakınımaya çekmek ve asla bırakmamak için yanarken.

Ama onu kendime çektim. Bu gece hayattaydık, buradaydık ve o benimdi. Yolculuğun geri kalanında da benim olacaktı.

"Keşke tüm bunlardan önce bana söyleseydin." "Öğrenci olacağımı mı?"

"Evet."

"Bilmediğinize sevindim. Burada olmazdık. Bu gece bu motelde öldürülsek bile, Noel arifesini geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Elimi bıraktım. "Bu şimdiye kadar söylediğin en tatlı ve en aptalca şey."

Bir şekilde, yürümekten çok süzülerek kapıya ulaştık. "Aman

Tanrım, şu anahtara bak! Acaba bir tane almama izin verirler mi?"

"Burada kal. İçeri bir bakayım."

"Oh, hadi ama. Bir macera yaşıyoruz."

Daphne beni kenara itti ve göreceğimiz şey için kendimizi hazırlarken ışıkları yaktı.

Ampuller belli belirsiz turuncu bir parıltıyla ısınırken biraz titredi ama hiçbir şey yerlerde ya da duvarlarda koşturmadı. Sadece bu bile daha düzenli nefes almaya başlamamı sağladı. Bu kadar soğuk bir gecede, boş odalarda herhangi bir sayıda yaratık yuva yapıyor olabilirdi. Buraya kadar her şey yolunda.

Oda şaşırtıcı bir şekilde modası geçmişti ama neredeyse sıcaktı. Daha da iyisi, temizdi. Yatak örtüleri yastıkların üzerine özenle sıkıştırılmıştı. Yerde hiçbir çöp parçası yoktu. Banyoya hızlıca bir göz attığımda, küvetteki minimal lekelerin temizlik eksikliğinden ziyade yaş ve pasın doğal bir sonucu olduğunu gördüm. Tepedeki tüp ışıklar pek hoş değildi ama havlular ve bol miktarda tuvalet kağıdı vardı. Bir spa değildi ama işlevseldi ve... Küvetin musluğundaki suyu test ettim... Haşlanma derecesinde sıcaktı.

"Küvete girmenizi tavsiye etmem ama duştan bakteriyel bir salgınla çıkmayacağınızı söylemek yanlış olmaz. Gerçi artık seni ve ani ölümlere olan eğilimini bildiğim için belki de tahtaya vurmaliyiz."

Daphne televizyonu çoktan açmıştı ve kanallar arasında gezinirken yatağının üzerinde zıplıyordu.

"Nasıl hissediyorsun bu arada?"

Derin bir nefes aldı ve kararını verdi. "Yorgun."

"Uzun bir gün oldu." Tuvalet ve duş odasının kapı çerçevesine yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Özellikle senin için."

"Yeterince uzun değil. Yarın beni terk edeceksin."

Yüzünü inceledim. Onu yakalayıp hipokampusümün derinliklerine göndermek için sadece saatlerim kalmıştı. Bu gece hiç uyuyamayacağımı zaten biliyordum. Yatakta uyanık yatıyor, her seğirmesini ve gülümsemesini takip ediyor olacaktım.

Yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Göz kapakları çırpınarak kapandı. Yumuşak nefesini boynumda hissedebileceğim kadar yakındı.

"Sence orada iyi olacak mı?" Geri çekilirken gözleri fal taşı gibi açıldı, neredeyse yüzüme bağıırıyordu.

"Kim? Bir hayvan mı gördün?"

"Winston."

"Kim?"

"Biliyorsun..." alt çenesini dışarı çıkardı. "Winston. Zaten ben de ona bu ismi verdim. Alt ısırığı bana bir bulldog'u hatırlattı ama ona Bulldog demek saygısızlık olur diye düşündüm ve ona bir insan ismi verdim. Churchill'den sonra."

"Evet, teşekkür ederim. O bağlantıyı kurdum. Sadece kafatasını neden sorduğunuzu değil. Ona neden bir isim vermeyi seçtiğinizi de."

"Onunla o kadar çok vakit geçiriyoruz ki-"

"Maalesef."

"Birlikte olmamızın sebebi o-" "Birlikte değiliz."

Bana inanmıyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Onu düşündüğümde onu çağırarak bir isme ihtiyacım vardı." "Arabam gibi mi?"

"Evet! Brigitte'in o zorlu araba yolunu nasıl idare ettiğini hissettiniz mi?"

Şimdi gülümsemekten kendimi alamıyordum. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Yolculuğun pürüzsüzlüğü, motelde kalma konusundaki tereddütlerimi neredeyse durduruyordu.

"Eee? Sence dışarıda iyi mi? Onu içeri alalım mı?" "Sanırım Winston çok daha yüksek ve... ş e y l e r e maruz kalmaya alışkın, belki daha düşük sıcaklıklar değil, ama öldüğü yüz yıl ya da daha uzun süredir mümkün olan diğer tüm hava unsurları."

"Ama..." Pencereden dışarıya hüznle baktı ve tırnak etlerini ısırdı, bu hareketin gerçek bir endişe olduğunu anlamaya başlamıştım. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Pekâlâ. Onu içeri getireceğim. Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse." "Teşekkür ederim, Chris."

Paltomu ondan geri çaldım. Kolu çevirdiğimde rüzgâr kapıyı açtı. Lanet olsun, buz gibiydi. Birkaç dakika sıcaklığın içinde kaldıktan sonra soğuğun acısını çoktan unutmuştum."

Zemin o kadar kaygandı ki düşmemek için ayaklarımı ileri geri sallamak zorunda kaldım.

Birden ayaklarım bacaklarımın altında kalmadı. Elim dışarı fırladı ve Brigitte düşüşümü yakaladı. Kırımın buza çarpmasını önlemek için arka tampona tutunabildim.

İşte o zaman müziği fark ettim. Dalgınlıkla birinin araba radyosu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi aktif olarak dinlediğim için insan seslerini tanıdım.

Birkaç kapı ötedeki otoparkta bulunan metal bir çöp kutusunda yangın çıktı.

"Holly and the Ivy." En sevdiğim geleneksel ilahilerden biriydi, ancak bu farklı bir melodiyle söyleniyordu. Karanlık, gür ve güzel.

Odaya geri döndüm ve paltomu yırttım, tüm giysilerimizi aldım ve Daphne'ye sahip olduğu her sıcak şeyi giymesini söyledim, şimdi sahip olduğum her sıcak şeyi içeriyordu.

"Chris, ne-?"

"Sadece benimle gel."

"Herhangi bir yere." Giyinmek için acele etti.

Kapıyı arkamızdan kilitledim ve şarkıcılara doğru ilerledim. Dört erkek ve dört kadın kalın parkalar ve şapkalar giymiş, mükemmel bir tonlamayla birlikte şarkı söylüyorlardı. Etraflarındaki havada buhar bulutları uçuşuyor, sise katkıda bulunuyor ve geceyi daha da ruhani kılıyordu.

Do ile başlayan bir sonraki ilahileri daha karanlık bir anahtara dönüşürken gözlerimi kapattım. La minör değil ama. Daha atonal ve unutulmaz bir şey.

"Oh, vay canına." Daphne'nin nefesi kesildi. "Gerçekten çok iyiler. Öyle değil mi?"

Bu parçayı ben de biliyordum. Ama bu şekilde düzenlendiğini hiç duymamıştım. Melodi hüznü ve neşeliydi, sisin seslerinin etrafında akustik bir kabuk oluşturmaya çalışarak duyulmaktan çok hissediliyordu. Koronun bozulmamış tonları, ahenksiz armonileri ve seslerinin kolaylığı bana sadece iyi olmadıklarını söyledi. Onlar profesyonel bir topluluktan. Tıpkı bizim gibi burada sıkışıp kalmışlardı. Doğaçlama bir Noel Arifesi konseri sunarak bu cinayet motelinden en iyi şekilde yararlanıyorlardı.

"Evet." Güldüm. "İyiler."

Daphne kolumu kaldırdı ve bana sarılırken omuzlarına doladı. Hava o kadar soğuktu ki, vücut ısısı benimkine neredeyse hiç değmiyordu ama her nasılsa etrafımızdaki soğuk ve ıslak havanın girdabından etkilenmiyordum.

Giderek daha fazla insan odalarından çıkmaya başladı. Bekarlar, çiftler ve aileler sessizce ateşin etrafında bize katıldılar. Birbirimizin yüzüne baktık, durumumuzu, ortak insanlığımızı ve minnettarlığımızı kabul ettik.

Hep birlikte. Sessiz bir saygıyla hep birlikte *dinliyoruz-ibadet* ediyoruz. Bu gece hayatlarımız kurtulduğu için şükrediyoruz. Sığınacak bir yerimiz olduğu için. Bu bozulmamış güzelliği birlikte deneyimlemek için burada olduğumuz için.

Ailem "diyet Episcopalian" idi ve ara sıra beni Noel arifesinde gece yarısı ayinleri için kiliseye sürüklüyorlardı. Fena değildi ama kilise hiç böyle hissettirmemişti. Burada, yol kenarındaki harap bir motelin çatlak otoparkında durmak, kolumun altında sevdiğim kadın, yabancıların bir araya gelmesi, belki de şimdiye kadar hissettiğim en mükemmel, en saf ruhani deneyimdi.

Koro birkaç şarkı daha söyledi, kolay şarkılar, herkesin onlarla birlikte söylemesini işaret ediyorlardı. Aşağı baktığımda Daphne şarkı söylemek yerine ateşe bakıyordu. "İyi misin?"

Başını salladı ama ben ona inanmadım. Herkes alkışladı ve daha fazla dışarıda kalamayacak kadar üşüyerek yollarını ayırmaya başladı.

"Annen sayesinde iki kez ilahi söyledin." Odaya döndüğümüzde söyledim.

"Bunu düşünmüyordum bile. Ben sadece... her şeyden bunaldım. Mutluyum ama ne kadar mutlu olduğumu sana göstermemi istemediğini biliyorum. Bunu benimle birlikte yaşayan tek kişi sen olduğun için bunu senden saklamak çok zor. Bu ikimize de oluyor. Keşke biraz rahat bıraksan."

"Yapamam." Sesimdeki acıyı gizleyemiyordum. Kalan zamanımız çok kısaydı.

"Biliyorum."

"Seninle azıcık diye bir şey yok. Eğer teslim olursam, uçurumdan aşağı yuvarlanırım."

Başını salladı. "Ben de uçurumdan atladım. Benimle atla. Bir yolunu buluruz." Güldüm ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Her zaman istediğini elde eder misin?"

"İstedğim her şeyi nadiren elde ediyorum. Sadece Decca'daki işimi ve okulumu. İstedğim tek şey uğruna dişimi tırnağıma takıp mücadele ettiğim şeylerdi. Ve onlar hayatımdaki en iyi şeyler. Şimdi de sen. Ve ben de senin için savaşacağım."

Bir parçam onun benim için savaşmasını istiyordu. Belki de her şeyim bunu istiyordu. Ona izin vermemeliydim ama bu gece bunu durduramayacak kadar yorgundum.

Bugün çok şey yaşadık. İki kez ölümle yüzleşti. Bu gece sadece ona sarılmak, boktan, pütürlü yatağa yerleşmek ve yarın onu terk etmek zorunda değilmişim gibi davranmak istedim.

"Burada kal." Arabaya gittim ve bir şişe şarap ve bize hazırladığım yiyeceklerle geri döndüm. Onları her ziyaret edişimde annemle babamın mahzeninden birkaç şişe aşırırdım ve bu sefer fazladan birkaç şişe daha almıştım. Daphne ile paylaşmak istediğim kutlama şarap ve viski şişeleri. Çoğu iki yıl bekleyebilirdi. Ama Noel arifesiydi. Geceyi atlatmıştık. Somurtmak yerine kutlamamıza yardımcı olacak özel bir şeyi hak etmiştik.

Daphne sonunda *şahane Hayat'a* gelene kadar kanallar arasında gezindi. Film yeni başlamıştı. Küçük Mary dondurma tezgahının üzerinden George'un hileli kulağına fısıldıyordu.

Banyo tezgahındaki kağıt bardakları açtım. Tanrım, bana yardım et, ama kağıt bardaklara 2000 Chateau Lafleur döküyordum. Bu adaletsizlik karşısında neredeyse ağlayacaktım. Mantar gıcırdayarak şişeden çıktığında ve koku havaya yayıldığında, bunun neden bu kadar iyi bir bağbozumu olduğu konusunda hiçbir hata yoktu.

"şarap mı getirdin?" Ona bir fincan uzattığımda Daphne gülümsedi.

"Bunu doğum gününe saklamak niyetindeydim," diye gülümsedim. "Ne zaman olursa." "Otuz Mart."

"Ya da başka bir özel gün. Ama doğum gününde yanında olamayacağıma göre, bugün Noel arifesi ve biz de kendi Noel geleneklerimizi oluşturuyoruz..." şarabı kendi bardağıma doldurdum, "Özel bir şişe şarabın tıpasını açmak ve *It's a Wonderful Life*'ı izlemek her yıl tekrarlamaktan çekinmeyeceğim bir gelenek."

"Bu şarabın özelliği ne?"

"Doğum yılınızdan kalma. Dışarı çıkarken tesadüfen fark ettim. Bölgeden gelen ve şu anda içilmeye hazır olan birkaç iyi şişeden biri."

Kadehini kaldırdı. "Süslü şaraba ve George Bailey'e." "Ve bu gece hayatta kalmamıza."

Chapter 18

Daphne

Bardaklarımızı tokuşturduk ve birbirimizin gözlerinin içine bakarak yudumladık. Ağartılmış kâğıttan belli belirsiz klor kokusu geliyordu ama şarap o kadar iyiydi ki fark etmedi.

"Oh! Bu... bir şey."

"İyi mi? Kötü mü?" Burnunu bardağın üzerine koydu. Şu anda bile, süslü bir bardak ya da özenli bir döndürme ve yudumlama rutini olmadan, bir uzman gibi görünüyordu.

"Şarap hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bunu biliyorsun. Ama iyi yeterince iyi bir kelime gibi görünmüyor. Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Eğer bu şarapsa, buna alışabilirim."

"Lütfen, yapmayın. Benim bile bir Lafleur alışkanlığına gücüm yetmez." "Ne tatmam gerekiyor?"

Bir yudum aldı ve tadını çıkardı, düşünürken turuncu çiçekli yatak örtüsüne baktı. "İpeksi tanenlerle orta gövdeli. Çilek ve kuş üzümü ile yer mantarı ve kırık taş ipuçları."

"Çatlak taş mı? Tüm bu tatları gerçekten ayırt edebiliyor musun?"

"Hayır. İyi olup olmadığını görmek için baktığımda *Wine Spectator* böyle yazmıştı. İçmekten hoşlanıp hoşlanmadığım dışında şarap hakkında pek bir şey bilmem. Bu yüzden ne zaman geri dönsem ailemin stoklarını yağmalarım. Elllerinde ne varsa iyi olduğuna güveniyorum. Kağıt bardaklarda servis edilmemesi gerektiğini ve en azından önce biraz nefes alması gerektiğini biliyorum."

"O işini yaparken ben de duş alacağım. Sıcak suyumun bitmemesi ve temiz kalması için bana düşüncelerinizi ve dualarınızı gönderin."

"Yatak örtüsünün altında ne olduğuna bakacağım. Çarşafların temiz olduğunu varsayarak hareket ediyorduk."

Arkamı dönmeden önce onu öpmemek kendimi yanlış hissettirdi ama en iyi davranışımı sergilemeye çalışıyordum. Yeterince kargaşa içindeydi.

Su Chris'in evindeki kadar sıcak değildi ama şikayet edemezdim. Akıntının altında saçlarımın ıslanmasına yetecek kadar bile kalmamıştım ki bir esinti hissettim ve etrafımda dönmeye başladım.

Chris küvetin kenarına yerleştirdiği şampuan ve saç kremi şişelerine doğru başıyla işaret etti. Misafir duşunda kullandıklarım. Earl Grey çayı gibi koktukları için onları ne kadar çok sevdiğimi birkaç kez söylemiştim.

"Teşekkür ederim," dedim bedenimi ondan koruyarak. İstedğim için değil. Çünkü onun işini kolaylaştırmaya çalışıyordum.

Chris perdeyi daha da araladı ve duvara yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sakın bir ifadeyle beni izliyordu. Gülümseme yoktu. Kaşlarını çatmadı. Sadece oradaydı. Beni içine alıyordu.

O bunu kendisi için kolaylaştırmayacaksa, ben de kolaylaştırmayacaktım.

Yüzümü ona döndüm, kollarımı saçlarıma kadar kaldırdım, saç tellerimi ayırdım ve vücudumu ona gösterdim. Gerçek olmasını istemese bile, beni görmesi gerekiyordu.

Bana bakma şekli, sanki beni sinirlendirmeye çalışıyormuş gibi...

Yine de yapmadı.

"Bana katılır mısın?"

"Yapamam."

"Ama sanki sana özel bir gösteri yapıyormuşum gibi beni duş alırken izleyebilirsin?"

"Bunu ben de yapamam."

"Kıyafetlerini çıkar yoksa seni içeri çekerim, kaşmir ve hepsi."

Burnunu kaşıdı ve bakışlarının bacaklarımın arasında gezinmesine izin verdi. Bazen yaptığı gibi yırtıcıydı, sanki bir beyefendi gibi davranmaktan bıkmış ve bir saniye daha dayanamamış gibiydi.

Yavaşça, bakışları sert meme uçlarımdan akan suya kilitlenmişken, duvarı tekmeledi ve gözlüklerini yüzünden çıkardı, lavabo tezgahına yerleştirmeden önce kollarını dikkatlice katladı. Hareketleri kasıtlı ve kesindi. Bu hesaplanmış bir şeydi. Onu böyle görmenin heyecanı içime işledi ve suyun altında titredim.

Kazağını ensesinden bir avuç yakaladı ve başının üzerinden çekerek düğmelerini de beraberinde götürdü.

Chris son derece iyi giyinirdi. Erkeklerin giysilerini, doğru bedene göre dikildiklerinde uzun, temiz çizgilerle sarkmalarını ve dökümlü olmalarını severdim. Chris tam olarak doğru vücut yapısına sahipti. Hımbıl kütüphane tüvitleri ve ince smokinlere uygun bir vücudu vardı. Giysiler içinde bile iyi hareket ediyordu; kolay, durgun bir yürüyüşü vardı ve seksi olmaya çalışmıyordu.

Vücuduna kıyafetleri olmadan hiç bakmamıştım. Kendini saklamaya çalışmazdı, sadece her zaman beni çıplak yakalar ve ikimiz de boşalana kadar kendi kıyafetlerini çıkarmaya zahmet etmezdi. O zamana kadar ayrıntıları fark edemeyecek kadar delirmiştim.

Şimdi yapabildiğime göre, çıplak vücudunu da aynı derecede etkileyici buldum. Zayıftı ama cılız değildi. Sporla geçen bir çocukluktan ve yetişkinlikte yarı düzenli fiziksel aktivitelerden hoşlandığını gösteren yağsız kaslara sahipti.

Pantolonunun kemerini çözdü ve pantolon aşağı kaydı. Striptiz kulübünden sonra boxer'ının içinde kremlendiğinden beri altına bir şey giymemişti.

Aleti sertleşmişti. Her zaman sertti. Onu sadece bu şekilde görmüştüm. Refrakter dönemi nanosaniye gibiydi. Bunun bir süper güç olduğundan oldukça emindim. Sinir bozucu derecede anlamsız bir süper güçtü, çünkü taşaklarının benim yanımda sürekli ağrması gerekiyordu.

Muhtemelen benim de onun etrafında sürekli ağrıyor olmam gibi. Kalın, kesilmemiş, mükemmel aletin benı doldurmadığı her dakika zaman kaybıydı. Ve lanet olsun, alçak ve ağır bir şekilde sallanma şekli, küvetin üzerine adım attığında zaten döl öncesi iplikleri sızdırıyordu, bunun için ölmemi sağladı.

"Dokunmaya zahmet etmeyin. Bakmanın da faydası yok. Bu benim sorunum, senin değil. Arkanı dön."

Suyun altında saçlarımı ıslattı ve beni tekrar dışarı çekti, bu sırada tek yapabildiğim bacaklarımı birbirine sıkıştırmak ve kendimi duvara yaslamaktı. Beni kontrol etmesini seviyordum. Onunla ilgili bir şey her isteğine teslim olmamı sağlıyordu. Sonunda güvende olduğum kişiyi bulmuştum ve yorucu kontrolümün her parçasından vazgeçebilirdim.

Şampuan şişesinin kapağının kapandığını duydum. Saniyeler sonra elleri saçlarımdaydı, çay kokulu şampuanı uzun saçlarımda gezdirirken parmak uçlarıyla kafa derime yavaşça ve sıkıca masaj yapıyordu. Saçlarımın yeterince temiz olduğunu hissettiğinde beni suyun altına geri götürdü ve şampuanı masaj yaparak çıkardı. Sonra işlemi saç kremi ile tekrarladı. Daha önce hiç kimse bana bu kadar nazik davranmamıştı.

Yüzümü ona döndüğümde acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Uyarılmış olduğu için değil, bu durum, yani *biz*, onun için bir işkenceydi.

"Chris, lütfen. Sana dokunmama izin ver. Bana sorun olmadığını söyle. Seni iyi hissettirmek istiyorum."

İnledi ve sabuna uzandı. Ama ellerini köpürtmedi. "Bence bu kısmı sen yapsan daha iyi olur."

Küçük çubuğu aldım ve göğüslerimi sabunlamadan önce ellerimde ovuşturdum, orada gereğinden fazla zaman geçirdim. "Bana kaya tırmanışı koşumum hakkında da böyle demiştin."

"Haklıymışım." Ben kollarıma geçtikten sonra o da kendi saçlarını şampuanlamaya başladı. "Başıma bela olacağını biliyordum."

O saçlarını duruladıktan sonra ben de bacaklarımın arasını suyla temizledim. Sonra arkamı döndüm, kesinlikle gerekenden daha fazla eğildim ve sabunlu parmaklarımı kıçımın üzerinde kullandım, önce yanaklarımı, kaygan merkezden aşağı kayana kadar daha küçük ve daha küçük daireler çizdim. Orada kaldım, dar deliğimi ovuşturdum ve sadece oradaki sinir uçlarını değil, aynı zamanda ona iğrenç şovunu vermenin ne kadar iyi hissettirdiğini inledim.

Arkama baktım. Bakışları tam oradaydı. Artık soğukkanlı ve kontrollü değildi.

Boğazını temizlemeden önce arkamdan garip heceler kaçtı. "Beni burada temizle, baba. Lütfen?"

İnledi. "Oh, lanet olsun." Eli kalçalarımı kavradı.

"Beni burada ağırlamanı istiyorum. Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım. Senden başka kimseyle istemiyorum. Beni orada istiyor musun, baba?"

Arkamı döndüm ve -dokunmak yok kuralını siktir et; duşta bana katılan oydu. Kollarımı omuzlarına koydum. Olabilirdi

iffetli ve tatlı olurdu, eğer siki karnımda sallanmasaydı.

"Seni becermek istemediğim bir yer var mı sanıyorsun, sevgilim? Kıcının etrafımda kenetlenip beni içine çekmesini hissetmek için sabırsızlanıyorum." Sinsice gülümsedi. "İki yıl içinde."

Hayal kırıklığı ama beklenmedik değil.

"Sana inanmıyorum. Sende bile bekleyecek irade yok. Ondan önce gelmelisin. Ondan önce gelmeliyim. Şimdi gelmeliyim."

Aletini tuttum ve yukarı kaldırdım. Girişime doğru değil, sadece yukarı. Aramızda kalsın.

Bana izin verdi. Hatta daha da ileri giderek bacağımyı kaldırdı ve beline doladı. Aleti, taşakları klitorisime vururken karnıma sürtünebileceği bir şekilde konumlandırılmıştı. Sadece bu bile mutluluktan ölmek istememe neden oldu ama o işi daha da ileri götürdü.

Arkama uzandı, kaygan, sabunlu parmaklarını yarığımdan geçirdi. Geri, göt deliğıme masaj yaptığım, onu hazırladığım yere... ne için, bilmiyordum bile. Hazır değildik. Suyun kayganlaştırıcı olarak iyi olmadığını biliyordum. Pes etmeyeceğini biliyordum, ama şimdi bu.

Parmakları giriş yerimi okşayıp duruyordu. Kendime öyle olmadığını söylesem de kendimi çok pis hissediyordum. Güzeldi çünkü benim istediğim ve onun istediğı buydu ve vücudumla, arzularımızla ya da birlikte keşfetmemizle ilgili kirli hiçbir şey yoktu.

Daireler çizdi, daireler çizdi, sikini dalgın dalgın bana sürttü.

"Bırak gireyim, tatlım. Seni parmaklarımda hissetmeme izin ver." Şakağımyı öpüş şekli o kadar tatlı ve şefkatliydi ki, daha fazla rahatlamak, acı olmasını beklediğim şeye nefes vermek kolaydı.

Parmak ucuyla yavaşça içeri ittiğinde ikimiz de inledik.

"Siktir." Başını salladı ve nefes verdi. "Sıkı. Çok sıkı... evet." "Daha fazla, Chris."

"Öyle mi-" diye nefes aldı. "Nasıl hissettiriyor?"

Dürüst olmak gerekirse, dışımı okşarken harika hissediyordum. İçime girdiğı anda cinsel bir şey gibi hissetmeyi bırakmıştı ve bu gayet iyiydi. Ama zevk yine de geldi, çünkü içimde daha önce kimsenin olmadığı bir yerdeydi. Kendi parmaklarımyı bile göt deliğıme sokmamıştım. Elbette, babamın korkunç derecede küçük su deposu ve duş koşuları sorunu vardı, ama aynı zamanda, gerçekten hiç merak etmemiştim.

Chris'e kendimi yeterince veremiyordum ve ona bunu vermek durumumuzu bir şekilde daha iyi hale getirdi. Ya da belki daha kötüsü. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Artık yapmıyorum. Onun da yapmadığından şüpheleniyordum.

Daha da içeri girdi, o kadar yavaş hareket ediyordu ki neredeyse hareket olarak kaydedilmedi, ama horozu karnımı ritmik bir şekilde okşuyordu. Elimi ona doğru bastırdım ve basıncı arttırdım.

"Dur, tatlım. Boşalacağım."

"Gelmeni istiyorum. Benim için gelir misin? Lütfen baba."

"Oh, Tanrım... siktir." Aşağıdan göğüslerime doğru fişkırıyordu. "Oh, lanet olsun, çok iyisin. Nasıl yapacağım...?" İnlemeye benzer bir ses çıktı ve ardından daha fazla kelime geldi. "Kahretsin, yapmayacaktım... kıçın çok mükemmel. Sevgilim benim. Lanet olası... ve tatlı göğüslerin."

Saçmalıktı. Saçmalık! Ama boşaldığında bu şekilde davranması hoşuma gidiyordu. Sözlü saçmalıklar döküyordu çünkü benden çok mutluydu. Vücudumdan. Ona bunu ben verdim. Bu bana o kadar büyük bir güç veriyordu ki, bu cinayet motelinin banyosundan çıkıp yıllarca sadece bu duyguyla yaşayabilirdim. Bu zeki, eğitilmiş adamı tutarsız hale getirmeye bayılıyordum; vücuduma en ahlaksız şeyleri yaparken bana *tatlım* ve *sevgilim* gibi tatlı, eski moda isimler takıyordu.

"Burada pamuk ipliğine bağlıyım, Daphne."

"Kır şunu, Chris. Birinin sana ip atmasını bekleme. Kır o ipi. Benimle birlikte. Kelimeyi söyle ve ben onu öyle hızlı keseceğim ki serbest düşeceksin."

"Zaten

öyleyim." "Ben

de öyleyim."

Gözlükleri olmadan çok daha genç görünüyordu. Yaş olarak değil. Arada hiçbir fark yoktu. Muhtemelen on yıl önce otuz altı yaşında görünüyordu ve bundan yirmi yıl sonra da öyle görünecekti. Ama gözlerinde kaplumbağa kabuğu çerçevelerinin ardına gizlenmiş bir kırılganlık vardı. Umut vardı. Ve yaramazlık.

Yine de parmağı hâlâ kıçımdaydı.

O GECE, şarabın verdiği mutlu bir sayıklama haline girdikten ve It's a Wonderful Life filminin o mükemmel final sahnesinde birbirimize sarıldıktan sonra, yatakta yan yana uzandık.

Uyuyor olmalıydık. Her ikimizin de hayatının en uzun, en hareketli gününün gece yarısını çoktan geçmişti.

Ama gözlerimi kapalı tutamadım.

Chris oradaydı, yastıkların tam karşısındaydı. Gözlüklerini çıkarmış, yüzü tam olarak huzurlu olmasa da sakindi. Gözleri kapalıydı ama uyumuyordu.

Arzum iyi olma isteğimi bastırdıkça pencerelere ve çatıya buz yağdı.

Duşta boşalmadım. Şimdi ihtiyaç yeniden artıyordu ve artık kendi bedenimi bile tanımıyordum. Sadece onu becermek için yaratılmıştı. Onun tarafından yalanmak ve emilmek için.

Diğer tarafıma döndüm. İç çamaşırı giymiyordum. Striptiz kulübünden beri giymemiştim ve yarın da giymeyecektim. Temiz iç çamaşırım da yoktu. Sadece onun fazladan tişörtüyle kendime dokunmak yeterince kolaydı.

Parmaklarım am dudaklarımın arasından kaydı. Çoktan ıslanmıştım. Leğen kemiğimi yeterince öne eğdim ve bacaklarımı açtım. Daha aşağıya uzanarak iki parmağımla vajinamın içine kolayca girdim, ama harika değildi. Onun parmakları ya da siki gibi kalın değildim. Chris-achy ile olduğu gibi penetrasyonu iyi hissettiren G noktama ulaşamadım, sanki içimdeki her şey yükselmeden, yükselmeden, patlayana kadar ihtiyaçla şişmeden, ruhumun milyonlarca küçük parçasını dışarı fırlatmadan önce zevkle derimden sürünmek istedim.

Bu bana göre değildi ama devam ettim. Belki onun için bir şey yapardı.

Arkamdan inledi, belime uzandı ve beni kendisine doğru sürükledi.

"Beni delirtmeye mi çalışıyorsun, tatlım?" Sıcak nefesi boynumda, kulağımın altında çiçek açtı. "Yanında yatarken, üzerinde külot olmadığını bilmek ne kadar zordu biliyor musun? Şimdi de bu mu?"

"Hayır. Ne kadar zor baba?"

Kalçalarını ileri doğru hareket ettirerek sert aletini kıcıma bastırdı. Ona duyduğum ihtiyaçla inledim. "Lütfen, Chris."

"Sana dokunmamı ister misin bebeğim?" Eli bacaklarımın arasına indi. "Tanrım, şimdiden sırılsıklam olmuşsun."

O oynarken bacaklarımı daha da ayırdım. Onun dokunuşu benimkinden çok daha iyi hissettiriyordu. "Küçük klitorisin tamamen sertleşmiş. Kanla dolu. Seni tatmak istiyorum, dilimin üzerinde sürüklendiğini hissetmek istiyorum."

"Evet, Chris."

Sırt üstü yattı ve bana gülümsedi. "Buraya gel. Ben zaten ölü bir adamım, sen de işimi bitirip bunu güzelleştirebilirsin."

Yüzümde kocaman, aptal bir gülümseme olduğunu biliyordum. Bu bir tür zaferdi. Şüphelerimi yenmiş ve korkularımı bastırmıştı.

"Um... nasıl?"

Yataktan aşağı doğru kaydı ve yastığını dikey olarak ayarladı. "Ellerini duvara yasla. Ağzımı kullan ve ihtiyacın olanı al. Beni kullan, çünkü uzun bir süre daha böyle bir şansım olmayacak."

Kahretsin. Şimdiden kalçalarımın aşağı akıyordu. "Ben havlu getireyim."

Kıkırdaması karnının altından geldi ve içimdeki musluğu açtı.

Çoraplarım ve tişörtümle banyoya koştum, geçerken aynada kırmızı yanaklarımı ve vahşi gözlerimi yakaladım. Ateşli ve muhtaç görünüyordum, ona olan açgözlülüğümün her zerresi yüzümde, saçlarımın karışıklığında ve meme uçlarımın kaya gibi sert tepelerinde görünüyordu.

Yatağa geri döndüğümde gömleğimi ve çoraplarımı çıkardım ve yüzüne oturdum. Yakışıklı, seçkin yüzü bunun için fazla akıllı ve aristokrat görünüyordu.

Ama o gizli bir ucubeydi. Ben de öyleydim. Birbirimizi ortaya çıkardık. "Dizlerini aç. Aşağı. Daha aşağı. İşte böyle. Siktir, çok güzel kokuyorsun."

O

Başını ileri geri hareket ettirip dudaklarını şişmiş amımın üzerinde gezdirirken inledi. "Hiçbir şey beni senin boşalma şeklin kadar sertleştiremez."

Konuştuğunda sessiz ve ciddiydi, söylediği her pis kelimeyi düşünerek söylüyordu. Edepsiz bir konuşma değildi. Özlem ve ateşle yazılmış bir aşk mektubuydu.

İlk yalayışı yavaş ve kasıtlıydı. Kıçımı tuttu ve beni arkadan açtı, beni yüzünde hareket ettirdi, beni benim için değil, onun zevki için kullanıyormuş gibi kullandı.

Inledi ve dilini klitorisimin etrafında döndürdü, tüm yüzü kaygan ve ıslak olana kadar başını ileri geri hareket ettirdi.

Orgazmım leğen kemiğime ağır bir şekilde yerleşti. Seks başka hiç kimseyle böyle hissettirmemişti. Chris benim savunmasızlığımı isteyen ve nezaketimi bana karşı kullanmayan, aksine bunu bir güç olarak destekleyen tek kişiydi. Benim üzerimde egemenlik kurmak istediği için değil, nazik olduğu için. Ve savunmasız. Onunlayken çekingenliğimi kaybedebiliyordum ve ben kaybettikçe o bana daha fazlasını veriyordu.

Boğuk bir iniltiyle kendini benden ayırdı. "Ağzıma gel, Daphne. Fıskırsan bile. Sorun değil. Son damlasına kadar istiyorum."

Bunu söylerken yüzü çok çığ ve yalvarır gibiydi, sanki ona bir iyilik yapıyormuşum gibi boşalmamı istiyordu. Gözlerimin içine baktı ve klitorisimi dudaklarının arasına aldı, parmakları içimde çalışıyordu. Basınç o kadar ani artmıştı ki hiçbir uyarı almamıştım.

"Geliyorum baba. Oh, Tanrım, geliyor... geliyor." Çığlık attım ve yüzüne ve bekleyen ağzına bir sıvı akıttım, göğsüne ve altındaki yastığa döküldüm. Bu çok yanılttı. Çok iğrençti. Mükemmeldi.

Birlikte çok mükemmeldik.

Ellerim duvardan aşağı kaydı ve saçlarını kavradı, son damlaları yalamak için amımı dilinin üzerine sürükledi. Tamamen tükenmiştim ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun beni gerdiğini ve doldurduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı. "Sikine ihtiyacım var baba. Lütfen."

Omuzlarına oturdum ve elimi sert sikinin etrafına sarabilecek kadar geriye yaslandım.

Gözleri kapandı ve elimi itti. "Şu anda sana ne yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Söyle bana." Ayağa kalktım ve vücuduna doğru ilerledim, üzerine diz çöktüm, ona tekrar uzandım, ama sarsıldı. Başka tarafa bakarken çenesi gerildi.

"Seni parçalara ayırmak istiyorum. Seni parçalara ayırmak ve çığlık attıracak kadar derinden sikmek istiyorum."

"Evet." Elimi sikinin etrafına sardım, ıslak ucunu dudaklarıma sürttüm, her vuruşta daha fazla boşalırken ön spermin kalın boncuklarını yaladım. Gözlerimi kapattım, dilimi başının etrafında dolaştırırken onu ağzıma alabildiğim kadar derin aldım. Onun sikiyle sevişirken, kendimi ona kanıtlamak, değerli olduğumu kanıtlamak için okşarken ve emerken salyalarım akıyordu.

İnledi, gözlerimi başımın içinde döndüren ve onu daha sert emmeme neden olan derin, çakıllı bir ses. "Siktir. Bana ne yapıyorsun, seni tatlı... nasıl... oh, siktir. Siktir, evet."

Acı çekiymiş gibi başını ellerinin arasında tutuyordu. Onun üzerinde sallanırken, alabildiğim kadarını almaya çalışırken içimden ıslak, boğucu sesler çıkıyordu. Bunu doğru yapıyor muydum? Kim biliyordu? Kimin umurundaydı ki? Chris ağzımın arkasına gittikçe daha fazla tuzlu acı sızdırıyordu ve yaklaşan zevkinin iç çekişli, nefessiz, işkence sesleri benimkiyle eşleşiyordu

Ta ki boynumdan tutup beni kendisinden çekene kadar. Ağzımda biriken tükürük ve prekum izini yutacak zamanım bile olmadı, arkamdan salya akıtarak geldi.

"Lanet olsun. Yapamam. Bırak beni."

Yanlış bir şey yapmışım gibi geri çekildim. Oh, kahretsin. Bu sefer gerçekten yapmıştım. Bir şey yapmıştım.

Ayağa kalktı ve spor çantamı kaptığı gibi yatağın üzerine fırlattı.

"Chris, hayır. Ne yap-" Panik baş gösterince kelimeler boğazımda düğümlendi.

Çantayı karıştırdı ve prezervatif kutusunu çıkardı. "Becerilmek mi istiyorsun? Babanın sikine mi ihtiyacın var?"

"Evet." Her şey yavaş ilerliyordu, sanki uyuşturulmuş gibiydim. Bana ne yapacağından neredeyse korkuyordum, ama daha çok öğrenemeyeceğimden korkuyordum.

Önümdeki yatağın üzerine bir prezervatif attı. "Bir gece daha. Senin içinde olmadığım bir ana daha katlanamam."

Küçük folyo paketi kaptım ve yırtarak açtım. Hemen yatağın etrafına dolandı, gözleri her adımda beni delip geçiyordu, ta ki başımın arkasını kavrayıp beni yukarı çekene ve doyumsuz öpücüğünün içine çekene kadar. Beni ölmek üzere olan bir adam gibi öptü ve ben de ciğerlerimdeki yaşam kıvılcımını tuttum. Beni içine çekti ve tüketti. Vücudum yanıyordu. Ama yakında söneceğine dair bir söz vardı.

Prezervatifi titreyen parmaklarımla yuvarladım. Bu sefer ilkinden daha gergindim. Ya da ikincimizden, üçüncümüzden ya da onuncumuzdan.

Öpüşmeyi kesti ve beni kaldırdı, beni kendisinden uzaklaştırdı ve gövde mi yatağa doğru itti. "Eller ve dizler."

Emrini yerine getirmek için çabaladım.

Yatak arkamda kaydı ve ben de ona uyum sağlamak için emekledim.

"Hayır, yok. Buraya geri gel." Kalçalarımı öyle sert çekti ki kollarım önüme fırladı ve yüzüstü yere düştüm. Eli hemen ensemdeydi, sertçe sıkıyor ve yüzümü yatağa doğru itiyordu. "Böylesi daha iyi."

Hay sikeyim. Bu kadar *sert* olabileceğini bilmiyordum. Bundan hoşlanabileceğimi bilmiyordum.

"O güzel küçük amını göremediğini biliyorum Daphne, ama muhteşem. Dudakları o kadar kabarık ve gururlu ki, sanki benim felaketim olduğunu biliyor. Beni fahişesi yapıyor." Parmakları dudaklarımın arasından geçerken dudağımı ısırdım. I

Müstehtecen göründüğümü biliyordum, kığım soğuk havaya doğru dikilmişti, içimde sıvı birikmeye başlamıştı, bacaklarımdan aşağı sızıyordu.

Tokadı hissetmeden önce duydum. Omurgamda bir şok akımı oluştu. O tatlı sızı içimden bir sıvı fışkırmasına neden oldu.

Dilini orada, amımın üzerinde hissettiğimde inledim, acıyı yatıştırdı ve o kadar alçak sesle tatlı sözler söyledi ki, onları ayırt edemedim.

Tekrar tokatladı ve nefesimi içime çektim. Şimdi daha aşağıları yalıyor, susamış diliyle ıslaklığımın izlerini yakalıyordu. "Hiçbirinin boşa gitmesini istemiyorum."

Sonra beni tekrar yatağa doğru itti. Aleti oradaydı, başı dilinin ve ellerinin yerini almıştı... Tanrım... yarığırma sürtünüyor, önce alay ediyordu... oh. Siktir, çok derindi. Hepsi birden ve çok derindi. "Aman Tanrım." Sikiinin tamamı içime girmişti ve o kadar kalındı ki beni ikiye ayıracaktı. Çok fazlaydı. Yeterli değildi.

Bir homurtuyla kalçalarımdaki eti yumrukladı ve bedenimi ona doğru yaklaştırarak sikini dizlerimi yataktan kaldıracak kadar içeri soktu.

"Babacığım."

Beni orada tuttu, kullandı, hiçbir şey yokmuş gibi sikti. Hiçbir şey değilmişim gibi, onun yapabileceğini düşünemeyeceğim bir vahşilikle, hızlı ve sert bir şekilde içime giriyordu. İçinde bulunduğumuz durum için beni cezalandırıyordu. Kendisine ve lanet ahlakına ihanet ettiği için. Teslim olduğum için.

Ve onu almak istedim. Tanrım, onu almak iyi hissettirdi. Onun siki, onun cezası ve onun zevki. Tüm öfkesi, kızgınlığı ve durumun ironik adaletsizliği.

Parmakları kalçalarımı morartıyordu. Sanki bir şekilde içime girebilecekmiş gibi yanaklarımı birbirinden daha da ayırıyordu.

Her hamle beni ikiye ayırıyor, rahim ağzıma öyle sert çarpıyordu ki boğazımda hissedebiliyordum.

"Oh, Tanrım, Chris. Evet, bu hissettiriyor... hissettiriyor..." ve gerçekten de hissettirdi. Daha fazla hissettirdi. Acı verici. Aşağılayıcı. Muhteşem. Chris tarafından kullanılmak hazzın ötesinde bir zevkti. "Evet, baba, beni nasıl becerdiğini seviyorum. Kullan beni. Ben seninim."

"Siktir. Konuşma," diye emretti. Hızını yavaşlattı.

"Evet. Chris, evet," diye sıkılmış dişlerimin arasından ona yalvardım. "Kullan beni. Bütün hıncını benden çıkar."

Bu iyiydi. Bu çok iyiydi. Tam da ihtiyacımız olan şeydi.

"Lütfen," diye yalvardı. Sesi, iradesi, vicdanı kırılmanın eşiğindeydi. "Yapma bebeğim. Konuşma."

Şimdiden olmaya başlamıştı. Onun emrine rağmen ya da belki de bu yüzden, daha dağa tırmandığımı bile fark etmeden vücudum uçurumdan aşağı fırlıyordu. "Kahretsin baba, geliyorum. Beni boşaltıyorsun." Ciğerlerimin derinliklerinde bir yerden bir feryat yükseldi. Kızıışmış bir hayvan gibi. Bilincim yoktu, insanlığım yoktu. Bedenim bu adam tarafından tatmin edilmek için yaratılmıştı. Beni nasıl becerdiği önemli değildi, her zaman onunla boşalacaktım. "Oh, Tanrım, sakin çok iyi hissettiriyor."

Ama bunu hissetmeme izin vermiyordu. Çekiyordu. Hayır. Hayır. Geri gel, demek istedim ama hâlâ boşalıyordum ve amımdan fişkırان d  ller... y  z  ne akıyordu. Kahretsin, oradaydı, altımdaydı, y  z  ne ve g  ğs  ne yağarken ağzına alabildiği kadarını alıyordu. Klitorisime masaj yaptı ve ben boşalmaya devam ettim. Tamamen başka bir orgazm mıydı yoksa vücudum ilkinı durdurmamaya mı karar verdi bilmiyordum.

Sonra tekrar içime girdi. Hiç rahatlamadan içime daldı. Arkama d  n  p baktığımda h  l   g  zl  klerini taktığını g  rd  m, sadece g  zl  kleri buğulanmıştı ve yine   zerine fişkırttığım damlacıklarla kaplıydı. Saçları sırlıklamdı, sıvımla alnından geriye doğru kaymıştı. "Bunu unutma, tatlım. Babanın siki i in ne kadar s  rt  k olduğunu hatırla. Tam olarak nasıl hissettirdiğini hatırla. Onu ne kadar iyi aldığını. Beni ne hale getirdiğini." Beni ensemden sıkıca kavradı ve gidecek yer bırakmadı. "Bana ne yaptığını hatırla."

Yine yavaşlamadı. Kendime gelmem i in zaman bile vermedi. Bir şekilde, bir şekilde daha derine, daha sert girdi, parmakları derimi ve sinirlerimi pen  elerken beni acımasızca becerdi.   ığlık atmamak ve zavallı travma ge irmış komşularımı uyandırmamak i in yastığı ısırđım ama orgazmım yeniden artıyordu. Her vuruşta homurdanıyordu. Acı ve kendinden nefretin sesi mutlulukla karışıyordu. Bir avu  sa ımı yakaladı ve başımı geriye doğru   ekti. Kafa derim yandı ve g  zlerim yaşardı ama daha sert sikti ve bu d  nyadaki en g  zel duyguydu. İ  bacaklarımdan akan akıntıyı hissedebiliyordum, eskisi kadar ıslak değildi ama orgazm aynı derecede g   l  yd  . Sa larımla sıkıca kavraması ve hareketsiz boynumun keskin a ısı nedeniyle g  zyaşlarım y  z  mden aşağı akıyordu.

"Lanet olsun. Bu   ok yanlış. Yanlış. Bunu yapamam," diye mırıldanırken i ime sığ bir şekilde girdi ve sertliğin sınırını kaybetti.

"Hayır, Chris. Sana ihtiya ım var. Benimle kal."

"Kes şunu. Dur. Yapamam, siktir." Kayarak   ıktı, siki h  l   taş gibiydi. Omzumun   zerinden baktığımda onu topuklarının   zerinde oturmuş, nefes alırken buldum.

Sert.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu öptüm, ilk başta çekingen bir şekilde, kendinden o kadar iğrenip iğrenmediğini bilmeden, ama o da beni öptü, söze dökemediği tüm duygularını ilettiler.

Sikini kavradım. Sertçe. O kadar sertti ki onu okşadığımda prezervatif elime kaydı. Gözleri parladı ve başımı salladım.

"Hayır," diye yalvardı, yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bebeğim, hayır. Bunu bana yapma."

"Seni hissetmek istiyorum. Sadece bir kez."

"Bir fark yaratmayacak. Bunu hissedemezsiniz." "Bir fark hissedebiliyor musun?"

"Prezervatifsiz hiç yapmadım."

"Ben de. Lütfen." Yalvardım. "Eğer iki yıl boyunca sana sahip olamayacaksam, bu gece seni istiyorum. Hepinizi istiyorum. Doldur beni, baba. Beni senin yap ki unutmayayım."

Kaybetti.

Üstüme yığıldı, göğsü sırtıma düştü, beni hâlâ şiltenin üzerine bastırıyordu. Kendini hizalayarak yavaşça içime geri itti, çıplak amımın her santimini hissederken inledi. "Oh, Tanrım, hissediyorsun... Yanılmışım. Bir fark var. Lanet olası bir fark var. Oh, kahretsin, yanılmışım, yanılmışım. Oh sevgilim. Sevgili kızım... çok iyi. Çok..."

Şimdi beni daha yavaş beceriyordu, elleri belimi kavıyor ve arkamda diz çökerken beni yatağa bastırıyordu. Bacaklarım kurbağa benzeri bir pozisyonda yayıldı. Harika bir histi; çarşafklar klitorisimi dışarıdan okşuyor, o da içimden masaj yapıyordu. İster deliriyor olsun, ister tatlı, tutarsız zevk ve övgü sözcükleri geveliyor olsun, derinlere indiğinde her zaman harika hissettirirdi.

Onun ön spermi, benim ejakulatım ve bizim nemimiz ıslak, höpürdeten seslerle karışıyor, pis ve sıcak bir hale getiriyor, beni daha da tahrik ediyordu.

Aleti G noktama her sürtündüğünde, o anmış gibi hissediyordum. İşte bu. Bu beni uçurumun kenarına getiren vuruş olacaktı. Ama bir sonraki geldi, bir sonraki ve bir sonraki. Aramızdan kayan her nem damlasıyla daha da kayganlaştım. İkimizden de. Her vuruş beni öldürecekmiş gibi hissettirdiğinden daha çılgınca. Zevk gerçekten patlayacaktı ve ben mutluluktan ölecektim.

Dehidrasyon.

Sikinin yavaşça kayması, içimi doldurması, sonra kendini geri çekerken aşağıya akan sıcaklığın acelesi. İçimde dibe vururken taşaklarının klitorisime masaj yapması için kalçalarını hareket ettirme şekli, etrafımızdaki odanın hissini kaybetmeme neden oldu.

Bedenimin dışından inlemelerimi ve nefes alışlarımı duydum. Orgazmı da başka bir yerden hissettim. Artık hiçbir şeyin aynı şekilde var olmadığı farklı bir varoluş düzlemine kaymıştım. Bedenimden o kadar çok zevk almıştı ki, ruhum muhtemelen üstümüzde bir yerlerde yüzüyordu. Beni ters çevirip yüzümdeki saçları sildiğinde, bacaklarımı ona doğru açması gerekti.

"İstekli. İstekli. Hevesli," dedim. "Sadece hareket edemiyorum."

Boğuk bir kahkaha attı ve dizlerinin üzerine yaslandı. Bir an için hareket etmedi. Sadece uykulu ve meraklı ifadesiyle gözlerimin içine baktı ve nefesini tutarak gülümsedi. "Bir tane daha?"

Başımı salladım. "Hiçbir şeyim kalmadı."

"Göreceğiz." Beni yukarı kaldırırken bacaklarımı beline doladı ve başparmağıyla klitorisime bastırdı.

"Chris... nasıl?"

"Ne var bebeğim?" Kalçaları pompalanırken tısladı. Çok yaklaşmıştı. Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiğini bilmiyordum.

"Vücudumu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?" Kendini toparlamaya çalışırken yüzü eridi. Tekrar boşalmak istedim. Onun için. Daha fazlasına sahip olmasına izin vermek istedim.

Ve geliyordu. Geliyordu. Etrafındaki kaslar geriliyordu.

"Yapmıyorum. Bir şeyler denerim ve senin tepkini izlerim. Eğer hoşuna giderse, tekrar yaparım." Kalçasını bana karşı titretmeye başladı, kontrolsüz ve spazmlı. "Tatlım, lütfen," diye yalvardı. "Benim için gel."

Kalçaları bana karşı titrerken aşağı uzandım ve klitorisimin etrafında döndüm ve göğsünden bir hıçkırık koptu. Geliyordu. Kendine engel olamıyordu, geliyordu. Kahretsin, böyle çok güzel görünüyordu.

"Oh, kahretsin, bu..." kalçalarının dönüşünü yavaşlatarak, ağzı açık ve nefes nefese, dölünün içime akmasını izledi. İlk kez. Sıcaklığın amımı kayganlaştırdığını hissettim ve beni de onunla birlikte getirdi. Bu sefer sadece biraz daha az ezici, sadece küçük bir fişkırmaya, horozunun üzerine damlıyor. "Oh, Daphne, evet, şuna bak. Sen çok... her şeyisin. Sen..." konuşmayı bıraktı ve çekildi, ama yatağa düşmek yerine

Kalçalarını yukarı, yukarı ve ağızına doğru kaldırdı, bacaklarını omzuna attı. Ve yaladı.

Benimle ilgileniyor, her zaman yaptığı gibi beni temizliyor, amımdan yediğı şeyin kendi dölleri olduğunu umursamıyordu.

Belki de cazibenin bir parçası da buydu. Beni işaretlemiş olması bir gurur kaynağıydı ve ben hâlâ onun tüketeyeğı bir şeydim.

Bana sahip olmuştu. Ve dili amımın derinliklerindeyken gözlerimin içine baktığında, ikimiz de beni bırakmayacağını biliyorduk.

Üçüncü Bölüm

Chapter 19

Chris

ÇARŞAFLAR VÜCUDUNDAN AŞAĞI KAYDI, kollarını yukarı uzatırken bir meme ucunu açığa çıkardı. Gözlüklerim olmadan vücudu renk lekeleri ve yumuşak kenarlardan ibaretti, ama zaten sert olan aletim uyarılmayla sarsıldı. Sabahı karşılamak için yatağında çıplak bir kadınla uyanmaktan daha iyi bir yol olamazdı.

Tabii dün gece aklımı kaçırdığım ve şimdi ona bir kez daha birlikte olamayacağımızı söylemek zorunda kaldığım kadın değilse.

Daphne yan tarafına yuvarlandı ve ben de bakışlarımı tavan sıvasındaki çatlaklara sabitledim.

"Mutlu Noeller, Chris."

"Mutlu Noeller, Daphne." Sesi boş ve ince çıktı.

"Sorun olmazsa duş alacağım. Yapış yapış oldum. İster misin-"

"Senin peşinden geleceğim," dedim ona bakmadan.

Dün gece ona yaptığım şeyden sonra kendime dayanamadım. Onun hayal kırıklığıyla yüzleşmeye dayanamıyordum ve bu durumda bundan kaçış yoktu.

küçücük bir oda. Daha ne kadar teslim olmaya ve bu konuda kendime yalan söylemeye devam edecektim? Onun ihtiyaçlarını ve isteklerini reddedip, bunaltıcı hale geldiklerinde kendi isteklerime boyun eğecek miydim? Adil davranmamıştım.

Onu görmeye, tanımaya dayanamayacağımı kendime kanıtlamıştım. Onu tamamen engellemem gerekecekti ve bu bana işkence gibi geliyordu. Ve bu noktada, bu yanlış bir kararım gibi geliyordu. Sadece nasıl doğru yapacağımı bilmiyordum.

Eşyalarımızı katlamaya başladım. Eve dönmek için ihtiyacımız olan şeyleri yerleştiriyordum. Eve, boş bir daireye. Aklına geldikçe ağzından kaçırdığı tarihi gerçekler ya da dikkatimi dağıtacak aptalca yerler yoktu.

"Neredesin Chris?" diye sordu banyo kapısından. "İyi bir yerde değilim."

"Belli ki. Dün gece için pişman mısın?"

Güldüm. "Hayır. Yapmalıyım. Ama yapmam. Tabii..." Ona baktım. Kollarını koruyucu bir şekilde göğsünde kavuşturmuştu. "Seni incittim mi?"

"Hayır. Şu anda beni incitiyorsun. Ve *sen de inciniyorsun*."

"Biliyorum. Seni dışladığımı biliyorum ve cevapları bilmemekten nefret ediyorum. Tek yapmak istediğim seni korumak ama ben tam tersini yapıyorum. Acına sebep oluyorum."

"Beni korumak mı istiyorsun?"

"Sevgilim," diyerek onu kollarımla sardım ve bedenimi onun etrafında katladım. "Evet. Seni her mutsuzluktan, her acıdan, her rahatsızlık belirtisinden korumak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

"Kimse benim için bunu yapmadı."

"Biliyorum."

"Kimsenin bunu benim için yapmasına *ihtiyacım* yok."

"Hepimizin buna ihtiyacı var. Hayatın boyunca insanlar seni korumalı, sevmeliydi ama başaramadılar." Onu uzattım. "Ama bunu yapmama da izin veremezsin. Bana bunu veremezsin. Henüz bunu hak etmedim. Biraz daha kendi başına üstesinden gelmelisin tatlım. Çünkü birlikte olursak seni koruyamam. Eğer yakalanırsak -ki yakalanacağız- bu işimi kaybetmemle ilgili bir mesele değil. Ne kadar adaletsiz olsa da, kariyerini daha kurmadan itibarsızlaştıracaktır."

"Aşkın bu kadar acımasız olabileceğini düşünmeme izin veremem." Gözlerini aradı. "Tabii... bu aşk değilse."

"Bilmiyorum." Başımı salladım. Daha fazla kasıtlı cehalet. Ne olduğunu çok iyi biliyordum. "Antropolojik olarak, bence... erkeklerin biriyle ilgilenmeye ihtiyacı var. Onları korumak için. Bunu kadınları kandırmak için kullanıyoruz."

ama bu sadece oksitosin ve dopamin. Bencilce, egoistçe. Bunu kendimizi kahraman ya da şövalye yapmak için yaparız. Tıpkı Valentine'ın dediği gibi."

"Hatalı olduğunu biliyorum Chris. Ama seni hatalı olduğuna ikna edecek kişi ben olamam. Bunu kendi başına yapmalısın."

"Tam bir gündür yoldayız ve bir kez bile benzin almak için durmadığımıza inanabiliyor musun?" diye sordu.

Yola çıktığımızda Daphne kolayca neşeli kişiliğine geri dönmüştü ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Bir başa çıkma mekanizması.

Tek yapabildiğim o kalkanı korumasına izin vermektir. Ne yaptığını fark etmemiş gibi davranmak. Ne kadar incindiğini.

Ben de rol yapardım. "Bu noktada, bugün Knoxville'e varırsak sadece şok olurum. Arabadan inip Brigitte'e verilen hasara bakmak zorunda kalmadığım her an için minnettarım. Şu anda kalp kırıklığıyla doluyum."

Sırıttı. Gerçek bir sırıtış. "Ona Brigitte dedin." Belki de iyi olurduk. "Bir gecede iki kazadan sonra, sanırım adını hak etti."

"Biliyorum. Çok güzeldi. Eminim biri onu tamir edebilir. Ya da onu Almanya'ya geri gönderebilirsiniz."

"Hayır. Bu, bağışlamam gereken parayı harcamamam gerektiğinin kanıtıydı."

"Doğruca laboratuvara mı gidiyorsun? Ben de gelebilir miyim?" "Evet. Ve hayır."

"Hadi ama, lütfen? Kimse orada olmayacak. Noel'deyiz. Sadece tesisi görmek istiyorum. Kutsal koridorlarında güneşlenmek."

"Bu sadece normal bir biyoloji laboratuvarı." "Ben de geliyorum."

"Önce seni babana bırakacağım."

"Bu yolculuk sana hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğini öğretmedi mi? Sen karşı koymayı bırakana kadar tekrar tekrar bir araya geleceğiz."

Hiçbir şey söylemedim. Dean Martin'in "White Christmas" şarkısının bütün bir kıtasını sessizlik içinde söylemeyi başardık. Bu bir rekor olmalıydı. O değil.

Sessizliği hoşuma gidiyordu. Beni ona daha da çok aşık edecek hiçbir şey söylenmemesi ya da yapmaması hoşuma gidiyordu.

"Oh!" ığlık attı. "Kenara ek."

Kalbim sıkışmıştı. Direksiyonu sağa doğru kırdım ve frene basmadan önce yoldan çıkarak bankete girdim. "Lanet olsun. Sorun ne? Daphne."

Emniyet kemerimi çıkarıp iki parmağım nabzında, gözbebeklerinde eşit olmayan genişleme ve tepki belirtileri ararken vücudumda adrenalin dolaşıyordu. Tek düşünebildiğim dünkü karadul ısırığıydı. Artık bir hastaneden çok daha uzaktaydık. Arabada bir tane daha varsa, belki elenklerden, hiç şansı olmazdı.

Kocaman gözlerle bana baktı. Bir kez göz kırptı. İki kez. "Bir mezarlık tabelası gördüm."

Uzun süre tuttuğum nefesimi verirken başım ne eğildi. Kollarını kavrarken alnımı göğsüne yasladım. "Tanrım, Daphne, neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Düşündüm ki..." Koltuğuma geri çöktüm. Arabayı bu kadar çabuk durdurup konsolun üzerinden atlamam inanılmazdı -sanki bir şey yapabilecekmişim gibi. Ama şimdi sanki ağır çekimde hareket ediyor, düşünüyor, hissediyor gibiydim. "Sen... iyi misin?"

"Ben iyiyim." Başını salladı. "Ama... ziyaret edebilir miyiz? Lütfen?" Sesi çok incedi.

"Mezarlık mı?" Beynim panik öncesi durumuna yerleşirken hâlâ yavaş yavaş yorum yapıyordu.

Sanki deli olan benmişim gibi kaşlarını birbirine çattı. "Mezarlıkları sevmiyor musun?"

"Onlar iyi. Sadece lyormuşsun gibi bağırdığını duyduktan sonra arabayı neredeyse arpıyordum ama sonunda hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey değil. Mezarlıkları severim. Tarihi olanları. Eğer doğrudan yakılmayacaksam, ailemin beni güzel ve eski bir mezarlığa defnetmesini umuyorum. Yabancıların mezar taşımı görmesini istiyorum; çiçekleri, kum saatini ya da taşa kazınmış herhangi bir resmi. Adımı görecekler, belki yüz yıldır söylenmiyor ama *Daphne McKinnon*'ı görecekler ve onun nasıl bir kadın olduğunu merak edecekler."

Homurdandım ve arabayı yeniden çalıştırdım, kalbim hâlâ hızlı atıyordu.

"Son dinlenme yerinizi düşünmekten hoşlanmıyor musunuz?"

"Benim değil, tatlım. Seninkini düşünmekten hoşlanmıyorum." Tek fiziksel varlığı, arabanın arkasındakiler gibi birkaç tozlu kemiğe indirgenmişti. Bu imkansızdı. Ölüm için fazla canlıydı. Ve dün, ölüme çok yaklaştı.

"Çok da umurumda değil."

"Senin paran bende olsaydı, bir anıt mezar isterdim. Yivli sütunlar, mezarların üzerinde pirinç plaketter. Torunlarımla o demir kapıdan içeri girip küçük çiçek vazoma çiçek koyabilmelerini ve bir gün onların da kemiklerinin orada yatacağını bilmelerini isterdim."

"Mahzen

vazosu."

"Ha?"

"Duvara yapışan küçük çiçek vazosu. Ona mahzen vazosu deniyor." Dikiz aynasını kontrol ettim. Yolda kimse yoktu. Sabahtan beri kimse yolda değildi. Noel'deydi. Aileleri, hediyeleri ve kurabiyeleriyle evlerindeydiler.

Böyle anlar bana neden Daphne ve ben dünyaya karşıymışız gibi hissettiğimi hatırlatıyordu. İşin şakası, aynı tarafta savaşmamıza izin verilmemesiydi.

"Ailenizin bir anıt mezarı var, değil mi? Tam da benim istediğim türden?" Cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldım. "Evet."

"Anlaşıldı. O zaman anıt mezarın için seninle evlenmem gerekecek."

Beynim bu kelimeyle kasıldı. Nefesim kesildi. Ama tamamen tatsız değildi. Bir çapa düşmüş, beni azap dolu bir denizin karanlık derinliklerine sürüklüyormuş gibi hissetmek yerine... daha hafif hissettim. Hafiflemiş.

Seninle evlenmek zorundayım.

Sebebi her ne olursa olsun, bu sözler kulağa hoş geliyordu. Tam olarak doğru geliyordu. "Chris? Beni duydun mu?"

Bekle. Konuşmaya devam etti. Bir şeyler söylüyordu. Başka şeyler. Zihnimi duymak istediği şey üzerinde durmuştu. Hayallerimden sıyrıldım ve flaşörlerimi yaktım. Bir durak daha neydi ki?

"Um... hayır, yapmadım, ama hadi biraz yürüyelim. Bu adrenalin patlamasını atlatalım."

"Gerçekten duruyor muyuz? Chris, ben... Sen gerçekten en iyisisin, bunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Söyleyebilirsin. Bu onu doğru yapmaz."

"Gerçekten söylemek istediğim şeyi duymak istemezsin. Ama bu onu gerçek dışı."

Arabayı kapıdan geçirdim ve mezarlığın etrafındaki dolambaçlı yolu takip ederek kenara çekecek bir yer aradım. Bunun bir önemi yoktu. Burada sadece bir araba daha vardı.

"Şuraya git, şu ağaçların olduğu yere." Daphne işaret etti. "En eski kısım orası gibi görünüyor."

Yola park ettim ve indik. Bu sabah uzun süredir araba kullanmıyorduk ama esnemek ve hareket etmek iyi geldi.

"Oh, hayır. Sanırım yardıma ihtiyacı var." Ben arkamı dönmeye fırsat bulamadan Daphne mezar taşlarının arasından geçip gitti.

Arabanın kaputu yukarıdaydı. Buraya geldiğimizde durum böyle değildi. Bu bir oyun olabilir. Süslü arabayla geldiğimizi görüp kalbimizi çalmaya karar vermiş olabilirler. Ya da Daphne'nin kendi iyiliği için fazla büyük olan kalbini.

"Daph, bekle."

"Affedersiniz!" Kaputun altındaki kişiye bağıyordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kıvrıcık kahverengi saçlı, yaşlı, beyaz bir kadın şaşkınlıkla kaputun etrafına baktı. "Yapabileceğin bir şey yok."

Motora geri döndü.

Daphne yaklaşarak, "Bir göz atabilirim. Benim için sakıncası yok. Motorları biliyorum."

Kadın Brigitte'e baktı ve Daphne'ye kaşlarını kaldırdı. Daphne'nin parlak sarı saçları geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve benim paltomu giydiğinde çok şık ve pahalı görünüyordu. Daphne pahalı olmadığından değil. -İki araba kazası, bir acil servis ziyareti ve iki bin dolarlık bir kucak dansı burgeri, bu yolculuk bana bir servete mal oluyordu ama o bundan çok daha fazlasıydı. Bu yabancının hiçbir fikri yoktu.

İşe yaramaz olan bendim.

"Alınma ama arabalar hakkında bir şey biliyor gibi görünmüyorsun, bir servis çağırmak dışında, ki bu kötü bir şey olmayabilir, ancak parasını karşılayamayacağım bir tamirciye çecekler."

"Ne oldu ona?" Daphne kadının yeteneğine olan güvensizliğini kayıtsızca görmezden geldi ve kirli motora baktı.

Kadın iç çekti. "Açtım ve gitmeye karar verdim. Döngüyü tamamladığımda o kadar sıcak çalışıyordu ki geri kapattım. Daha fazla sürmeye korktum. Rob'un çok ısınmasını önlemek için bir şeyler yaptığını biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum."

Daphne başını salladı.

"Ne yapacağımı bilmem gerektiğini hiç düşünmemiştim. Göründüğüm kadar inatçı değilim, sadece Rob'un burada olmayacağı bir zamanın bu kadar yakın olacağını hiç düşünmemiştim. Arabalar için endişelenmek ve evi tamir etmek hep onun işiydi."

Kadın sürücü koltuğuna eğildi ve uzun, ince bir sigara paketi çıkardı. Bir tane yaktı ve paketi başını sallayan Daphne'ye uzattı.

"Bakmaktan zarar gelmez sanırım. Burada nasıl bir şey yapabileceğini bilmiyorum. Rob arkada bazı aletler saklıyordu."

Daphne arabanın önüne doğru yürüdü, kollarını ceketinden kurtardı ve bana uzattı. "Ben Daphne, bu arada."

"Carol."

"Mesela a yuletide Carol!" Daphne'nin gözler yandı
Yukarı. Carol'ın yaptı değil. "Her neyse..."

Eski Plymouth'un kaputunu tutan kereste parçasının arkasına eğildi; güneş bordo boyayı kavurarak ahududu rengine dönüştürmüştü.

Daphne yağ çubuğunu çıkardı ve kadın omzunun üzerinden boynunu uzattı.

"Rag?"

Kadın başıyla onayladı ve Daphne'ye eski bir pazen gömlek vermeden önce kamyoneti karıştırdı. "Bunu mahvetmek sorun olur mu?"

"Rob'un eski gömleklerinden birine sahip olmaktansa çalışan bir arabaya sahip olmayı tercih ederim."

Daphne çubuğu sildi ve tekrar içine daldırdı. Çıkardığında kaşlarını çatı.

"Yağ azalmış. Değiştirdin mi?"

"Geçen ay. O kadarını yapmam gerektiğini biliyorum. Sence bir şeyleri karıştırmışlar mıdır?"

"Muhtemelen hayır." Daphne söyledi. Gömleğini yere bırakıp üzerine eğilmeden önce elinin tersiyle kararmış motor kapağına dokundu. "Chris, el fenerini açabilir misin?"

Ona telefonumu uzattım ve o da motoru aydınlattı. Ne yaptığı ya da ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyin peşindeydi.

"Bu benim ilk yalnız tatilim," dedi Carol. "Rob Ağustos'tan beri yok. Sanki onu yeni gömmüşüz gibi geliyor."

"Yağ kapağının altından sızıntı yok. Conta hâlâ sağlam görünüyor." Daphne söktüğü şeyi yerine taktı ve Carol'a baktı. "Kaybınız için üzgünüm. Çocuğunuz var mı?"

"Rob yaptı. Ama onlar da kısmen benimdi. Ve üç torun. Ama tatillerini annelerinin yanında geçiriyorlar. Rob ve ben evlenmedik. Hiç evlenmedik."

"Supap kapağının etrafında çok fazla yapışkan madde var, ancak herhangi bir havuzlanma veya ıslaklık görmüyorum. Yeni bir contaya ihtiyacınız olabilir, ancak bu genellikle bugün olduğu gibi bir termal olaya neden olmaz. Ve kapağı çıkarmadan nereden geldiğini söyleyemem." Ağırlığını kaydirdi, neredeyse karnının üzerinde zıplıyordu. Bacakları sallanıyor, diz üstü çorapları uyluklarından aşağı kayıyordu.

Yardım eli uzatırken ereksiyon olmak kaba bir davranış mıydı? Evet, elbette. Ama onun yaptığı herhangi bir şeyden tahrik olmamaya çalışmak işe yaramazdı. Onun kibarlığı ve yetkinliği benim sapkınlığımdı. Kıcı havadayken ve kadife eteği kalçalarının üst kısmına kadar yükselmişken bu arızalı motora teşhis koymasını izlemek neredeyse pornografikti.

Carol kafamın içinde neler olup bittiğini biliyormuş gibi gözlerini bana dikti. Ve pantolonumun içinde.

Daphne şimdi kendini arabanın altına sıkıştırıyordu. "El freni açık mı?" diye sordum.

Carol başını salladı.

Ona yaklaşmasını işaret ettim ve kartvizitimi uzattım. "Arabayı bir dükkâna çektirin. Tamir edilmesi gereken ne varsa tamir edin. Ben ilgileneneğim."

Carol kartı aldı ve Brigitte'e başıyla işaret etti. "Görünüşe göre kendi pisliğinle ilgilenmen gerekiyor."

"Dün onun en iyi günü değildi."

"Bunun için minnettarım," dedi, sesinde ayırıştırılamayacak kadar karmaşık bir ağırlıkla.

Daphne kendini arabanın altından dışarı attı, bacaklarını kenetledi ve eteğini aşağıda tutmaya çalıştı. "Burada çok şey oluyor. Kesin bir sızıntı var ama arıza tespiti yapmadan nerede olduğunu söyleyemem. Yanında hiç yağ taşıyor musun? Belki bir dükkâna götürecek kadar ekleyebiliriz."

Carol, "Eskiden Rob bununla ilgilenirdi," diye tekrarladı.

Daphne ve ben göz göze geldik. "Zor olduğunu biliyorum. Özellikle de bugün." Carol başını salladı ve burnunu çekti. "Sana o yağı getireyim."

"Sen ve Rob Noel'de ne yaptınız?" "Ne mi?"

"En sevdiğiniz filmler? Aile tarifleri? Bilirsiniz, tatil gelenekleri." Daphne bana gülümsedi.

"*National Lampoon*'u severdi. Ben hiç sevmedim. Bu yıl izlemedim ama şimdi biraz özlüyorum. Rob'un böyle bir Noel ruhu vardı. Çocuk gibiydi, hediyeleri görünce çok heyecanlanırdı. Her yıl gerçek bir ağaç isterdi. Ona sahtelerinin güzel görüldüğünü ve ucuz olduklarını söyledim. Ama o süslü hediyeler yerine gerçek bir ağacı tercih ederdi, bu yüzden her zaman gerçek bir ağaç alırdık. Bugün burada yaptığım da buydu. Onun için şu mini Noel ağaçlarından aldım. Gerçek değil ama."

Carol, Rob ve çocukları hakkında konuşup dururken ve onlara hediyelerini vermek için bu hafta içinde onları nasıl göreceğini ve sürekli yağ sızdıran bu araba konusunda ne yapacağını bilemediğini anlatırken Daphne paltomu tekrar giydirdi. Daphne onu yargılamadan ve sabırsızlıkla dinledi, kadının bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Üç gün önce aynı sebepten dolayı arabamı sattım. Sızıntı yapmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Motor bloğunda oluklar vardı. Yenisi arabanın değerinden daha pahalıya mal olacaktı. Yine de o arabayı çok severdim."

Keşke bunu bana üç gün önce söyleseydi. Arabayı tutmak isteseydi ona yeni bir motor alırdım.

"Buradan uzakta mı yaşıyorsunuz?"

Daphne sordu. "On dakika."

"Çalıştır onu. Bakalım sıcaklık eve dönecek kadar düşmüş mü? Uzun sürmez. Daha fazla yağa ihtiyacın olacak. Onu götürüp sızıntıyı da bulmanız gerekecek. Ya da daha güvenilir bir şey için satmalısın. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

"Bulaşık makinesinin kapısı da kırılmış. Evime uğramak ister misin?" diye güldü. "Yeterince şey yaptın. Teşekkür ederim. Kocanızın ceketinde yağ lekesi var şimdi."

Daphne gülümsedi. "Yola çıkmamız gerekiyor ama iyi şanslar."

"Şey... sanırım eve gidip *Noel Tatili*'ni izleyeceğim. Hatta belki Rob'un sevdiği fıstık ezmeli kurabiyelerden yaparım. İçine çatal bastırılmış olanlardan. Hepinize teşekkür ederim. Durup yardım etmeniz gerçekten çok hoştu. Çoğu insan bakmadan geçip giderdi."

"Mutlu Noeller Carol," dedim.

Mezarlıktan çıktığında Daphne'nin elini tuttum.

"Benimle bir yürüyüşe çık." Hava bozmuş ve kırklara gelmişti ama gökyüzü hâlâ bir kara film gibi boyalıydı. Daphne gökyüzündeki tek renkti.

Mezarlığa.

Parmak eklemlerini öptüm.

"Öpme. Yağlıyım."

"Sen mükemmelsin. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Neyi yapacağım? Araba işlerini mi? Babam öğretti. Lisedeyken akademik derslerim dikkatimi çekecek kadar uygulamalı olmadığına bir programa katıldım."

"Hayır. Bunu izlemek eğlenceliydi. Ama ben senin empatinden bahsediyorum. Herkese karşı çok şefkatlisin. Yeni bir arkadaş edinmeden asla bir yerden ayrılmıyorsun."

"Sen merhametlisin. Yuletide Carol için ne yaptığını gördüm. Seni yalnız bırakmak için fark etmemiş gibi davrandım ama fark ettim."

"Bir soruna para atmak en azından benim yapabileceğim bir şey. Beni söndürmez. Kendinizi insanlar için ortaya koyuyorsunuz." "Bazen çok fazla."

"Mm." Başımı öne eğdim. "Bunu ailemin hayır kurumlarında çalışan bazı insanlarda gördüm, yüzde yüzünü verip tükeniyorlardı. Ama sen farklısın; verdiğin zaman parlıyorsun."

Tepenin zirvesindeki anıt bankta, son yaprakları rüzgârda titreyen nöbetçi meşelerin altında oturduk. Hava hala soğuktu ama dün geceki negatif sıcaklıklara kıyasla tropikal bir hava vardı.

O tarihi mezarlığın sessizliğinin tadını çıkarırken ben elime bir sopa aldım ve parmaklarımın arasında evirip çevirdim.

"Bu ilginç bir tane." Daphne, üzerinde gül tutan bir kadın eli bulunan bir mezar taşını işaret etti. Kasvetli ve sessizdi. Biliyordu, ikimiz de biliyorduk. Buraya kadarmış. Saatlerimiz geri sayıyordu. Bugün dün gibi olmayacaktı, günü bir yıl gibi hissettiren yüzlerce dolambaçlı yol ve felaketle.

"Çok güzel." Her şeyi söyleyebilirdi ve ben de ona katılırdım.

Yan tarafıma vurdu. "Öldüğünde ne istediğin gerçekten umurunda değil mi? Son dinlenme yerini zaten biliyor olsan bile, hala seçeneklerin var."

Başımı tekrar salladım ve dalın kabuğunu soymaya odaklandım. Şimdi yine yalnız olduğumuz için, daha önce söylediği şeyi düşünüp duruyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Sadece söylenen bir şeydi ama duymak hoşuma gitmişti.

"Bilime ya da başka bir şeye bağışlanabilirsin. Senin için ilk tahminim Vücut Çiftliği olurdu, ama tabii ki bu öğrencilerin

Eski profesörlerinin morarma durumuyla ilgili verileri ölçerek ve analiz ederek objektif kalma becerisi.

"Nasıl çalışacak?" Aniden söyledim.

"Oh, bilmiyorum. Bağışlarla ilgilenen kişiyle konuşmanız gerekir. Uzun bir bekleme listesi olduğunu biliyorum. Herkes adli tarihin bir parçası olmak ister. Belki de bağlı olduğunuz için-"

"Ceset bağış değil. Daha önce söylediğin şey... anıt mezar hakkında."

"Sadece çok görkemli ve muhteşem olduklarını düşünüyorum-"

"Benimle evlenme konusunda."

Dondu kaldı. "Seninle evlenmek mi?"

"Böylece benim aile mezarlığıma gömülebilirsin."

"Ah. O. Ben sadece-"

"Ne demek istediğinizi biliyorum. Tamamen i h t i m a l dışı değilmiş gibi davranalım. Diğer sorunumuza bir çözüm olarak."

"Başka bir sorun mu

var?" "Bekliyorum."

Yüzüme doğru döndü. "Düşünüyor musun-"

"Düşünmüyorum. Merak ettim. Gerçekten işe yarayacağından ya da isteyip istemeyeceğinizden şüpheliyim ya da... Ne..." Kalın bir şekilde yutkundum, "Sence nasıl görünürdü?"

Kusursuz dişlerini gösteren o gülümsemesiyle gülümsedi. "Muhtemelen ailenin malikanesinde geçirdiğimiz günle aynıdır."

"Ev. Bu bir ev."

Bir dal parçası kaptı ve beni takip ederek kabuklarını teker teker kopardı. "Seni yemek yaparken izlerken bacaklarım tezgahdan sarkıyor."

"Komşum Gita seni çok sever. Bana o kadar çok yemek getiriyor ki hepsini zor bitiriyorum."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Bana daha da yaklaştı. "Bir bakalım. Bana benziyor, arkanız dönükken gizlice kurabiye hamuru yiyor-"

"Daha fazla kurabiye olması gerektiğini biliyordum."

"...sen, ben seni saçma bir performans sanatı gösterisine gitmen için evden çıkmaya zorlayana kadar bilgisayarının başında kaşlarını çatıyor ve gözlüğünün altından burnunun kemerini sıkıyordun."

"Kulağa korkunç geliyor." Kalçasını okşadım, ona en kötü şekilde dokunmak istiyordum.

Daha yakına eğildi. "Bundan nefret edeceksin. Sanat zevkim çok kötüdür."

"Her gece birlikte yatağa girdiğimizde aletini içimde hissetmek olurdu. İçimde yavaşça yumuşarken uykuya dalmak. Klitorisimdeki dış macunu gibi taze ağzınla uyanmak. Hareket edemeyecek hale gelene kadar sikilmek ve sonra döllerinin kalçalarımından aşağı süzüldüğünü hissetmek."

Bankın üzerine oturdu. "Sen, külotumu unuttuğumu fark ettikten sonra eteğimi kaldırıp beni lokantada parmakladın."

Bacaklarını iki yana açmış ve kısa eteğini kalçalarına kadar çekmişken, altında ne olmadığını açıkça görebiliyordum. Çıplak am. Bugün sadece bir çift yüksek çorap daha.

Ellerimi yumruk yaptım ama eteği ile çorapları arasındaki çıplak ten şeridinden çekmedim. Ovaladım ama her ne kadar parmaklarımı içine sokmak ve fişkırان döleriyle mezarlık zeminini vaftiz edene kadar onu parmaklamak istesem de, ölümlere saygılı olacaktım.

İçimi çektim ve başımı ona doğru salladım. "Akademik olarak demek istemiştım."

Bankın üzerine uzandım ve başımı onun kucağına koydum. Anında, inanılmaz parmakları saçlarımdaydı, kaşıyor ve okşuyordu, bana bir melek gibi bakıyordu. Altın saçlı Noel meleğim.

"Bilemiyorum. Programa... senin karın olarak girmem bana yeterince saygı kazandırabilir." Bu kelimeyi söylemenin onun için zor olduğunu biliyordum. Bunu duymak da zordu. Bugün, yarın benim olabileceği fikri çok kırılğan bir hayaldi. Hayatımızın geri kalanı için.

"Bütün günümü laboratuvarda ya da sınıfta çalışarak geçirirdim. Akşamları ders çalışırdım ya da sen derslerden ya da saha çalışmalarından eve gelip dikkatimi dağıtmaya karar verene kadar ödevler üzerinde çalışırdım."

"Senin dikkatini dağıtmak için sabırsızlanıyorum." Gülümsedim. Gerçekten gülümsedim. Tüm gün boyunca ilk kez.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum, tatlım. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bu durumu daha doğru yapmaz. El kitabına göre ben hala hatalıyım."

"Aman Tanrım, Chris. Bu kadar el kitabı yeter."

"Seninle evlenmenin yeterli olup olmayacağını ya da senin bunu isteyip istemediğini bilmiyorum..."

"Seninle evlenmek isterdim, Chris. Aile kriptosundan daha fazlası için. Ama bu yeterli olmayacak ve sen de bunu gerçekten istemiyorsun. Bu sadece umutlarımı artıracak başka bir şey."

Eve dönüş yolunun büyük bölümünde sessizdik. Mezarlıkta yeşeren umut, Knoxville'e yaklaştıkça daha da dağılmıştı. Sanki *evlilik* kelimesini telaffuz ettiğimiz bu fikri sürdürmek için fazla yüksek sesle olmuştu. Ya da belki de UT Kampüsü, ruhlarımızın içini görebilen ve eylemlerimizi utanç verici kirli bir gölgeye dönüştüren o her şeyi bilen varlıktı.

Daphne'nin şehir dışındaki evine vardığımızda konuşan tek kişi GPS'ti.

"Evde kimse var mı?"

Küçük mavi evin üzerinde bir dizi ışık vardı. Eski ampuller. Büyük olanlar, yarısı yanmış ya da eksik.

"Babam evde, hiçbir yere gitmiyor. İçeri gelip onunla tanışmak ister misin?"

Kapıya baktım ve başımı salladım. Kendimi sadece bir iş arkadaşı ya da profesör olarak tanıtmak istemedim.

Onu burada bırakma düşüncesi midemi bulandırıyor ama düşünmem gereken çok şey vardı ve Daphne yakınımdayken prefrontal korteksim çalışmayla durduruyordu.

"Eğer aşk diye bir şey olmadığını, her şeyin hormonlardan ibaret olduğunu düşünüyorsanız, o zaman insanların birbirlerini sevdiklerini düşünmelerine neden olan şey nedir sizce?" dedi.

"Aşk diye bir şey olmadığını kim söyledi?"

"Sen söyledin. Bu sabah otelde."

Başka bir şarkı başladı ve şarkının büyük bir bölümünde soruyu duymazdan gelmeme izin verdi.

o.

"Cevap verecek misin?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Düşünmediğim birçok şeyi fark etmemi sağlıyorsun. Biliyorum. Bütün temellerim çöküyor. Her zaman gerçek aşkın bir karar olduğunu düşünmüşümdür; birbiriniz için yaptığınız tüm küçük şeylerden doğar. Sonunda şehvet, ilgiyle ve karşınızdaki kişi için sadece iyi şeylerin gerçekleştiğini görme arzusuyla karışır. Geçmişte kadınları sevdiğimi düşünmüştüm ama böyle hissetmemiştim. Senden uzaklaştığımda nefesimi tutamıyormuşum gibi. Çünkü yüzünü görmek, tenini koklamak ve gülüşünü duymak için sadece saniyelerim kaldı."

Gözlüklerimi çıkardım ve sanki bir reset düğmesiymiş gibi elimi yüzümde gezdirdim. "Senden ayrılmak dayanılmaz bir duygu. Buna katlanmak istemiyorum. Deniyorum."

Dünya yine sessizdi. Bir sis çökmüş, evinin yakınındaki yoğun ormanlık yolu kasvetle örtmüştü.

"Senden önce nasıl yaşıyordum bilmiyorum."

"Bunu fark etmen üç gün mü sürdü?" diye sordu.

"Bunu fark etmem on iki dakikamı aldı."

Arabayı kapattım. Sessizce oturduk, ikimiz de kapılarımızı açmak için harekete geçmedik. Dikiz aynasından yolda köpeğini gezdiren bir adam gördüm. Evin önünden geçti, arabama baktı ve bir elektrik kutusunu üfledi. Komşumuz olup olmadığını merak ettim. Daphne'yi ya da babasını tanıyor muydu? İkisi de önemli değildi. Sadece onun Daphne'ye yakın oturup benim oturmamamı kıskanıyordum.

"Beni manik peri hayalindeki kıza dönüştürme."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Filmlerdeki gibi, havalı, özgür ruhlu kadın katı, ağırbaşlı bir adamın hayatına girdiğinde ve onu çok çılgın olduğu için terk etmeden önce biraz sarstığında."

"Bunun sana uyduğunu hiç sanmıyorum." "Hayır mı?"

Başımı salladım. "Ming Hanedanlığı porselenleri ve yirminci yüzyılın başlarındaki telefon görgü kuralları hakkında fikirlerin var. Bunu seviyorum ama bu özelliklerin pek çok insan tarafından *havalı* bulunacağını sanmıyorum. Google'a danışmadan araba tamir edebiliyorsunuz. Bu muazzam bir öz disiplin gerektirir. Özgür ruhlu olmak için çok fazla. Peki ya bir yolculuğa çıktığınızda bazı turistik yerleri görmek istiyorsanız? Bu sizi manik, elf ya da her ne diyorsanız o yapmaz. Sen sadece sensin. Ve eğer bu ikimizin de kariyerinin mahvolmasına neden olmasaydı, seni tutardım. Ama şu anda, bu öz disiplini bu yüksek lisans programını olabildiğince hızlı bitirmek için kullanmalısın, böylece senin olabilirim."

"Bu kadar o zaman."

"Bilmiyorum, Daphne. Zamana ihtiyacım var."

Kapısının açılma sesi beni dehşete düşürdü. Gerçekten oluyordu.

Ön koltuktan eşyalarını topladı. Açılmamış Mountain Dew şişesini, sırt çantasını, sıcak kakao çöpünü ve boş su şişelerimizi. Ben ön camdan dışarı bakarken arkasını topluyordu.

Sonra ceketimi çıkardı, katladı ve koltuğuna yerleştirdi. "Yağ için özür dilerim."

Gece çantasını ve çelengi arka kapıya kadar taşıdım, saçlarındaki her bir sis damlasının parıltısını izledim.

Anahtarı kilitte çıtırdadı. Tam veda etmeyeceğini düşündüğüm anda -belki de bu daha iyisi içindi- geri döndü, boynumdan yakaladı ve beni sertçe öptü. Dudaklarım onunkilerle birlikte hareket etti, ağzını açtım ve son kez tadına baktım, bu son saniyelerden alabileceğim her şeyi aldım.

"Beni dinle," dedi geri çekildikten sonra. Gözleri hâlâ vahşiydi ve gitmesine izin vermemiştı.

"O kişinin sen olduğunu biliyorum, Chris. Kollarında hiç ağlamadım ama gözyaşlarım gömleğinde kuruyana kadar bana sarılacağını bilmek için ağlamama gerek yok. Birbirimizi kayıplarda ya da zor zamanlarda görmedik ama sana her zaman yer açacağımı biliyorum. Benim dışımdaki en büyük utancını ya da en büyük korkularını bilmiyorum. Yüce bir güce inanıp inanmadığını, nasıl oy verdiğini, seni odontolojiye iten şeyin ne olduğunu, kaç çocuk istediğini ya da sekiz yüz dolarlık pantolonu nereden aldığını bilmiyorum ama aradığım kişinin sen olduğunu biliyorum."

"Daphne." Alnımı onunkine yasladım.

"Bir şekilde seni seviyorum. Ve..." derin bir nefes aldı. "Bu bir veda değil. Beni senden ne kadar uzak tutmaya çalıştığının bir önemi yok çünkü geri gelmeye devam edeceğim. Ben artık senin evimim. Ve sen de benimsin. Bunu mahvetme çünkü onurlu bir ata binmen gerektiğini düşünüyorsun. Aşk da en az onur kadar güçlüdür."

Chapter 20

Chris

Dairemin kapısını açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladım. Aynı eski daireydi. Temizdi ama birkaç gün kapalı kaldığı için havasızdı. Açık tuğlalar ve geniş tahta zeminler nedeniyle yeterince rahattı.

Sadece sessiz. Çok sessiz.

Büyük bir antika Agra halısı ve zengin mücevher tonları, mobilyaların temiz, orta yüzyıl çizgilerini dengeliyordu. Bunu, video oyun sistemlerinin hakim olduğu bir bekar evi bulamamanın şokunu yaşayan önceki kız arkadaşlarımdan öğrenmiştim. Annem her şeyi yapmıştı. Ev mobilyaları hakkında ne bilgim vardı ne de umurumdaydı. Uyanık olduğum saatlerin çoğunu bir dişçi muayenehanesinde ya da paslanmaz çelik bir laboratuvar da geçirdiğimi düşünürsek, eve geldiğimde renk paletinin beyaz ve gümüş olmadığı ve aydınlatmanın bin watt'lık LED'lerden yayılmadığı bir yere geldiğim için mutluydum.

Daphne olmadan da daire aynı derecede soğuk ve steril görünüyordu.

Kafatası kutusunu mutfak adasına bıraktım. Birkaç gün içinde laboratuvara getirecektim. Aceleye gerek yoktu. Öğrenciler tatilden döndüklerinde bulgularını belgeleyeceklerdi. Daphne'nin bu davaya atanmasını sağlayacaktım. Bir projeyi sonuna kadar götürebilmek güzeldi, özellikle de ilkini.

Anubis'in selamlama sesleri hiç de şaşırtıcı değildi; ayaklarımın arasında yılan gibi kıvrılıyor ve neredeyse sürekli inilti çıkararak ayak bileklerimi kokluyordu.

"Tamam, tamam. Ben de seni özledim." Sevilmeyi sevdiği gibi uzun, sert vuruşlarla onu rahatlattım. Kasesi boştu. "Henüz yemek vakti gelmedi. Sanırım buzdolabındaki somonu da unutabiliriz. Sen kokmuş, çürümüş balıkları seviyor olabilirsin ama ben onu açarak evimi kokutmayacağım."

Geçen hafta Nubi ve ben penceredeki küçük Noel ağacını süslemiştik. Şimdi ona bakıyordum ama onu açmaya mecbur değildim. Yuvarlanmaktan başka bir şey yapmaya mecbur değildim.

Bunun yerine, nadiren yaptığım bir şeyi yaptım. Kanepeye uzanıp ayaklarımı uzattım, kendime bir Laga 16 doldurdum ve televizyonun karşısında eriyerek Cuma günkü korkunç Mississippi State/UTEP bowl maçının tekrarını izlemeye koyuldum.

Noel'i ima eden her şeyden kaçınmak istiyordum. Bu kendine acıma ve nefret sisi kesinlikle tekrarlamak istediğim bir tatil geleneği *değildi*. Şansım yaver giderse, önümüzdeki iki Noel'den tamamen uzak duracaktım. Belki seyahat ederdim. Karayipler'de, bana Daphne'yi ve onun tatil geleneklerini hatırlatmayacak bir yere.

Ama Daphne olmadan bir yere gitmeyi hayal bile edemezdim, o yüzden boş ver.

İşe. Ben de öyle yapardım. Nourishing Nashville yeniden açıldığında, kendimi işe verirdim. Bulaşıkları yıkardım. Hazırlık yapardım. Sous yapardım. Ne yapılması gerekiyorsa, onu yapardım.

Cebimdeki telefonum çaldı. Kalbim yerinden fırladı.

O. Bu oydu.

Bilinmeyen'den FaceTime. Doğruludum.

"Daphne?"

"Frohe Weinachten!" Annem söyledi.

"Daphne kim?" Babam hep bir ağızdan söyledi.

"Mutlu Noeller anne. Baba," dedim, hızla atan kalbimi yavaşlatmak için nefes alarak. "Geç oldu, değil mi?"

"Noel'de seninle konuşmak zorundaydık! Oh, Christopher, Noel'i kutlamak için bizi evlerine davet eden harika bir aileyle tanıştık. Çok güzeldi. Harika vakit geçirirdin."

Güldüm. "Ne kadar içtin anne?" İkimiz de tatil kutlaması için bir yabancının evine davet edilmenin benim için asla iyi bir zaman olmayacağını biliyorduk. Ancak Daphne... gelecek yıl onları tekrar görmek için planlar yaparak ayrılacaktı.

"Bir sürü glühwein! Ve marketlerdekinden daha iyiydi."

"Daphne kim?" Babam ekranın dışından bağırdı.

"Yılbaşı gecesi için Reiner ve Heike'ye gideceğiz. Heike bana lewwerkneedl yapmayı öğretecek, tadı büyükannemin köftesine benziyor - ciğerli olanı hatırlıyor musun? - ama Heike'ninki çok lezzetliydi!"

"-Köstlich!" Babam arkadan bağırdı.

"Köstlich!" Annem tekrarladı. "Almancada lezzetli demek. Ve elmalı turtasının yanında en köstlich vişne sosunu servis ederdi - ah, Brian, hatırlat da ondan o tarifi de isteyeyim. Reiner ve babam politika konuşarak anlaştılar. Reiner Bundestag'da bir temsilci, yani bizim Temsilciler Meclisi'miz gibi. Çok güzel bir evleri var," diye tekrarladı.

"Bu çok hoş anne. İyi vakit geçirdiğine sevindim."

"Gelecek yaz ziyarete gideceğiz. Bahçesini çiçek açarken görmeliyim. Resimler muhteşem görünüyordu. Sen de bizimle gelmelisin tatlım."

"Sana Daphne'nin kim olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Ve sus, Brian. Bırak Christopher konuşsun." "Sorun yok, anne."

"Yeni bir kız arkadaş mı, canım? Daphne çok güzel bir isim. Oh! Neden bu yaz ziyarete geldiğimizde onu da getirmiyorsun? Mükemmel olur! Yeni arkadaşını tanımak için ne güzel bir yol! Gerçi onu daha önce tanıyacağıma eminim. Çok ileri gidiyorum."

"Tamam anne. Eminim yorulmuşsundur. Yeni arkadaşlarıyla eğlenmene sevindim."

"Bekle. Seni bırakmadan önce bir şey daha var. Hazır mısın Brian? Hazır mısın? Bir, iki, üç. *O Tannenbaum, O Tannenbaum, wie treu sind deine Blätter.*"

Annem ve babam, son iki gün içinde öğrenmiş olmaları gereken "O Christmas Tree" ile bana Almanca serenat yapmaya devam ettiler.

Kameraya gülümsedim ama içimden Daphne'yi düşünerek ölüyordum.

Bu onun en sevdiği ilahiydi. *Peanuts'ınki, Nat King Cole'unki değil*, demişti. Noel arifesinde onun için çalmıştım. Sonra onu piyano bankında becerdim.

Ailemle telefonu kapattıktan sonra viskimi doldurdum ve piyanonun başına oturup hemen Vince Guaraldi şarkısını çaldım.

Kolay ve melankolikti ve odanın havasına tam olarak uyuyordu - benim verdiğim havaya.

Biri kapıya vurduğunda nakaratı tekrarlıyordum. "Kapı açık," diye bağırdım.

Omzumun üstünden bakınca Gita'nın mutfak adasındaki poşetleri boşalttığını gördüm, onu fark ettiğimi anlayınca bana ters bir kafa salladı. "Piyanonun sesini duydum." Kollarını kavuşturdu ve tezgâha yaslandı.

"Özür dilerim. Kapağı kapatacağım." Ayağa kalktım ama beni durdurdu. "Hayır, hayır. Hoşuma gitti." Başını salladı.

Oturdum ve ruh halime uygun başka bir şeyle uğraştım. Aslında bir melodi bile değildi. Henüz ne olduğunu ya da bir şey olup olmayacağını bilmiyordum. Akorlar. Arpejler. Re minör.

"Evde olduğunu böyle anladım." Yemek kaplarını açtı. Gita'nın ailesi dört yıldan biraz daha uzun bir süre önce yan daireye taşınmıştı ve onlara hoş geldin demek için alt kattaki restorandan kızarmış tavuk sipariş etmişim, Hintli olduklarını ve et yemediklerini fark etmemiştim. Yine de jestimi takdir ettiler ve beni patates ve karnabahar körilerini paylaşmaya davet ettiler. Harish bir patoloji asistanıydı ve hastanede olmadığı birkaç boş anda atipik hücreler üzerine çabucak kaynaşmıştık. Gita ile ortak bir sosyal adalet duygumuz ve yemeklerine olan sevgimiz vardı.

"Priti Noel için Nashville'de kalacağını söyledi."

"Dün evde olmamız gerekiyordu. Bazı... komplikasyonlar oldu."

"Biz mi?"

Parmaklarım klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı. *Kahretsin*. Gita bir av köpeğiydi. Lafı dolandırmaz ve boş konuşmazdı. Sadece kâr amacı gütmeyen kuruluşlarla çalışan bir vergi avukatı olarak, odaklanmış varlığa ve toplulukla uyuma inanırdı. O ilk akşam yemeğinde bana, bana bu ayrıcalığı veren dünyaya nasıl geri döndüğümü sormuştu.

Cevabımı beğendi ve ben de onun saçmalıkları kesip atmasını sevdim. Hayırsever bağışlarımı devralması için onun şirketini tuttum.

Paramın en etkili olduğu yere gitmesi için ailem ona tüm Nourishing Nashville ağını yönetti.

Şimdi mi? İmkânı yok. Onun saçmalıkları teneke kutu gibi kesen Ginsu bıçağına hazır değildim. Daphne bir umuttu, bir umut fısıltısıydı. Bu fısıltıyı düşünmek, onu korkunç bir nihai sonuca dönüştürmekle tehdit ediyordu: ayrılığın tuğla duvarı.

Gita'ya çalmaya devam etmesi dışında bir yanıt vermedim.

"Gelin bizimle yiyin. Priti son bir aydır kablolu yayında Noel filmleri izliyor ve ona bir ağaç almamız için bize yalvardı. Biz de aldık." Omuz silkti. "Tatillerde yalnız olmak iyi değildir, Christopher. Etrafında insanlara ihtiyacın var. İyi yemeklere. Kahkaha." Kapları işaret etti. "Bunu her ihtimale karşı yaptım. Duvarların arasından hüznü müzik çaldığını duymamayı umuyordum."

"Üzücü mü?"

Gita gözlerini kıstı ve bir tepsi dolusu sus yavrusuna benzeyen bir şey getirdi. "Muthia. En sevdiğin."

Başımı salladım. "Bösendorfer'de yemek yemeyeceğim."

"Priti sen aradığında bir kız sesi duyduğunu söyledi. O muydu?"

"Hayır. Yani, evet, ama... böyle bir şey olmayacak."

Konuyu değiştirmeme izin vermeyerek sabırsızca başımı salladı. "Ona onun dışında bir isim vermek istiyorum. Adı ne?"

"Daphne."

Gita kabı daha yakın tuttu. "Bir ısıklıkla değerli piyanonuzun içine kırıntı girmez. Bekleme yoksa vıcık vıcık olur. Fritözden yeni çıktı. Kırık bir kalbi iyileştirmek için yemeğe ihtiyacın var."

Çıtır çıtır, aromatik garam kekinin tamamını ağzıma attım ve ellerimi pantolonuma sildikten sonra anahtarlara geri koydum. "Güzel," dedim bir ağız dolusu baharat ve buharın arasında.

Mutfağımyı en az benim kadar iyi biliyordu, dolapları açıp bir kase ve bir çatal indirdi. Diğer kapları açtığında, baharatlar havayı kokulandırdı. Zencefil, kakule ve adını çıkaramadığım bir sürü başka baharat. "Kala hindisi. Senin için özel yaptım. Noel'de hindi mi yiyorsun?"

"Ailem genelde öyle yapar. Teşekkürler, Gita. Bunun anlamı çok büyük."

"Bu, bana hikayeyi anlatmadan kurtulacağın anlamına gelmiyor. Nasıl olduğunu biliyorsun: Ben seni beslerim. Sen de bana flört dünyasında genç bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatıyorsun."

"Ben senden büyüğüm."

"Biyolojik olarak evet. Ama bir kariyerim ve iki buçuk çocuğum var. Bir kere çocuk sahibi oldun mu, köpek gibi yaşlanmaya başlarsın. Şimdi tüm muthia'nı yemeden önce dökül." Kızarmış ve lezzetli görünen başka bir şeyden bir ısırık kopardı. "Ne oynuyorsun lan sen?"

Slav tınlı bir sol el yürüyüşü. Minör tonda, trikordların ağırlıkta olduğu karanlık bir sağ el melodisi.

"Oh, uh... Sanırım şu olabilir... 'Jingle Bells.'"

"Bu 'Jingle Bells' değil. Onu biliyorum. 'Jingle Bells' *Oh, ne eğlenceli. Boktan* bir oyun oynuyorsun, *hayatım bitti.*"

"Birlikte olamayız. Daphne yüksek lisans öğrencisi. Hikaye bu. Mezun olana kadar başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Ona sen mi öğretiyorsun?"

"Hayır. Belki. Birkaç tek seferlik seminer. Saha saatleri için benim gözetimime atanabilir, ancak bu sadece vaka yükünde bir yığılma varsa olur."

"Eğer." Kaşlarını kaldırdı. "Eğer sizi ayrı tutmak için yeterince iyi bir neden gibi görünmüyor."

"Üniversite için yeterince iyi."

"Üniversite mantıksız."

Omuz silktim.

"Bu Noel'de ne yapıyor? En azından tatilleri birlikte geçiremez misiniz?"

"Babasıyla birlikte."

"Onun da mı büyük bir ailesi yok?"

"Hayır."

Derin bir nefes aldı ve onaylamaz bir ifadeyle başını tekrar salladı. "O halde söyleyebileceğim bir şey yok."

"Gerçekten mi?" Gita fikirleri konusunda çok ısrarcıydı. Genellikle ben kabul edene kadar benimkileri ezip geçerdi. Eğer davranışlarımın küstahça olduğunu düşünüyorsa -şimdi açıkça düşündüğü gibi- onu durdurmak mümkün değildi.

"Eğer onun için riske girecek cesaretin yoksa, onu hak etmiyorsun demektir."

"İşimi kaybedeceğim."

"Yani? Bay Zengin Adam. Bir şirket kurun ve özel sektöre girin. Ya da birikimlerinize yaşayın ve ara verin. Bir mola işinize yarayabilir. On yıldır üç işte çalışıyorsun."

"Güvenilirliğimi kaybederim. Lehte ya da aleyhte tanıklık ettiğim önceki davaları nasıl etkileyeceğini bilmiyorum."

"Ne kadar genç?" Yüzü kontrollüydü, en kötüsünü duymaya hazırды.

"Yirmi dört."

"Harish'le evlenmişim, bu ülkeye göç etmişim ve yirmi dört yaşında ikinci çocuğuma hamileydim. Ve hukuk fakültesindeydim. Kendi aklını bilmek için oldukça büyük bir yaş."

"Katılıyorum. Bu sadece öğrenci meselesi. Kendi etik kurallarımı yazabilseydim yarın onunla evlenirdim. Ama yazamam. Uymayı kabul ettiğim kurallara uymak zorundayım."

"Ethics schmethics." Gözlerindeki parıltı çok şiddetliydi ama şarkı söyler gibi konuştuğu İngiliz-Hint aksanı, Amerikanizmini ortaya çıkardığında ciddiye alınmayacak kadar melodikti. "Sana şimdiden bu kadar üzücü bir müzik çaldiriyorsa bekleyemezsin. Sen zaten yaşlısın, Christopher."

"Bekleyebilirim. Bekleyeceğim."

"Yapamazsın ve yapmayacaksın. Aptalca ve pervasızca bir şey yapacaksın çünkü onunla birlikte olmak için yanıp tutuşacaksın."

"O da öyle dedi."

"Bu Daphne'yi şimdiden sevdim."

"Sadece seninle aynı fikirde olduğu için."

"Tabii ki. Başka neden birinden hoşlanayım ki? Dinle, Christopher. Sen zengin beyaz bir adamsın."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Zengin beyaz adamların sorunları yok etme yöntemleri vardır."

Tahtayı indirdim ve yüzünü ona dönmek için döndüm. "Zengin beyaz adam ayrıcalığımdan kaçınmak için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun? Ne kadar zamandır bunu telafi etmeye çalıştığımı? Tüm hayatım boyunca, Gita. Şimdi buna boyun eğmeyeceğim."

"Evet, biliyorum; ben senin avukatınım. Ayrıcalığını telafi etmene yardım etmem için bana para ödüyorsun. Ama Daphne'nin de senin hakkında aynı şekilde düşündüğünü varsayarsak... öyle mi?" Başımı salladım. "Durumunuz hiç de etik değil. O sizin bölümünüzde değil. Başka bir üniversitede olsa böyle bir sorun olmazdı. Sınavlarına başka biri not veriyor."

Belki de haklıydı ve içinde bulunduğum durum beni tam bir pislik yapmaya yetecek kadar yanlış değildi. "Gizlice dolaşmayacağım."

"Sana gizlice girmeni söylemiyorum. Buradaki seçenekler neler?"

"Ya o ya da benim işim. Ya da iki yıl bekleriz, ama şimdi bizi tanıyan dört kişiden üçü bekleyeceğimizi düşünmüyor. Yani... ya o ya da benim işim." Böyle siyah-beyaz anlatınca başka seçenek olmadığını anladım.

"İşler sizi geceleri sıcak tutmaz, işler size korku filmi gibi gelen bu Noel saçmalığını oynatır."

Güldüm. Gerçekten de konuşmamız uzadıkça melodim daha da koyulaşıyordu.

Ayağa kalktım ve ağzıma bir parça daha muthia attım.

"Meşgul müsün, Gita?"

"Harish'in on sekiz saatlik bir vardiyası var. Deep arkadaşlarıyla birlikte ve Priti televizyonu kötü Noel filmleriyle tekeline almış durumda. Şişmiş ayaklarımdan uzak durabildiğim sürece meşgul değilim."

"İstifa mektubumu hazırlamama yardım etmek ister misin?" "Hadi gidelim."

AMACIM mektubu Jeanette'in posta kutusuna bomba gibi bırakıp olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmaktı.

Odasının önünden geçerken ofis ışığının açık ve kapısının aralık olmasını beklemiyordum. Profesörlerin ofislerinde genellikle midye gibi biriken onlarca yıllık kitapları, dekoru ve tüm akademik ıvır zıvırı topluyor olmasını beklemiyordum. Emekli oluyordu ama bu, gecenin bir yarısı kaçıp gidecekmiş gibi görünüyordu.

Bir kez daha, zamanlamam harikaydı.

Decca olmadığı sürece, onun yerini alacak kişi benim durumuma daha da az uygun olacaktır. Jeanette ile yaşadığım ortak geçmişi onlarla yaşayamazdım.

Gitmem için bir sebep daha.

Kapısını çaldım. Yüksek lisans yaptığımdan beri aynı rafta duran bir kedi iskeletini paketlemekten başını kaldırıp baktı.

"Sen de mi? İçeri gelsene."

İçeri girdim. "Noel'ini böyle mi geçiriyorsun?"

"Başka nasıl harcayabilirim ki? Bu kariyeri inşa etmek için onlarca yıl harcadım. Burayı. Bahar döneminin sonunda sahip olduğum tek aileden ayrılıyorum."

Ona karşı çıkmak için bir şeyler söylemek istedim ama bu sadece boş sözler olacaktı. "İş hayatı dengesi bu programda hiçbir zaman güçlü yanımız olmadı, değil mi?"

Bana dikkatle baktı. "Bunun değişmesi gerekiyor."

"Tamam." Ama bunu değiştirmek için burada olmayacaktım.

"Oturun. Bekle. Sandalyeyi kaldırayım." Bir yığın kâğıt ve dergiyi topladı ve yere bir yığın daha yaptı. "İçecek?"

Lagavulin değildi ama plastik bir bardak burbonu kabul ettim ve birbirimize Mutlu Noeller diledik. Boğazımı tırmaladı ve tırmaladı ama bana Daphne ve benim kağıt motel bardaklarından içtiğimiz şarabı hatırlattı ve bardağımı çabucak bitirdim.

Jeanette de aynı şeyi yaptı ve fincanlarımızı doldurdu. "Senin hikayen ne? Bir ailen var. Noel'de burada ne işin var?"

"Decca'nın birkaç gün önce bulduğu bazı kalıntıları kaydediyorum." "Decca neden onları laboratuvarına götürmedi?"

"Peynirli pipet yapmak zorundaydı." Gülümsedim.

Jeanette başını salladı. "Tanrı onu seviyor. Dengeyi buldu."

"Ayrıca..." Uzun ve yavaş bir nefes verdim ve ceketimin cebinden çıkardığım kalın beyaz bir zarfı ona uzattım.

"Bu nedir?"

"İstifam."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Dedi, tam olarak nefesinin altında değil.

"Terazimi dengelemeye çalışıyorum. Çok çalıştım. Şimdi bir hayata ihtiyacım var." Zarfı sanki onu rahatsız etmiş gibi baktı. "Bunu kabul etmiyorum."

"Bir sonraki bölümü duyduğunda duyacaksın." Yutkundum ve gözlerinin içine baktım.

Muhtemelen hayal edebileceği haberlere karşı hazırlanırken nefes alış verişini yavaşladı.

"Bu bir nezakettir. Önceden uyarı." Zarfı başımla işaret ettim. "Bir yönetmeliği ihlal ettim."

"*Ne yönetmeliği?*" Sesi öfkeden buz gibiydi. Acı acı gülümsedim. "Hangisi olduğunu biliyorsun."

"Hayır."

"Cinsel suistimal."

"Hayır." İçini çekti ve gözlerini kapattı, sanki artık yüzümü görmek bile istemiyormuş gibi beni susturdu. "Sen değil. Neden sen olmak zorundaydın ki?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnında birleştirdi. "Bana bunu söyleme. Senin patavatsızlığını duymak istemiyorum. Kimdi o? O mu?"

"Size öğrencinin adını söylemeyeceğim." "En azından 18 yaşından büyük olduklarını söyle." "Evet."

Uzun bir süre sessiz kaldı, mavi gözleri kafatasımı delip geçti. "Karşılıklı mı?"

"Elbette, ama bu önemli değil."

"Yüksek lisans öğrencisi mi?"

"Evet."

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Seni tanıyorum. Kimseyi zorlamayacağını biliyorum. Bana bununla gelme. Umurumda değil."

"Dekan yapacak."

"Tanrı aşkına, dekana gitme. Bak, koşulları bilmiyorum ama daha önce aletini hep pantolonunun içinde tuttun. Sessizsin. Sağlıklısin. Bu konuda en az küstahlık yapabilecek kişi sensin." Elini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Neler olduğunu bilmiyorum. Sadece ciddi olsaydın böyle bir şey yapacağını biliyorum. Ama bunu bana yapma. Sana ihtiyacım var."

"Ne için?"

Ofisinin etrafına bakındı. "Bu." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen bağlantılısın. Bana bağlantılı insanların iddiaları ortadan kaldırmanın bir yolu olmadığını söyleme."

"Bunu ona yapmayacağım. Bu bir suçlama değil; bunu kabul ediyorum. O ortadan kaldırılacak bir sorun değil."

"İşi bitene kadar ondan uzak duramaz mısınız?"

"Hayır." Tanrım, bunu itiraf etmek iyi hissettirdi. Bütün suçu Daphne'ye atıyordum. Uzak duramayacaktı. Sinsice yaklaşmanın yollarını bulacaktı. Ama gerçek şu ki, Jeanette'in de dediği gibi, onu pantolonunun içinde tutamayan bendim.

"Hiç bağlantım olmadı. Tam olarak bilmiyorum-"

Dirseklerini masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi. Viski kokusunu birkaç metre öteden alabiliyordum. Ben buraya gelmeden önce o şişeyi epey bir doldurmuş olmalıydı. "Bir sonraki sorumu dikkatlice düşünün. "Sizce

Kendini sabote etmeye mi çalışıyorsun... yoksa bir çözüm mü istiyorsun? Sabotajsa sana yardım edemem."

"Yardım yok." Kaşını kaldırdı, bekliyordu. "Hayır, kendimi sabote etmeye çalışmıyorum."

Gülümsedi. "Christopher Carter, L&C Demiryolu servetinin varisi Marcia Galvin Carter'ın tek oğlu. Elbette sizin gibi biri, yeterli parası olanlar için çözümlerin her zaman var olduğunu bilir."

Gita da aynı şeyi söylemişti. Ama zengin ya da değil, yolsuzluk dünyasında yeniydim ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyecek kadar naftim.

"Ailemi nereden biliyorsun?"

"Tennessee'de bağış toplayan herkes aileni tanıyor." "Her zaman radarın altında uçtuğumu düşünmüşümdür."

"Yeterince az değil." Jeanette masasının üzerine Vanderbilt Alumnus dergisinin bir kopyasını bıraktı. Kapakta papyonlu ve mavi ceketli yaşlı beyaz bir adam (tabii ki), futbol şampiyonlukları hakkında bir söz (rüyalarımda) ve Marcia ve Brian Carter ile Nourishing Nashville ve diğer hayırsever çabaları hakkında bir röportaj vardı.

"Oğullarıyla ne kadar gurur duyduklarını anlatıp durdular." "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Para."

"Zaten veriyorum."

"Onların parası. Vakıf parası. Binanın, mermer lobiye girdiğinizde sanki bir PBS programını açıyormuşsunuz gibi *Marcia ve Brian Carter Hayırseverlik Vakfı'nın bağışıyla mümkün olduğunu haykırmasını* istiyorum.

"Neden?"

"Genişliyoruz. Daha fazla araziye ihtiyacımız var. Daha büyük tesislere.

Daha fazla öğretim üyesi." "Ve bu yüzden mi istifa ediyorsunuz?"

"Akıllı adam."

"Dr. Crowley'e yardım edeceğim-" "Seni müdür olarak istiyorum."

"Siktir." Nefesimi dışarı verdim. Bunun olabileceğini düşünmüştüm. En iyi arkadaşımı otobüsün altına atıp onu hayalindeki işten mahrum bırakmamın imkânı yoktu. "Hayır. Bu iş onun."

"Decca'yı seviyorum. Decca'yı sevdiğimi biliyorsunuz. Sahada harikadır. En iyilerin en iyisi. Ama şu anda ihtiyacımız olan liderlikten yoksun."

"Ona söz verdin bile."

"Asla yapmadım. Yemin ederim Chris. Asla söz vermedim çünkü söz vermek bana düşmez."

"Tıpkı şimdi bana söz vermenin senin olmadığı gibi." "Söz vermiyorum. Yalvarıyorum."

"Belki sözlü olarak değil ama Decca'yı en başından beri kanatlarının altına aldığında söz vermiştin. Onu yıllarca orada tuttun. Ona akıl hocalığı yaptın. Zamanı geldiğinde *sen* olması için onu eğittin."

"Koşullar farklı. Bu kez departmanın başka bir *bana* ihtiyacı yok."

"Hayır. Paramı alacaksın. Aileme soracağım ama hiçbir şey için söz veremem. Vandy'ye gittiler ve rakip üniversitelerden çok daha fazla finanse etmekten hoşlandıkları evcil hayvan projeleri var. Özellikle de o paranın yarısı muhtemelen futbol takımına gidecekken. Para mı istiyorsun? Para sözü veriyorum. Ne kadar istersen. Kenardan bağış toplayacağım. Ama Daphne ile olan ilişkiyi kullanarak Decca'nın hayalindeki işi elinden almam için bana şantaj yapma. Bu üniversitenin ihtiyacı olan son şey, herhangi bir şeyin başında başka bir beyaz adamın olması."

"Ben de beyaz bir adam istemiyorum. Ama sizi istiyorum Dr. Carter, ırkınıza ve cinsiyetinize rağmen."

Başımı salladım.

"Bunu istemeyecektir," dedi Jeanette.

"Ne demek istiyorsun?"

"Decca saha çalışmasını seviyor. Daha yeni evlendi. Kocasıyla birlikte kalmak ve küçük mutlu hayatını yaşamak istiyor. Kurumsal sponsorlara yağ çekeceği gösterişli bir iş istemiyor. Onu iş kıyafetleri içinde hayal edebiliyor musun?"

Jeanette haklıydı. Decca bana birkaç kez artık bunu istemediğini açıkça söylemişti. Program büyüyorsa, daha büyük, daha iyi, daha parlaksa, başka bir çalışan akademisyene ihtiyacı yoktu. Benim gibi birine ihtiyacı vardı. Hem adli tıp *hem* de sermaye bilen birine. Ve dürüst olmak gerekirse, kendimi burada görebiliyordum. Ama Daphne olmadan olmaz.

"Şunu açıklığa kavuşturalım: Beni sadece kovmak değil, aynı zamanda idareciliğe de terfi ettirmek istiyorsunuz. Hem de davranış kurallarını ihlal ettikten sonra."

"Kurallar sadece ceza alacağınızı söylüyor. İşine son verilmeyecek. Yaptırımlarınızın bir parçası olarak, sizi daha fazla sorumluluk almaya çağırıyorum."

Ona baktım.

"Peki ya Daphne?"

"McKinnon? Sanırım öğrenci bu."

Başımı salladım. Bunu Jeanette'ten saklamanın bir anlamı yoktu.

"Anlaşıldı. Decca'nın çırağı. Birlikte misiniz? Bağlandınız mı?"

"Evet." Onu tanıdıktan dört gün sonra bile. "Ne kadar kararlı?" Dudağını çiğnedi.

"Ya o, ya iş."

"Tamam. Buradayken etrafta çalışacağım. Bu ideal değil. İkiniz için de. Mezun olur olmaz birlikte görülürseniz daha da kötü olur - tüm bu zaman boyunca onun program direktörü olarak... bu kötü bir görünüm, Chris."

"Yok artık."

"İfadeniz sorgulanabilir." "Farkındayım." Dişlerimi sıktım.

"Bu nasıl oldu ki? Bir arkadaş olarak soruyorum. Patron olarak değil." "Öğrenci olduğumu bilmiyordum."

"Kahretsın."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Son iki günü kendimden nefret ederek geçirdim." "Neden iki?"

Son iki günde olanları hatırlamak için beynimi zorladım. Çelenk yapımı ve kişnişli jöle - arabamda bıraktığı jöle - örümcek ısırığı ve bunun onu etkilediği gibi etkileme olasılığının %0,03 olması. "Sinir bozucu kadın gittiği her yerde arkadaş ediniyor, bu yüzden bir yerden ayrılmak sonsuza kadar sürüyor."

Ona kucak dansı hamburgerlerinden bahsettiğimde Jeanette neredeyse gülümsüyordu. Elbette benden detaylandırmamı istediği kısım buydu. "Kulağa fırtınalı birkaç gün gibi geliyor."

"Çılgınca."

"Dengeni bulmuşsun gibi de görünüyor."

"Buldum."

"Neyse," diyerek kendini sandalyeden kaldırdı. "Burayı Mayıs ayına kadar toparlayacak kadar temizlemem gerekiyor, o yüzden izin verirsiniz..."

"Elbette. Ve bu konuda beni desteklediğiniz için teşekkürler."

"Sizi desteklemiyorum. Bu inanılmaz derecede etik dışı ve hiçbirini *desteklemiyorum*. Ama yeterince yaşlıyım ve yeterince pislik gördüm. Seni yeterince iyi tanıyorum. Bazen aşk uygunsuzdur. Ve sen inci tutuculara borçlu değilsin."

"Yine de minnettarım." İçeri girdiğimden daha da şaşkın bir halde çıkmak için döndüm.

"Dr. Carter..." diye seslendi. Geri döndüm. "El kitabında bir öğretim üyesinin eşinin okula gitmesini yasaklayan hiçbir şey yok." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Bildiğim iyi oldu." Ben de ona gülümsedim. "Mutlu Noeller, Jeanette."

Chapter 21

Daphne

Annem gittiğinde, bu evi rahat ettirmeye çalıştım. Babamın aklına gelmeyecek küçük şeyleri oraya buraya ekledim. Bizimkiler yıpranıp iğrençleştğinde yeni mutfak havluları almak ya da annemin marka tuvalet kağıdı ya da çamaşır deterjanı almaktan asla kaçınmadığını ama parasını yumuşatıcı gibi bir şeye harcamadığını hatırlamak gibi. Çamaşır reyonundaki her şey babama aynı görünürdü.

Evle ilgilenmekten gurur duyuyordum ama hiçbir zaman benim olmamıştı. Şimdi buraya geri dönmüştüm ve ev gibi hissetmiyordum.

Chris'in aklı başına gelene, kollarımı ona dolayana ve vücudumu onunkine yapıştırana kadar evde olmayacaktım. Sorun şu ki, artık onun peşinde dolaşmıyor, beni istemesi, sevmesi, bana dokunması için onu rahatsız etmiyordum, muhtemelen tam tersini hissediyordu.

Rahatlama. Muhtemelen hissettiği şey buydu.

Kedisine ve hayatına geri dönmüştü ve başını dik tutabiliyordu, etik değerlerinden ödün vermediğini biliyordu ve kendini bir

kariyerini mahvedecek bir sorun. Ve hayatını.

Babam ve ben Noel yemeğini her zamanki gibi sessizce yedik. Kibarlık olsun diye çok az konuşuyorduk.

Hindiyi fazla pişirmiş, sonra bunun için kendimi azarlamış, sosis sosunu ve yeşil fasulye güvecini kemirmiş ve sıcak şekerlemeli dondurmamın eriyip gitmesine izin vermiştim. Hayal kırıklığımdan başka bir şey yutacak yerim yoktu.

Karnıma yerleşmiş, boğazıma doğru yükseldikçe yükselmişti. Her dakika sinüslerime dolmak ve gözyaşı kanallarımdan dışarı taşmakla tehdit ediyordu. Eğer başlarsam, asla duramazdım. Bir baraja ihtiyacım vardı. Bir çeşit dikkat dağıtıcı.

Babam ona aldığım yeni video oyununu oynarken, ben de sömestr başlayana kadar üzölmek için yatak odama çekildim.

Yatağımda bağdaş *kurup* oturdum, dizüstü bilgisayarımda *Muppet'in Noel Şarkısı'nı* izledim, ama *peyniri olmayan etler* bile Noel gecesi korkumu gideremedi.

Filmin sesinin arka planda çalışmaya devam etmesine izin verdim. Eski teknolojiyle bunu yapmak tehlikeli bir şeydi. Muhtemelen bilgisayarımı çökertecekti, ama eski tuğlayı bir kez daha yeniden başlatmak zorunda kalsam ne olacaktı? Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Journal of Forensic Science'in çevrimiçi kopyasını açtım ve Chris'i arattım. Christopher Carter, DDS, PhD için yüzlerce sonucun listesi ekranı doldurdu, baş yazar olduğı otuz yedi makale de dahil. Sadece Decca daha fazla yayın yapmıştı. Dr. Bass'tan sonra tabii ki. Adli antropoloji alanını başlatan bilim adamıydı, bu yüzden ikinci ya da üçüncü olmanız gerekiyorsa, sizi geçmesini isteyeceğiniz kişi oydu.

İlk makaleye tıkladım. Daha önce okumuştum. Birbirimiz için bir şey olmadan önce. On sekiz aylıktan otuz altı aya kadar olan çocuklarda damak rugası morfolojisini tekrar okumak onun için hissettiğim acıyı hafifletmiyordu. Burada ne aradığımı bile bilmiyordum. Akademik yazılarında onun sesini duyamıyordum, sadece çalışmasının titizliğini. Bir akademisyenin olması gereken her şeye sahipti; konusundan kopmuş ve uzaklaşmıştı.

Ve ben onu bundan uzaklaştırmaya çalıştım. Ona ihtiyacı olan bir dünyadan. Telefonum çaldı.

Kalp atışlarım hızlandı. Ekrana bakmak istedim ama bu o olamazdı. Tekrar umutlanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. İki yıl boyunca benimle konuşmayacaktı. O zamana kadar muhtemelen başka birini bulurdu.

Daha yaşı, kariyerinde eşit derecede ünlü, kolunda iyi görünen ve sıcak suya hayranlık duymayan ya da tırnakları yağlanmayan biri.

Yine de ekrana baktım. Decca.

Umarım harika bir Noel geçiriyorsundur, benim parlak genç antropolojik kayan yıldızım!

Tatlı ve neredeyse anaçtı ve neredeyse yüzüme bir gülümseme getiriyordu. Ona Mutlu Noeller dilememenin çok kaba bir davranış olmayacağını umarak mesaja iki kez dokundum. Ama şu anda yapamazdım.

İç çektim. Muhtemelen annemi aramalıyım. Erkek ve kız kardeşlerimle konuşmalıyım. Göz gezdirdim ve onun adına tıkladım.

"Merhaba Daphne," dedi.

"Mutlu Noeller anne."

"Livi, drone'u kapat, Daphne'yi duyamıyorum. Mutlu Noeller, bebeğim! Seni özledim."

"Ben de seni özledim anne." Benim söylemeye, onun da duymaya ihtiyacı olduğu boş sözleri ona geri verdim. Bana asla vermeyeceği sevginin peşinden koşmayı uzun zaman önce bırakmıştım ama bazen onun sözlerine kapılıp umursamamayı unutuyordum. Geçen gün olduğu gibi, ailemle birlikte Noel şarkısı söylemeye gitmem gerektiğini unutmuştu ve hepsi bensiz gitmişti. Annemden nefret eden üvey kardeşim Raleigh hariç herkes. O ve ben Decca'nın partisinden önceki öğleden sonrayı film izleyerek ve annemin muhtemelen Steven'ın ailesinin geleceği Noel arifesi için sakladığı kokteyl köfteleri yiyerek geçirmiştik.

Gelenekleri vardı. Annem giderken bizimkileri de yanında götürmüştü. Sonra ne zaman onun evine geri dönsem, sanki yine benimmiş gibi davranırdı - onun evi kesinlikle benim evim değildi.

"Noel şarkısı nasıldı?" Ne cevap verirse versin içime bir bıçak daha saplanacağını bilerek sordum. Belki de şu anda aradığım şey tam olarak buydu. Öldürücü vuruş.

"Berbattı. Emma'nın futbol partisi gecikti ve monta ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etti çünkü bugünlerde tüm çocuklar omuzlarında battaniyelerle dolaşıyor. Ama tahmin edin ne oldu? Üşüdü. Tıpkı ona söylediğim gibi. Ve Clifton'ların köpeği İlk Noel sırasında Murphy'lerin bahçesine kaka yaptı ve Sheila çok kızdı çünkü Debbie'nin temizleyecek hiçbir şeyi yoktu," diye iç geçirdi.

"Yine de eğlenceli olabilirmiş gibi geliyor."

"Belki Emma kelimeleri ağzında gevelemek yerine gerçekten şarkı söyleseydi. Koroda olan o ve asla şarkı söylemek istemiyor. İyi ki orada değildin. Çok utanç vericiydi."

Evet, iyi bir şey, neredeyse söyleyecektim. Ama demedim. Artık ona kibar ilgisizlik yalanını söyleyemezdim.

"Orada olmak istedim anne. Orada olmam gerekiyordu. Erken ayrıldın. Bensiz." Bu kadarını söylemek bile benim için cesurcaydı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim, annemin yanında asla *gerçek* olmadığımı söylediğimde Chris'in yüzündeki şaşkın ifadeyi düşündüm. Kendimi onun arkadaşı, kız kardeşlerimi nasıl yetiştirdiğine dair seslendiği kişi olmaya bıraktım. Sanki onunla çok içli dışlıymışım gibi. Hayatı zorlaştığında ortak ebeveyn gibi bir şey olmaktan, tekrar kolaylaştığında sıradan bir arkadaş olmaya gidip geliyordum.

"Tatlım, hiç de düşündüğüm gibi olmadı. Sesimiz hiç iyi gelmedi."

"Umurumda değil. Beni beklemeliydin. Bana her zaman ailenin gerçek bir parçası yerine bir misafir gibi davranıyorsun. *Senin ailen*. Ben hepinize böyle hitap ediyorum. Ben de bunun bir parçası olmalıyım, Livi ve Emma'nın etrafında dolanması gereken biri değil."

"Çünkü sen hiç burada olmuyorsun, Daphne. Geldiğinde bunun özel olması gerekir. Yoksa bir daha asla gelmeyebilirsin."

"Bana hiç dikkat ettin mi bilmiyorum anne. Hayır... bu... adil bile değil çünkü kendimi senden saklamam kısmen benim hatam... ama mükemmelliği sevmiyorum. Tiz sesle şarkı söylemeyi, gergin kadınların çimlerine pisleyen köpeklere gülmeyi ve papazın söylediği her şeye katılmasam da aptal mega kilisene katılmaya zorlanmayı seviyorum ama en azından hayatının gerçek bir parçasıymışım gibi görünüyor. Bana hep sosyal medya hayatını veriyorsun. Önemli anlarını. Estetik açıdan yeterince hoş olmadığı için kameranda sakladığın şeyleri istiyorum."

"Şey, tatlım... Bunları istediğini bilmiyordum. Her zaman çok olgun davrandın. Çok iyiydin. Bana ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

"Yine de yaptım."

"Senin için yeterince iyi olamadığım için üzgünüm. Elimden geleni yaptım." Öyle miydi peki? Belki de.

"Konuyu açtığım için özür dilerim. Sadece-" *hayır, sadece değil.* "Beni beklemediğin için incindim. Geleceğimi biliyordun."

"Ama tatlım..."

"Ne?"

"Biraz zift gibisin."

"Neyim ben?"

"Tuşsuz söylüyorsun."

"Ne olmuş yani? Bu bir mahalle şarkısı."

"İyi bir izlenim bırakmak istedim. Murphy'lerin ışıkları var. Virenziler de çıkmaz sokaktaki herkese en özenli kurabiyelerden bir kutu veriyor."

"Bunları daha fazla duymak istediğimi sanmıyorum anne. Mutlu Noeller. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum canım. Livi sana bir şey sormak istiyor, bekle..."

"Livi bana mesaj atabileceğini biliyor. Şimdi kapatıyorum."

END tuşuna bastığımda çoktan kızlardan birine bağırmaya başlamıştı, sanki konuşmamız, çocukluğumdan beri ilk kez gerçek duygularımı açıklamam onun için hiç önemli değilmiş gibi.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlattım. Çamaşır yığınının içinde bir yere düştü. Okul başlayana kadar onu hiç görmesem de umurumda değildi.

Yatağıma uzandım ve Muppets'a devam ettim. Kapı çaldığında Marley ve Marley şarkılarını söylüyorlardı. Başımı yana eğdim. Bizim kapımızı hiç kimse çalmazdı.

"Baba," diye seslendim. Cevap vermedi.

Isıtmaktan çok rahat etmek için kendi battaniyemi omuzlarıma sardım ve kimsenin kullanmadığı ön kapıya doğru yürüdüm.

Pencerenin dışında siyahlar içinde bir adam vardı. İki yıl boyunca göremeyeceğimi düşündüğüm bir adam.

Çekingen bir şekilde kapıyı açtım.

"Chris?" Gözlerimi kırptım. Belki de uyuyakalmıştım ve bu bir rüyaydı. Belki de cüzdanımı onun arabasında unutmuştum.

Çelengimi işaret etti. Atölyedeki çelengi. "Ben de benimkini astım."

"Zaten bir çelengin olduğunu sanıyordum."

"Yenisinin daha iyi anıları var. Ayrıca, bu bir Noel geleneği." Sırıttı ama gözleri temkinliydi.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bunu unutmuşsun." Ceketinin cebinden kişnişli jöle kavanozumu çıkardı. Farklı bir ceket. Siyah. Motor yağı geçirmez.

"Ah." Kalbim, şişmesine izin vermemek için ne kadar dikkatli davrandığımı düşünmeme rağmen söndü.

"Onu sana geri vermeden bir gece daha geçirmene izin veremezdim. Krem peynir için ona ihtiyacın olabilirdi."

"Şimdi denemekten korkuyorum. Örümcekten sonra."

"Radyoaktif zehirden hiçbirinin kavanoza girdiğini sanmıyorum."

"Radyoaktif değil. Hâlâ güçleri yok. Gördün mü?" Örümcek Adam hareketi yaptı. "Çok kötü. O ağların gelebileceği bazı pozisyonlar düşünebiliyorum kullanışlı." Kaşlarını salladı.

"Buraya gelip bunu yapamazsın, Chris. Beni tahrik edemezsin ve sonuçları olduğunu hatırladığında tekrar çekip gidemezsin."

"Artık hiçbir sonuç yok." "Ne demek istiyorsun?"

"İstifa ettim. Az önce Jeanette'in ofisinden geldim." "Noel'de mi?"

"Sensiz bir gece daha geçirmek istemedim."

"Düşünmek için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Çok zamanım vardı. Daireme girdim ve tek düşünebildiğim sendin. Piyanonun başına geçtim ve senin şarkını çalmaya başladım. Ailem seni bu yaz Almanya'ya götürmek istiyor. Her şey sensin. Noel sensiz Noel değil. Sonra Gita geldi ve beni aklımdan zorla çıkardı ve eğer daireme sensiz dönersem beni asla affetmeyeceğini söyledi."

"Sanırım Gita'dan hoşlanıyorum."

"Onun için hislerimiz karşılıklı." Etrafına, karanlık evime, karanlık dış cepheye baktı. "İçeri girebilir miyim? Ya da dışarı çıkabilir misin? Bu..."

"Dağınıklık hakkında tek kelime etme. Son zamanlarda çok meşguldüm."

Elinden tuttum ve onu evin içine doğru çektim - ailesinin malikanesinin aksine sadece birkaç dönüş ve odama...

"Vay canına."

"Hiçbir şey söylemeyeceğini söylemiştin."

"Doğru. Sadece nereye gideceğimi tam olarak bilmiyorum..." bel hizasındaki yarı kirli çamaşır yığınının ve daha küçük iki yığının üzerinden atladı ve önümde durdu. "Güzel yarış arabası yatağı."

"Teşekkürler."

"Hâlâ kullandığını söylememiştin."

"Hâlâ çalışıyor. Benim için yeterince büyük. Babam ikizlere uyacak şekilde yaptı."

"Çok tatlısın."

"Sen de öylesin." Ona dokunmak, sakallı yanağını okşamak ve umursadığı şeylerin ağırlığını avucuma bıraktığını hissetmek istedim. Ama önce bunu benim için yapması gerekiyordu.

"Bugünü düşünüp duruyorum," dedi. "Carol'la birlikte." "Yuletide Carol!"

Gülümsedi ve derin bir nefes aldı. "Bugün seni gerçekten kendi halinde izleyebildim."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, umarım araba tamirciliği benim alanım değildir. Kirli bir işten daha da kirli bir işe geçtiğimi biliyorum ama en azından kir ve çürüme temizleniyor." Ellerimi kaldırdım. "Yağın aksine. Bu arada tırnaklarımı bu yüzden siyaha boyuyorum. Böylece altında ne olduğunu göremezsiniz."

Sanki ne kadar yanıldığının kanıtlanmak üzere olduğunu bilmiyormuşum gibi bana baktı. "O motoru açıp... her ne arıyorsan onu kontrol etmeni izlemek en iyi yetkinlik pornosu. Ama sadece arabayı kastetmiyorum. Nezaketinden bahsediyorum. Nereye gidersen git herkesle arkadaş oluyorsun. Mola yerindeki adamdan Patty ve torununa, Striptizci Valentine'a kadar."

"Egzotik dansçı ve geriatrik hemşire."

"Doğru, insanları önemseme şeklini seviyorum. Sanırım sende en çok sevdiğim şey bu olabilir."

"Ceketine yağ bulaştırmış olsam bile mi?"

"Palto umurumda değil, Daphne. Ben seni seviyorum. Tanıştıktan on iki dakika sonra sana söylemediğim için özür dilerim, ama şimdi söylüyorum ve durmayacağım."

Hiçbir şey söylemedim. Çok şaşırmıştım, düşünemeyecek kadar parlak bir mutlulukla patlamakla meşguldüm. İtirafının omuzlarıma başka bir battaniye gibi, ağır ve mükemmel bir şekilde yerleşmesine izin verdim, ta ki gerçekten duyduğuma güvenene kadar.

"Sana her baktığımda nefesim kesiliyor. Sen olduğunu biliyordum. Başımı çevirdiğim ve karşımda durduğun ilk andan itibaren sen olacağını biliyordum."

"Üç gün önce."

"Evet, üç gün önce. Ve üç gün içinde neler yaşadığımıza bir bakın. Bu gece daha önce, zorluk görmediğimizi söylemiştiniz. Ama bu kesinlikle yanlış. Haftalar, belki aylar süren zorluklar yaşadık. Üç güne sıkıştırılmış. Birlikte çalışıyoruz. Biz sadece yapıyoruz. Biz iki vanayız, karıştırmak için kalibre edilmiş

Yanma için mükemmel miktarda yakıt ve hava... Ve evet, bunu buraya gelmeden önce araştırdım, ama bizim için doğru. Geçtiğimiz üç gün bunu defalarca kanıtladı."

Yakıt enjeksiyon sistemini araştırdı; sadece bu bile kalbimi yerinden çıkarabilirdi.

"Motor kısmını doğru anlamış mıyım?"

Ben gülerken yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Pek sayılmaz, hayır. Ama benim için motorları Google'da aratmana bayıldım."

"Kitap alacağım. Motor mekaniği üzerine büyük, kalın ders kitapları. Dersler alacağım. Sevdiğin her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Peki, şimdi ne olacak?"

Gözleri muzipçe kırıştı. "Bu sana bağlı, sevgilim. İstifa edebilirim ve senin kişisel şefin, şarap garsonun ve seks kölen olarak olağanüstü mutlu olabilirim."

"Kulağa hoş geliyor."

"Ya da..." giysi yığınınına baktı. "Neden bu kadar çok..." Uzanıp bir kucak dolusu kıyafet aldı ve onları diğer yığınların üstüne itti ve ben hiç umursamadım.

"Yoksa?" Sabırsızlıkla söyledim.

"Ya da..." derin bir nefes daha aldı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Benimle evlenirsin. Şimdi. Sömestr başlamadan önce. Birlikte kalırız. Ve birlikte çalışırız. Bir takım olarak." Parmak eklemlerimi öptü. "Yüzüğüm olmadığı için üzgünüm. Kuyumcunun açılacağı yarına kadar bekleyemedim. Noel'in son birkaç dakikasını birlikte geçirmek istedim."

Saçlarını yana taradım ve çocuksu yakışıklı yüzüne baktım. "İkinci seçenek diplomalarını çok daha iyi kullanmanı sağlayacak gibi görünüyor." Bana gerçekten de hiç pişmanlık duymadan her şeyden vazgeçebileceğini söyleyen o orantısız gülümsemesiyle gülümsedi. Ama ben bunu istemedim. "Senin takımında olmayı çok istiyorum Chris. Senin en büyük hayranın olmaya devam etmek istiyorum. Araştırmalarını daha çok okumak. Seninle birlikte yazarlık yapmak. Senden öğrenmek istiyorum."

Gözleri yaşlarla dolarken başını salladı. "Yapacak mısın? Benimle evlenecek misin?"

"Öte yandan... seks kölem olman kulağa hoş geliyor." Tekrar ayağa kalktı. "Tatlım, bu her halükarda belli."

Chapter 22

Chris

"Winston'ı düşünüp duruyorum." Daphne dudağını çiğnedi.

"Winston laboratuvarı tamamen güvende." Direksiyonu hızla sola çevirdim. "The Tennessee'de daha sonrası için rezervasyon yaptırđım. Şehirdeki en iyi şarap listesine sahipler, ama başka bir şey isterseniz-"

"Her yer olur," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Sana güveniyorum. Benim için dışarıda yemek fast food'dur, bu yüzden doğru yerleri bilmiyorum."

"Seninle her yer doğru yer, tatlım." Sol elini dudaklarıma götürdüm ve bir saatten kısa bir süre önce parmağına taktığım eski altın yüzüğü öptüm. İçinde çalışabileceğı sade bir şey istemişti. Ben de razı oldum ve ona sade bir şey verdim.

Henüz bilmiyordu ama bu gece ona ayrıca dört karatlık, Yıldızlı Çağ'dan kalma zümrüt ve pırlanta bir "nişan" yüzüğü veriyordum; Edith Wharton romanlarından fırlamış bir parça -diğer bazı vintage mücevherlerle birlikte- bana birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlatan yıldızlardan oluşan pırlanta bir yaka, gözleriyle aynı parlak gride Mikimoto incileri ve ayrıca

Masumiyet Çağı. Paramı karım için harcamanın ne kadar eğlenceli olduğunu fark ettiğimde, New York müzayede evlerinde biraz aşırıya kaçmıştım.

"Ama düğün resepsiyonumuz için seni McDonald's'a götürmeyeceğim." "Ha?"

"Hiçbir şey," diye gülümseyerek başımı salladım. Bu akşam hissettiğim neşeyi hiçbir şey azaltamazdı. İş bile. "Kafatası hakkında tam olarak ne düşünüyorsun?"

Bana endişeli bir bakış attı. "Tennessee tarihinde bir Açlık Zamanı hatırlıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun? Jamestown durumu gibi mi?"

Yavaşça başını salladı. İçgüdüsel olarak neye uzandığını biliyordum ama rafın çok yukarısındaydı. "Daha önce bir makale okuyordum ve bir şeyi tetikledi."

"Düğün günümüzde açlıktan yamyamlık hakkında bir makale mi okuyordun?"

"Hayır, düğün günümüzde prion hastalıkları hakkında bir makale okuyordum ve bu bana Rus kıtlığını düşündürdü, tabii ki bu da beni genel olarak açlık yamyamlığına yöneltti. Tırnaklarımı yaptırırken başka ne yapabilirdim ki?"

"Amaç rahatlamak." "Okumak rahatlatıcıdır-" "Rus Kıtlığı hakkında mı?" "O kısım rahatlatıcı değildi."

Kıkırdadım ve şerit değiştirdim. Bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi biliyordum ve kaçınılmaz olarak düğün yemeğimiz yerine kemik laboratuvarına gidip gidemeyeceğimizi sorduğunda o kocaman yuvarlak gözlerine teslim olmamam mümkün değildi.

Telefonu çaldı. Yere baktı ve telefonunu çantasına geri koydu. "Decca onu davet etmediğimiz için kızgın."

"Beni düğününe de davet etmedi."

"Prion hastalıklarına karşı esrarengiz direnme yeteneğimizin, yamyamlığın insanlık tarihi boyunca düşündüğümüzden çok daha yaygın olmasından kaynaklandığını gösteren yeni DNA kanıtları var" dedi.

"Bu sadece bir teori," dedim.

"Yerçekimi de öyle. Hiçbir bilimsel teori gerçekten kanıtlanamaz. Ancak insanlık tarihinde yaygınsa, belki de düşündüğümüz kadar tabu değildir."

Belki de kanıt aramayı bırakmışsızdır."

İçimi çektim. "TSE'lere karşı doğal direncin nedeni olarak yamyamlığın çok daha fazla araştırılması gerekiyor."

"Sadece kafatasının bir asırlık olduğunu tahmin ediyorsunuz, yani Winston o kadar zamandır ölüydü."

"Toprak örnekleri bize daha fazlasını söyleyebilir," dedim. "Henüz hiçbir şey çalışılmadı. Hâlâ tatildeyim. Hatırladın mı?"

Ara vermemiz gerektiğini ima etmeme de aldırış etmedi. "Yüz yıl bizi depresyona sokar. Bunun bir açıklaması olabilir," dedi kendi kendine. "Ayrıca, her zaman patlayan ve çılgınca şeyler yapan insanlar vardır."

"Söyle. Yüksek sesle söyle. Düşündüğün şeyi."

"Benimle dalga geçeceksin."

"İlk yüksek lisans davanızın bu kadar... muazzam bir şeyle sonuçlanabileceğini düşünmenin hayalperestlik olduğunu söyleyebilirim ama kendinizi akademisyenliğe adanmış için sizinle asla dalga geçmem. İkiyüzlü davranmış olurum."

Derin bir nefes aldı. "Şakak kemiğindeki izler -düşünürseniz, bu yüzün gerçekten etli bir kısmının kas eklentisi- daha fazla düşündüğümde, bana Jane'in çene kemiğindeki tırtıkları hatırlatıyor - Jane, arkeolojik kazıda buldukları yamyam kafatası-"

"Jane'i tanıyorum."

"Saçma olduğunu biliyorum ama bence Winston da bir kurbandı. Kuzey Amerika'da yamyamlık ritüeline dair herhangi bir kanıt var mı?"

"Ritüel mi? Pek sayılmaz. Bazı Iroquois kabilelerinin savaş yamyamlığı yaptığına dair söylentiler var, ancak elimizde sadece sömürgeciler tarafından yazılmış, büyük olasılıkla Amerikan yerlilerini kötülemek için propaganda niteliğinde ikinci el anlatılar var. Doğru olsa bile, Winston'la bir ilgisi yok. Bu topraklarda, o kadar yaşlı olsaydı büyük ihtimalle toz olurdu. Sen Jamestown ile daha çok ilgileniyorsun."

Harika. Şimdi de beni bu çılgın hipotezle baş başa bıraktı. "Bu işaretlerin tüketmek amacıyla yapıldığını varsaymak zorlama olur. Bunu asla kanıtlayamayız. Jane'in çok daha fazla ikinci derece kanıtı vardı."

"Kanıtlamama gerek yok. Sadece konumlandırın. Belki bir arkeoloji ekibi bazı ikinci derece kanıtlar bulabilir."

İçimi çektim. "Eğer haklıysan, Decca'nın yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu davadan vazgeçtiği için altına sıçacak."

"Gazetede ona yer vereceğimizden emin olabilirsiniz."

Güldüm. "İşte benim kızım." "Her zaman, baba."

Hay sikeyim. Bu gece onu katledeceklerdi. Beynim zaten evlilik sonrası mutluluktan körelmişti ve iyi bir biftek, harika bir şişe şarap ve Daphne'nin sulu amıyla ziyafet çektikten sonra daha da körelmesi gerekiyordu. *Zonklayan siki görmezden gel... zonklayan siki görmezden gel.*

"Öncelikle yılı kesin olarak belirlemek için izotop tarihlendirmesine ihtiyacımız var," dedi. "Merkez bunu asla finanse etmeyecek."

Sırıttı ve kaşlarını bana doğru salladı. "Yamyamlıkla ilgili manşetler için, öyle olacaklar."

"Kurnaz. Ama çok ileri gidiyorsun."

Düğün günümde gideceğimi düşündüğüm son yerin otoparkına girdim.

"Gerçekten mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. Nereye gittiğimizi yeni anlamış olmalıydı. "Emin misin? Chris, bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece yüksek sesle konuşuyordum."

"Bulgularınız hipotezinizi desteklemezse hayal kırıklığına uğrayacak mısınız?"

"Muhtemelen."

"Başka şekilde ifade edeyim. Bulgularınız bunu desteklemiyorsa sizi yemeğe götürmeme yine de izin verecek misiniz?"

"Ne bulursak bulalım..." eli uyluğumun iç kısmına doğru kaydı, "Bundan çok daha fazlasını yapmana izin vereceğim, kocacığım."

Akademik binanın koridorlarında el ele yürürken, "Bu takım elbiseyi sana yakıştırdım," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Çok ducal. Ama üzerindeki her şeyi beğendim."

Topukları mozaik zeminde takırdıyordu. Bugüne kadar onu hiç topuklu ayakkabıyla görmemiştim. Sadece savaş botları ve sabah koşuları sırasında giydiği köhne spor ayakkabıları vardı.

Sabahları koşardı. Benim gibi.

Buna ilacı derdi. Güne bir çeşit endorfin-dopamin kokteyli olmadan başlamazsa, beynine biraz oksijen girene kadar bilişsel becerileri lapa gibi oluyordu.

Onun hakkında böyle şeyler öğrenmeyi seviyordum. Ve onu bir haftadan biraz fazla süredir tanıdığım için, bunları çok uzun bir süre öğrenecektim.

Sekiz gün.

Onu o kadar zamandır tanıyordum. Karım, şu andan itibaren. Saati baktım... kırk üç dakika önce.

Tanrım, bu çok garipti. Tuhaf ve güzeldi ama yine de rüya gibi geliyordu. "Üzerindeki elbiseyi beğendim."

"Çok kısa değil mi?"

Boğazımın arkasından bir ses geldi. "Bilmiyorum. Bir kez daha bakmam gerekecek." Elini bıraktım ve durdum. Önümde durması için başımla işaret ettim. "Kollar iki yanda." Kıkırdadı ve vücudu dik, kolları ok gibi düz durdu. "Belli ki etek boyu parmak uçlarının yakınına bile gelmiyor. Sizi cezalandırmak zorunda kalacağım Bayan McKinnon." Aramızdaki boşluğu yavaşça kapattım, acele etmeden, imrenerek kalçalarına baktım.

"Özür dilerim, Dr. Carter." Dudağını ısırdı, ben ilerlerken geri adım attı. "Bir dahaki sefere iyi bir kız olacağım."

"Söz mü?" Parmak uçlarım saten etek ucunu okşadı. Kumaşı yukarı ve yukarı kaldırırken ipek teniyle flört etti, sadece zar zor fırçaladı, çoraplarının üst kısımları üzerinde dans etti.

"Bana ne yapacaksın?" Sırtı duvara çarptı ve ön kolumu yüzünün yanına dayadım.

"Bu değişir. Niyetiniz bana uygunsuz düşünceler vermek miydi?"

Gözleri büyük ve genişti, bana doğru parlıyordu. "Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Ellerim kıcını bulduğunda kıkırdadı. Parmaklarımı külotunun altına kaydurdum ve kaslarını yoğurdum.

"Bu pantolonun içindeyken ne kadar rahatsız olacağımı bilmiyor muydun? Bana ne yaptığını herkes görebilir." Kalçalarımı onunkilere bastırdım ve bacağına kaldırdım, onu daha da açmak için kalçamın etrafına sıkıştırdım.

"Dr. Carter, *şimdi* biri bizi görebilir." Gözbebekleri kocaman açılmıştı ve sesinde bu fikri beğendiğini anlamamı sağlayan bir aksaklık vardı.

Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Bir profesörle yakalanmak. Elinde çok fazla koz olurdu."

Başını iki yana salladı.

"Söyle bana, yakalanmak mı istiyorsun tatlım? Yoksa izlenmek mi istiyorsun? Küçük bir sürtük müsünüz Bayan McKinnon?" Nefes nefese kaldı. Bunu söylerken gülümsedim. Bu rolü oynamak ve sadece onu istemeye teslim olmamak zorlaşıyordu, ama istediği sürece oynayacaktım.

"Ben evli bir kadınıam."

"Evli bir kadın evden bu kadar kısa bir elbiseyle mi çıkıyor? Kocanızın hatırı için özür dilerim." Kalçalarımı tekrar yuvarladım. "Bunu sen istedin. Bunu biliyorsun, değil mi? Benimle dalga geçiyordun. Beni baştan çıkarıyorsun. Sınırların dışında olduğumu bilerek. Evli bir profesör."

"Öyle demek istemedim ama belki de... haklısın. Ben bir sürtüğüm. Ama sadece senin için."

Bacağını bıraktım ve vücudumu dikleştirdim, sanki bunun herhangi bir kısmı üzerinde kontrolüm varmış gibi nefes verdim.

"Ama-" diye yakındı.

"Kemik laboratuvarı,"

diye nefes aldım.

"Biz...?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var." Elimi duvara dayadım ve başımı salladım, bakışlarım yere odaklanmıştı. Pantolonuma boşalmama bir sıkışma, bir çırpınma, bir öpücük kalmıştı. Doğrulup elini tuttum ve onu koridordan aşağıya, boş odaya çektim.

Herkes sömestr arasında gidiyordu ve çoğunlukla temizdi. Postdoc'lar laboratuvarı temiz tutma konusunda her zaman iyidiler. Zaten şu anda temizlik benim önceliğim değildi. Gerekirse onu umumi tuvalette bile sikerdim. Öğrenciler izlese bile sikerdim. Tamam, muhtemelen bu senaryoların hiçbirini gerçekleştirmezdim ama o bana bunu yapabileceğimi hissettirdi. Ona olan ihtiyacım beni çılgına çevirdi.

Onu kapıya yasladım, parlayan dudaklarını öptüm ve elbisesinin altına uzanarak külotunu indirdim.

Ağzımın içinde inledi. "Tanrım, evet."

"Ne istiyorsun, tatlım?"

"Parmaklarını içime sok."

Dudaklarının arasından kolayca kaydım ve inledim. Bu kadar ıslanmasına asla alışamayacaktım. "Şimdiden elimin her tarafına sızıyorsun." Elimi çektim ve parmaklarımı yaladım, sonra tekrar o güzel amına girdim, bu sefer daha da içine. "Tadını seviyorum. Bir fırtına gibi

Okyanus. Tuzlu ve tatlı. Tehlikeli." Gözleri büyüdü ve soluk soluğa bir nefes alarak elimde sallanmaya başladı.

"Ben... Siktir, Chris, ben..." Nefes nefese bileğimi tuttu. "Güzel takımının üzerine boşalmak istemiyorum."

Ona ihtiyacım vardı. Şimdi. Onu böyle seviyordum, sürtük ve benim için fişkırtıyordu. "Arkanı dön," dedim.

"Ama-" diye itiraz etmeye başladı ama yine de yaptı.

Elbisesinin fermuarını indirdim ve dikkatlice başının üzerinden kaldırdım. Altında çıplaktı. Sadece çorapları ve topuklu ayakkabıları vardı. Sütyen giymediğini fark etmemiştim.

Sırtı çok güzeldi ve parmağımı omurgasında gezdirip göğüslerini avuçlamak için uzandığımda ve onu vücudumun ön tarafına doğru çektiğimde titredi. Saçları omzunun üzerinden gümüş rengi bir akıntıyla dökülüyordu. "Ortalığı dağıtmak ister misin, bebeğim?" Kulağına fısıldadım.

Başını salladı ve ben uzun boynunu ellerimle kavrarken başını omzuma yasladı. "Lütfen."

"Burada kal."

Ellerim vücudundan uzaklaştığında sızlandı.

Arkadaki raflarla kaplı büyük odada, daha önce kaydettiğim kutuyu aşağı indirdim. Dosya numarası 24-126. Winston.

"Bu onuru sana bırakıyorum." Masanın üzerindeki kutuyu göstererek söyledim. "Elbisemi geri alabilir miyim?"

"Ortalığı dağıtmak istediğini söylemiştin. Gelinliğini mahvetmeni istemiyorum."

"Chris! Bunu kastettiğini düşünmemiştim ve sen de bunu biliyorsun." "Ama demek istediğim buydu." Sırıttım. "Sana bir önlük getirdim." "Görebilirsin."

"Ne kadar çok konuşursan, ikimizin de boşalması o kadar uzun sürer, o yüzden bana yamyamlıkla ilgili bir kanıt bul."

"Evet, baba."

"Yarın Yeni Zelanda'ya uçuyor olmamız gerekiyor," dedim kontağa basarak. Araba mırıldanarak canlandı.

"Evet, o konuda."

"Evet, biliyorum."

"Özür dilerim."

"Eğer bu düşündüğünüz keşifse, bu kariyer yapmak demektir. Tarih yazıyor. Ayrıca, seyahat planlarımızı mahvetmen için hayatımızın geri kalanında sana ihtiyacımız var."

"Teşekkür ederim... Sanırım?" Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Keşke seni laboratuarda becerseydim. Büyük keşfinden sonra kim bilir ne kadar beklemek zorunda kalacağım."

"Dr. Carter," dedi. "Eğer eski kemiklerin sizi kemirmemi engelleyeceğini düşünüyorsanız -muhtemelen günde birkaç kez- büyük bir şok yaşayacaksınız."

"Bu doğru mu?"

Konsolun üzerine tırmandı ve bir bacağını kucağıma attı ve kalçalarını zaten sert olan sikime doğru salladı. Tabii ki sertleşmişti. "Yapacak çok işim olabilir, bu yüzden tam desteğinize ihtiyacım olacak."

"Vermek niyetindeyim." Koltuğumu gidebildiği kadar geriye doğru ayarladım. Eğer aklında bu varsa, içerisinin bundan çok daha büyük olması gerekiyordu.

"Yemeklerimizle ilgilenmeni bekliyorum, çünkü sen yemek yapmayı seviyorsun ve ben nefret ediyorum." Dişlerini kulak mememin üzerinde gezdirdikten sonra onu ağzına aldı. *Oh, cennet* gibi... Koltuğun içinde eriyordum.

"Programımı kesintiye uğramadan bitirmek istiyorum."

"Elbette, ben-"

İşaret parmağını dudaklarıma bastırdı. "Buna hasta olduğumda ya da ödevime geç kaldığımda arkadaşlarına benim için bahaneler uydurman da dahil. Beni dersten çıkarmak için benim adıma bağış yapmak yok. Kolay notlar yok. Hiç kimseden. Hâlâ ait olduğumu kanıtlamam gerekiyor."

"Aitsin." Parmak ucunu şakacı bir şekilde dişlerimin arasına aldım ama tabii ki parmağını daha derine sokarak emmemi sağladı.

"Eğer boş bir hafta sonum ya da dönem arasında boş zamanım olursa, gezmeye gitmek istiyorum. Yol boyunca her aptalca yol kenarı atraksiyonunda durmak istiyorum."

Parmağı hâlâ ağzımdayken itiraz etmeye başladım, ama sadece güldü, bu da kalçalarının açısını horozuma karşı daha da aşağı kaydırды, patlamak için ağrıyordu.

"Her şeyden çok, seni her gece yatağımızda çıplak istiyorum." Aşağı uzandı ve pantolonumun üzerinden beni okşadı. "Bu horozun sallanmasını istiyorum"

sert ve benim için
sızdırıyor." "Sevgilim-"

Beni öptü. Dağınık, hızlı ve muhtaçtı. Güçten, aşktan ve yaklaşan hayat dolu, altın kariyer zaferinden sarhoştı. Ve ben onun her umutsuz inlemesine kendi inlememle karşılık verdim.

Ellerim kalçalarıyla buluştu, vücudunu sikime sürüyordu.

"Biz..." diye nefes nefese kaldı. "Bu arabada çok uzun zaman geçirdik ve daha-"

"Çok küçük. İşe yaramaz."

"Ben esnekim."

İnledim. "Siktir, çıkar beni."

Ben koltuğun kumandalarıyla uğraşırken, koltuğu arkaya doğru hareket ettirirken ve gidebildiği kadar yatırırken, fazladan her santimlik alanı ararken, elleri kemerimi çözmeye başlamıştı bile.

İşlem yapmaya fırsat bulamadan kendini inanılmaz dar bir alana sıkıştırdı ve beni ağzına aldı. "Oh, evet, tatlım." Gözleri benimkilerle buluştuğunda saçlarını sevgiyle yüzünden çektim. Dilini ucumun üzerinde döndürerek bolca sızan pre-cum'u topladı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Sikimi çıkardı ve tükürüğünü kullanarak beni okşadı, izlerken sünnet derimi aşağı yukarı hareket ettirdi. "Sikine bayılıyorum. Onunla oynamak çok eğlenceli."

Güldüm. "Ben de bunun büyük bir hayranıyım."

"Soracak bir sorum vardı ama şimdi unuttum."

Tanrım, eli bile harika hissettiriyordu. Düzgün düşünmek zordu. "Hatırladığında sor."

Eğildi ve tabanımdan ucuma doğru bir yol yalayarak beni yuttu. İnledim. "Tanrım, bu işte çok iyisin."

Tekrar patladı. "Oh! Şimdi hatırladım." Lick. "Binayı hatırla..." Yala. Girdap. "Bana Bayan McKinnon dediğin zamanı?" Yala. Girdap. Suuuck.

"Ne var? Uh... oh, lanet olsun. Uh. Evet." Boşalmak üzereydim ve boşaldığımda her yere fişkıracaktı. Tanrım.

Başını birkaç kez daha salladı, dilini öyle bir döndürdü ki gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Sonra elini kullanarak yüksek sesle düşünürken tekrar uzaklaşıyordu. "Sanırım ismimi değiştirmek istiyorum."

"Ne?" Şaşkınlık içindeydim. Konuşuyor muydu? Evet. Oh, evet. İsim değişikliği. "Neye?"

"Senin, aptal."

"Oh."

"Sorun olur mu? Yapmak zorunda değilim."

"Bekle. Şimdi ne olacak? Olmak istiyorsun... *Tanrım, onu doğru mu duydum?* Bayan. Carter?"

"Annene çok mu benziyor?"

"Hayır!" Bağırđım. "Özür dilerim, hiç beklemiyordum... evet, Tanrım, evet. Benim adımı alırsanız onur duyayım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Yani, lanet olsun, bu..." Elimiy yüzümde gezdirdim. Çok tutarsızdı. Neden bana bir hediye vermiş gibi hissettiğimi bilmiyordum ama çok güçlüydü. Ruhumun girintilerine uzandı ve ona sahip olmak ve onu sahiplenmek için o utanç verici, derin mağara adamı dürtüsünü sıktı.

Daphne ile ilgili her şey beni bir canavara dönüştürdü.

"Buraya gel, bebeğim." Başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Dokunuşum nazikti ama ses tonum hiç de öyle değildi.

"Evet, baba."

Sikim

zonkluyordu.

Daphne kucağıma tırmandı ve dizlerinin üzerinde üzerimde durdu. Beni tatlı tatlı öpmek için öne doğru eğildi. Acı verecek kadar tatlı. Ayrılmış dudaklarıma stratejik olarak öpücükler yerleştirirken sadece en hafif dokunuş. Bunu yapmasına izin verdim, hiçbir şeyi zorlamadım, sadece el üstünde tutulma ve karşılığında ona değer verme hissinin tadını çıkardım.

Yeni parfümü, uyarılmışlığının sarhoş edici, baş döndürücü kokusuyla harmanlanmıştı ve mükemmeldi. Ona dokunmadan önce ıslak olacağını biliyordum, ama başparmağım amının yarığına değdiğinde, çoktan parmaklarımı sular altında bırakmıştı. Vücudunun her hafif yükselişi, anahtarın bir başka bükülüşüydü ve beni daha sıkı ve daha sıkı sarıyordu. O kadar sıkıydı ki patlayacaktım.

"Senin içinde olmak istiyorum, Daphne. Beni bu şekilde alabilir misin?"

"Sanırım eğer ben..." dizlerinin üzerinden kalkıp ayaklarının üzerine kaydı, böylece üzerime çömelmiş oldu. "Sanırım bu işe yarayabilir. Bunu sevdim."

"Külotun nerede, tatlım?"

Yanakları kızardı. "Laboratuvardan sonra onları asla geri takmadım. Ne olur ne olmaz diye."

"Acil durum planlarına bayılıyorum."

Klitorisi o kadar sertti ki ona nazikçe dokunmam gerektiğini biliyordum, yoksa uyarım çok hassas olacaktı, ama hemen altında, klitorisi ile vajinası arasındaki o kaygan pürüzsüz yer tam olarak okşanması gereken yerdı.

Sikimi tam oraya hizaladım, amcığı şaftımdan aşağı damlayana kadar başımla o yere masaj yaptım.

Islak kıvrımlarından geçip içine battığımda inledi.

Gözlerimi zorla açtım, yüzünün birleşmemizi yumuşatmasını izledim. Arabada çiftleşmek bile derin ve kutsaldı. Böyle olmamız gerekiyordu.

"Daphne," dedim.

Ama söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Ben de," diye karşılık verdi.

O öne doğru eğilip dizlerini kalçalarıma dayayana kadar ikimiz de hareket etmedik. Daha da yaklaştı. Nefesini yanağımda, parmaklarını saçlarımda hissedecek kadar yakın. Boynundaki nabızı izleyerek kalp atışlarını sayabileceğim kadar.

O noktayı öpmek için onu öne doğru çektim. Eski çiçeklerin, tatlı samanın ve kendi lezzetli terinin koktuğu o sıcak, yumuşak noktayı. O kokuyu yalayıp yuttum ve dişlerimi solgun teninde gezdirdim.

İnledi. Hareket etmek zorundaydım. Kalçalarımı yukarı ittim, geri çekilmeden önce kendimi daha derine ittim. Aletim onun kaygan ihtiyacıyla parlıyordu. Tekrar yaptım. "Oh, kahretsin," diye bağırdı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Bunu tekrar tekrar yaparken boynunun arkasını tuttum. Yavaşça onun mükemmel amcığına giriyor ve her seferinde bir öncekinden daha kaygan olan sikimi geri çıkarıyordum. "Oh, tatlım. Sen çok lanet... Yapamıyorum. Sikemiyorum."

"Daha sert. Daha fazla."

"Oh, Tanrım, yapamam... Ben..." Kalçalarımı onunkilere doğru ittim. "Çok derin. Sevgilim. İyi misin?"

Sadece yarı tutarlıydım. Kendimi tutmak için her şeyi yaptım. Pencereler bir sis bulutuyla kaplıydı. Gözlüklerim bile yarı buğuluydu. Soğuk arabada bile sıcaklığımız çok fazlaydı. Ter, boynundaki deriyi kayganlaştırıyordu. Kalçalarım çılgınca içine girerken sırtımdan aşağı kaydığını hissettim.

"Evet, evet, evet, böyle. Daha sert, baba. Daha sert sık

beni." "Dur. Ben... duyamıyorum... Çok yakınım..."

Gözleri ve ağzı açık kaldı. "Oh, kahretsin, geliyorum. Oh, Tanrım oh Tanrım oh Tanrım. Özür dilerim. Unutmuşum. Bu çok..." her şeyi fişkırtırken nefesi kesildi

önümde, sikimi, pantolonumu ve gömleğimi sular altında bıraktı.

"Oh, kahretsin. Daphne..." Bu görüntü benim de onunla birlikte boşalmam için yeterliydi. Tamamen içine gömüldüm, orgazmım beni başka bir boyuta gönderirken onu olabildiğince yakınıma çektim.

Görüşüm gitmişti. Artık ona ihtiyacım var mıydı? Nefes alış verişimizin sesini belli belirsiz duyabiliyordum ama anlık değildi. Onun yerine, başka bir alemden geliyor gibiydi. Ben bir horozdum. Artık var olan tek parçam buydu. Belki başka parçalar yeniden birleşecekti ama ben orada yatarken, hareket edemezken, orgazmımın hala içimde aktığını hissetmekten başka bir şey yapamazken, dölüm sıcak ve mutlu bir yerin derinliklerine pompalanıyordu.

"Oh, Chris, üzgünüm. Her şeyi mahvettim. Elbisemi. Takım elbiseni."

Hiçbir şey söylemedim. Hâlâ konuşamıyor ya da düşünemiyordu. Onu daha da aşağı çektim ve göğsünü göğsüme bastırdım, onu kendime doğru tuttum. Dağınık ya da değil, umurumda değildi. Hayır. Bu yanıltı. Umurumdaydı. Onun dağınıklığını seviyordum. "Sevgilim." Yüzündeki bir tutam saçı sildim. "Başka türlü olmanı istemezdim. Çünkü bu, vücudunun benim için yaptığı muhteşem bir şey."

"Emin misin?"

"Kahretsin, bu çok tahrik edici. Hemen ardından beni tekrar sertleştiriyor. Beni öldüreceksin. Çalışma aralarında yemek yemeni sağlamak ve nöbetçi seks kölen olmak arasında beni öldüreceksin."

"En azından iyi bir ölüm olacak."

"Mm," diye mırıldandım saçlarına doğru. Mucizevi bir şekilde onun içinde yumuşuyordum. Her gece böyle uyuyabilirdim. "Kalıntıları tüketmeyeceğine söz ver." Güldü.

İkimiz de ayrılmak için bir hamle yapmadık. "Tatil bitti," dedi.

Başımı salladım. "Elimizde kalanların çoğunu değerlendirmedığımızı söyleyemezsin. Evlilik yıldönümünün harika bir tatil geleneği olduğunu söyleyebilirim."

"Chris, bu yılı tamamlamak için yapmadığımız bir şey daha var."

"O da ne?"

"Şey... Hala senin arabayı kullanmadım." Başını kaldırdı ve kirpiklerini bana doğru kırptırdı. "Lütfen baba."

"Beni sormak için yağ çekmek amacıyla mı siktin?"

"Hayır. Sadece zamanlamadan yararlanabileceğimi düşündüm." İçimi çektim. "Daphne. Sana hiç hayır dedim mi?"

Dudağını ısırmadan ve beklentiyle gülümsemeden önce geçen haftanın olaylarını gözden geçirdiğini görebiliyordum. "Hayır."

Onu kışından yakaladım ve üzerimden kaldırdım, yolcu koltuğuna geri yatırdım, yol boyunca ondan damlayan sıvılardan yarı irkildim, yarı gurur duydum. Şok olmuş yüzüne göz kırptım.

"Her şeyin bir ilki vardır, tatlım."

Epilogue

Daphne

"MUTLU YILLAR, DR. Carter."

"Mutlu Yıllar, Dr. Carter."

Bu küçük anı kendimize ayırmak için Yılbaşı Gecesi'nden gizlice kaçmıştık. Kutlamak için, sadece ikimiz.

Bardaklarımızı tokuşturmadan kaldırdık, ki bana bunun sadece görgüsüzlük değil, aynı zamanda kristali zedelediği söylendi.

Ailesi yıldönümü hediyesi olarak bize muhteşem bir vintage şampanya kupası seti vermişti. Sotheby's'den satın alındıkları ve bir zamanlar Marilyn Monroe'ya ait olduklarını, Pulitzer ödüllü oyun yazarı Arthur Miller ile evliliğini kutlamak için ünlü Actor's Studio'dan Lee Strasburg tarafından hediye edildiklerini kanıtlayan kanıtlarla birlikte geldikleri için korkunç derecede pahalıydılar. Lee'nin Marilyn'in duygusal çöküşünden en azından teğet olarak sorumlu olduğu oldukça iyi biliniyordu. Miller'la evliliği de en hafif tabiriyle sarsıntılıydı. Ama tüm bunlar bir yana, tarihin bir parçasına sahip olduğum için çok heyecanlıyım.

Şampanyayı yudumladım. Özel bir şişeydi. 1979 Krug Clos du Mesnil. Hediyeimizin diğer yarısıydı. Şarap, Marcia ve benim bu akşam konuklara ikram etmek için seçtiğimiz -herkesin övgüyle bahsettiği kişnişli jöle ve krem peynirli wontonların yanında- şaraptan daha az köpürüyordu ve bana bunun nedeninin mükemmel bir şekilde mahzenlendiği, tatların doğal olarak daha fındıksı, daha zengin bir şeye dönüştüğü ve kabarcıkların küçüldüğü söylendi.

"Bu iyi," dedim.

"Mm." Chris tadını çıkardı. "Fındıksı ve bisküvimsi, iyi geliştirilmiş kuru meyve aromaları."

"Bunu nerede okudun?"

Gülümsedi. "*Wine Spectator*."

Kıkırdadım ve tekrar yudumladım. Sadece bir yudum aldığım için alkolden daha fazlasını hissettiğimi biliyordum. Farklı türde bir kafayla vızıldıyordum.

"Evet. Tadını alabiliyorum. Yulaf ezmeli kremalı pasta notları alıyorum, bu yüzden karşılaştırmayı görebiliyorum."

"Ver şunu bana." Kupamı elimden aldı ve arkamdaki tezgâhın üzerine koydu. "Küçük Debbie." Başını salladı. "Bu şarapta Pepperidge Farm Chessman notaları var."

"Abur cubur konusunda bile ukalasın." "Tabii ki."

Hala şarap hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece neyi sevdiğimi biliyordum. Ve görünüşe göre, sadece iyi şeyleri seviyordum.

Zengin olmanın avantajlarının tadını biraz fazla çıkarıyordum. Ama gösterişli bir zenginlik değil.

Kurnazca zengin. Eski para zengini.

Kocam Rich ile kayınvalidemin kilerinde saklanırken şişesi binlerce dolar olan şampanyayı içmek.

Her zaman piyangoyu kazanırsam (birkaç yıl önce bu kadar zengin olmayı düşünebilmemin tek yolu buydu) bir McMansion almayacağımı söylerdim. On dokuzuncu yüzyıldan kalma, mutfağında şöminesi ve orijinal geniş tahta döşemeleri olan bir ev alırdım. Bir şifalı bitki bahçesi kurar ve alçak tavanın kirişlerine kuruması için çiçek demetleri asardım.

Ama piyangoyu kazanamadım. Yine de Harish ve Gita'nın yanında yaşamaktan çok mutluyduk.

Yani, kolonyal ev beklemek zorunda kalacaktı.

Ayrıca, neredeyse milyarder biriyle evlendiğim için hâlâ beş parasızdım. Göreceli olarak.

Chris'in soyguncu baron zenginliği tarafından desteklenmek için mali yardım paramı geri çevirmiştim. Aslında, ara sıra bana verdiği hediyeler dışında, onun dekanlık maaşından ve bazı küçük yatırımlardan elde ettiği gelirle geçiniyorduk. Dekanlığı almasının yanı sıra -Decca'nın teklifi geri çevirmesinin ardından- bu sonbaharda temeli atılacak olan yeni Adli Antropoloji Merkezi'nin finansmanına yardımcı olmak için önümüzdeki yirmi yılın akıl almaz büyüklükteki kâr payı çeklerini taahhüt etmişti.

Küçük öğretmenlik maaşımı babamın hesabına yatırıyordum. Yemek ve on sekiz yaşımdan beri katkıda bulunduğum küçük kira payını karşılamak için artık beni orada tutmadığı için kendimi kötü hissediyordum.

Onu sık sık görmüyordum. Ailemle olan sorunlarımı danışmanlık alarak çözmeye çalışıyordum ve gerçek şu ki, hak etse de etmese de maddi olarak yardım edebilecek kadar iyi bir durumdaydım. *Hak edip* etmediğine karar vermek bana düşmezdi zaten.

Annemi daha da az görüyordum ve bunu sorun etmiyordum. Artık kız kardeşlerimin ikisi de UT'de olduğu için gerçek bir ilişkimiz vardı. Kusurları olan. Gerçek mücadeleler hakkında konuşurduk.

Annem "parayla evli" olduğumu öğrenince daha çok gelmeye başladı. Arıyorum. İlgilenmeye. Her zaman istediğim annenin titrek, bulanık bir kopyası haline gelmiş ve beni her zaman böyle olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Bu da bana başından beri gerçek bir anne olabileceğini kanıtlıyordu. Chris'in parası olmadan.

Ve *zenginleri* ne kadar *yesem* de, bana her zaman istediğim aşkı verenler de zenginlerdi. Sadece Chris'ten değil.

Marcia'nın anlattığına göre, o ve Brian, dört yıl önce onları havaalanından aldığımızda daha bavullarını atlıkarıncadan indirmeden önce bana bir kız evlat olarak aşık olmuşlardı.

Özgünlük, omuzlarını en yumuşak, en sıcak kaşmir gibi örtüyordu. Fikirleri vardı, ancak bunları her zaman nezaketle paylaştılar ve bizim için doğru kararları vermemiz konusunda Chris ve bana güvendiler. İyileşmeme ne kadar öncelik vermem gerektiği konusunda gözlerimi açmıştı.

Ama şimdi iyi bir yerdeydim.

Çok iyi bir yerdi. Bu gece, kalçamın üstüne kadar yırtmacı olan ve yakası göbeğimin yarısına kadar inen uzun siyah bir elbise giyiyordum. Seksi ve zarıftı. Ve kolay erişim için kolayca bir tarafa ya da diğer tarafa itilebilirdi.

Çünkü birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca Chris ve ben birbirimize karşı daha az aç değildik.

Ve ona sormam gereken önemli bir soru vardı.

Ama kulağımın altındaki o noktayı emme şekli... belki de o kadar önemli değildi.

İnledim ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak ağzına bastırdım.

"Bu elbise aklımı başımdan alıyor." Dedi, daha aşağıdan öptü, köprücük kemiklerime, köprücük kemiklerimin arasındaki çukura -suprasternal çentik, ama bu kulağa seksi gelmiyordu- ulaşabilmek için beni tezgâhın üzerinde geriye doğru eğdi. Dişleri köprücük kemiğimin üzerinde yeterince nazıkçe kenetlenmeden önce dili oraya daldı. Nefes nefese kalmama neden olan vücudumun her düzlemini ve yönünü biliyordu.

"Altında ne olduğunu öğrenene kadar bekle."

Geri çekildi. "Öyle mi? Küçük seksi şeyler alır mısın?"

"Belki." Sırıttım. "Ya da belki de almadığım şeylerdir."

Nefesini içine çekti ve dalan yakama baktı. O kadar da iyi tasarlanmamıştı. İllüzyon kumaşı ya da utanç verici gafları önlemek için stratejik kemerleri olan bazı elbiselerin aksine.

Bu askısızdı. Kemerli vardı ama sadece bel kısmında ve sadece piercingli meme uçlarımı zar zor kapatacak şekilde kesilmiş olan kupları tutmak için. Göğüslerim son birkaç yılda büyümüştü. Doktoramı yaparken kilo almıştım. Daha çok ve daha iyi besleniyordum. Sabahları aç karnına koşup bütün gün "oruç tutmuyordum" çünkü yemeğe para harcamak bana lüks gibi geliyordu. Çok sevdiğim Mountain Thunder'ı kokulu köpüklü sularla değiştirmiştim. Chris bize susam soslu somon salatası gibi öğle yemekleri hazırlıyor ve tatlı olarak da kek yapıyordu.

Parmağını gevşek kabın altında gezdirirken gözleri karardı. Aynı şeyi sağ göğsüme de yaptı. Sonra göğüslerimi elbisemin korsajından dışarı çıkardı.

"Bütün akşam memelerinin dışarı fırlaması bu kadar kolay mı oldu? Jeanette, Dr. Davies ve Coughlin'lerle konuşmak?" Narin platin halterleri parmakları ve başparmakları arasında yuvarladı, yırtıcı bir parıltıyla bana baktı. "Meme uçların hiç bu kadar sert oldu mu, tatlım? Herkesin görebileceği kadar büyük?"

"Uhn." Tek söyleyebildiğim buydu. Vücudum kendi sürecini başlatmıştı. Daha önemli olanları beslemek için bazı fonksiyonları kapatıyordu. Ne kadar ıslanırsam, o kadar az idrak edebiliyordum.

"Benim sürtük karım. Bana ne kadar ihtiyaın olduğunu daha önce sylemeliydin."

"Sana Şimdi ihtiyaım var."

"Biliyorum bebeğim. Sana göz kulak olacağım. Sana her zaman göz kulak olacağım."

Bir elini eteğimin aıklığına attı, çıplak amımı görene kadar n paneli yavaŐa yukarı ve yana doğru sıyırdı. Hiç Őüphesiz onun için gururla parlıyordu. "Klot da yok. Sevgilim." Başını iki yana salladı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Becer beni, lütfen," diye inledim.

oktan ayaklarımı birbirinden ayırmıŐ, çömelmiş ve başparmaklarıyla dudaklarımı aralamıŐtı. "Oh, Şu haline bak. Benim muhteşem kızım."

Inledim. Çok doluydum, çok hazırdım, bu kadar açık olmak canımı acıtıyordu. Chris'in bana dokunması için bacaklarımı birbirine srtmeyi arzuluyordum.

"Dilimi mi istiyorsun? Çünkü gecenin geri kalanında senin tadına bakmaktan daha çok istediğim bir Şey yok. En büyük baėıŐıclarımızı tebrik etmek ve yeterince bağış yapmamıŐ olanlara yalakalık yapmak, tüm bunları yaparken de dölünün dilimi ıslattığını ve susuzluğumu giderdiğini bilmek."

"Oh, Tanrım, evet. Lütfen, yala beni. Yapamam-"

"Ne istediğimi biliyorsun, bebeğim. Söyle ve sana her Şeyi vereyim."

"Babacığım. Oh, Tanrım, babacığım." Yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde kıvrınarak sızlandım. Ama

Bir Şey.

Babacığım.

Chris dilini düzleŐtirerek daldı ve tüm yüzünü amıma sürttü. Oh, kahretsin, Şimdiden sırsıklam olmuştu ve ben daha boŐalmamıŐtım bile. Dili klitorisimle vajinam arasındaki yere sertçe bastırırken burnu klitorisimi drtyordu.

Her yerdeydi. Her yere vuruyordu ama tam istediğim yere. Ve o biliyordu. Biliyordu ve beni kızdırmak için bu Şekilde yaptı. Ve ben bunu daha da çok sevdim.

Bacaklarım titriyordu ve onları sabit tutmak için kollarını dizlerime doladı.

"Konuş benimle, tatlım. Neye ihtiyaın olduğunu söyle." "Sadece sen, baba."

Baba... *kahretsin*. İŞte buydu.

"Bardağımı uzat." Hava almak için ayağa kalktığında burnu parlıyordu. Ve bir içki.

Yudumladı, tekrar içime kaydırırken baloncukların dilinde kalmasına izin verdi. Çok sakın bir şekilde, yarığımı yalarken, "Şimdi benim için boşalmanı istiyorum, Daphne. Hepsini istiyorum. Kendini tutma."

"Ya seni ıslatırsam?"

"Üstümü değiştiririm."

"Ama-"

"Parmaklarımı içinde istiyor musun, tatlım?" "Evet, babacığım."

"Güzel. Şimdi sana söylediğimi yap." Tekrar yaladı, uzandı ve uzun zarif parmaklarıyla beni mızrakladı, vajinamın içinden klitorisimi okşayarak beni lanet bir çeşme gibi fişkırttı. Aklında ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey vardı ve onu tanıdığım kadarıyla iğrençti. Aklında bir şey olduğunda her zaman sessiz ve beyinsel olurdu.

Böyle olduğu zamanları severdim. Sakin ve düzgün, ama gözlerinde vahşi bir şeyler vardı. Dudakları şişmiş klitorisimi tatlı tatlı öperken, parmakları ve başparmağı da amımın geri kalanına masaj yaparken, işim bitmişti.

Basınç gittikçe artıyordu ve evet, tam oradaydı ve onu zamanında uyarak yoldan çekilebildiğim için şanslıydım.

"Siktir, geliyor. Oh, geliyor." Beni tekrar dolaba doğru iterken bacaklarım titriyordu. Zevkin sağanak halindeki parıltıları üstüme üstüme gelirken tüm pelvisim zonkluyordu.

Ama o yolumdan çekilmedi. O... oh tatlı, merhametli... şampanya kupasını amımın altında tuttu, döllerim içine yağarken dudaklarımı kavradı, klitorisime masaj yapmaya devam ederken sadece biraz yanlardan ve elinden aşağı sıçradı, başparmağıyla zevkimin son damlasını çıkardı.

Ayağa kalktı. Göğüslerim hâlâ elbisemin üstünden dışarı sarkıyor, nefeslerimle birlikte kabarıyordu. Kadehi yukarı kaldırıp dudaklarına değdirirken ve geri yatırırken şehvet sarhoşu gözleri beni yere sabitlemişti. Şampanya kokulu döllerimi bir, iki, üç yudumda boğazından aşağı boşaltırken mükemmel elleri ince kristali özenle tutuyordu.

Tanrım.

Ben ölmüştüm. Küstahlığıyla beni öldürmüştü. Bu kadar aristokrat, nazik, zarif ve iyi birinin bu kadar pis olabileceği kimin aklına gelirdi?

"Chris, seni içimde istiyorum."

Bunun için beni tatlı tatlı öptü ama beni geri çevirdiğini biliyordum. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Oh!" *Oh, evet. İşte bu.* "Um... Sanırım dönem sonunda savunmam iyi geçecek."

Kaşları şaşkın bir ifadeyle birbirine çarptı. Hâlâ çocuksu bir yakışıklılığa sahipti ama artık şakaklarında birkaç kır saç daha vardı. Yaşından çok bu genişlemenin yarattığı stres yüzünden. "Bundan hiç şüphem yok."

"Birkaç gün önce doktor randevum vardı. Sonrasında nasıl iyi hissetmediğimi hatırlıyor musun? Bir süre için."

Yüzü düştü. "Daphne. Neyin var?" Beni bir şeyden koruması gerektiğini düşündüğünde her zaman yaptığı gibi enseme kavradı. "Tatlım. Ne oldu-"

"RİA'mı çıkarttırdım. Eğer istersen..."

Yüzü dondu. Tüm vücudu dondu. Saniyeleri saydım. ...dört... beş... altı... "Chris?" Nabzını kontrol etmek için elimi kaldırdım. Nefesini içine çekti ve bileğimi tuttu, gözleri kapanırken avucumu öptü.

Onları tekrar açtığında ıslak ve parlaktılar.

Sonunda kesik kesik bir nefes aldı. Dudaklarını yaladı. "Arkanı dön," diye fısıldadı, sanki biraz daha yüksek sesle söylerse sesi çatlayacakmış gibi.

Kendimi hafiflemiş hissettim. Eteğim gitmişti, kumaş parçasını kenara kaldırmış ve önümdeki tezgâhı kavradığı gibi ön kolunun üzerine örtmüştü.

Omzumun üzerinden, kendini serbest bırakmasını ve ıslak amıma kaymadan önce bir kez okşamasını, nazikçe hareket etmesini, ancak hiç zaman kaybetmemesini izledim. İkimiz de inledik.

Tanrım, birleştığımızı görmek... Hiçbir şey daha iyi olamazdı. Onun içimde kaybolması, göz kapaklarının her zaman o ilk darbeye kapanması. "Seni seviyorum, Daphne." Kendini dışarı sürüklediğinde, sıvılarımla damlıyordu ve tekrar söyledi. "Seni seviyorum. Ve bebeğimizi şimdiden seviyorum."

Tanrım, nasıl tepki verdiğinden emin değildim. Gözlerimden rahatlama gözyaşları aktı.

"Becer beni Chris," diye hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Sana bir bebek vermemi ister misin, tatlım?"

"Evet."

Bacağımı kaldırdı, beni açtı, dizimi tezgâhın üzerine koydu ve bu açıdan -hassiktir, bu açıdan- beni ikiye ayırıyordu. Kalçalarını tekrar ve daha sert bir şekilde içime soktu, ben de çığlığımı kolumla bastırdım. "Yapamıyorum."

karnını kocaman ve yuvarlak görmek için sabırsızlanıyorum. Muhteşem göğüslerin sütle dolu... sızıyor... sikeyim."

"Chris."

"Yap şunu, tatlım." Elleri tekrar amımın üzerindeydi, klitorisim çok kaba bir şeydi, bacaklarım genişçe açılmış, mermer fayanslara sıçramaya hazırlanırken çok sert bir şekilde dışarı çıkıyordu. "Benim için gel, sevgilim." Amım dolmaya başlamıştı. Gittikçe daha fazla. Kahretsin, bu çok fazlaydı... ve beni o kadar derinden beceriyordu ve tam da ona ihtiyacım olan yerde amımla oynuyordu.

"Oh, kahretsin, işte orada, bebeğim," dedi.

Aletinin üzerine salya akıtıyordum. "Oh, tatlım." Kendi orgazmını kovalarken kalçaları ihtiyacım olan ritmin kontrolünü kaybetti, bacaklarım topuklarımın üzerinde sallanırken tohumunu içime döktü.

"Kahretsin, evet baba, doldur beni."

Kalçaları son bir kez daha sarsıldı ve sırtımın üzerine yığıldı. Nefes nefese ve harap halde.

"Teşekkür ederim, tatlım."

Çekildiğinde, döllerimizin geri kalanı müstehcen bir sesle yere fişkırdı. O, ben. "Seni seviyorum, Daphne."

Ayaklarının üzerinde dengede dururken beni tezgâhın üzerine doğru itti ve beni yalayarak temizledi. Sonra bir havlu kaptı ve kusursuz bir şekilde dikilmiş smokininin içinde, pisliğimizi temizledi.

Ayağa kalktığında beni çevirdi ve kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı, tembel bir gülümsemeyle beni izledi.

"Bu benim en sevdiğim tatil geleneği olabilir."

SON

Lütfen yorumunuzun bu bağımsız yazar için çok önemli olduğunu bilin ve Megan, rahat hissettiğiniz kadar çok platformda paylaşmanızı takdir ediyor: [GoodReads](#), [Amazon](#), [StoryGraph](#), [BookBub](#) ve tüm sosyal medya platformları.

Acknowledgements

Muhtemelen (*belki*) anlayabileceğiniz gibi, ölüm bakımı hakkında basılı her şeyi okudum. Last Responders romantik serime (*The Remains of Christmas*'ın bir yan ürünü olduğu) morg biliminin tarihi ve ölüm bakımı çalışanlarının kültürü üzerine yüksek lisans yapıyormuşum gibi yaklaştım. Bu, son kitaplarım arasında ölüm bakımına en çok değinen kitap.

The Bones of Love için ölüm doulalarının çalışmalarını incelerken, araştırmam büyük miktarda yaşam sonu teyitlerini ve ölüm döşeği itiraflarını içeriyordu. Hayat boyu eşler tekrar tekrar "Ona bir kez baktım ve anladım" gibi şeyler söylüyorlardı. Ya da "Beni maça davet etti ve ilk buluşmamızda aşık oldum."

İşte ben böyle bir aşk hakkında yazmayı seviyorum.

Karmaşık aşkı seviyorum ve romantizm yazdığımızda çoğumuzun yazdığı şeyin bu olduğuna inanıyorum. Kinayesi ne olursa olsun. Adına ne dersiniz deyin. İlk başta bir kıvılcımdan ya da hızlı bir adrenalin atışından başka bir şey olmasa da. Benim için hepsi içgüdüsel aşk. Bu *yüzden* FMC'nin teni kıpkırmızı oluyor ve lokantadaki sevimli buluşması sırasında dikkatini ezoterik detaylara odaklıyor. Bu *yüzden* yağmurda ayağı kaydığında ve onu yakalamak için uzandığında gözleri kulak memelerine (ya da vücudunun herhangi bir bölgesine) odaklanıyor.

Aşk, o büyüüyü harekete geçirme seçimini yapmaktan başka nedir ki? Ve bunu tekrar tekrar yapmak, ta ki aradan 50 yıl geçtiğini ve o kıvılcımın

Ay gibi sık sık yükselip alçalabilirdi ama karanlık gecelerde bile orada olduğunu fark ederdiniz.

Kalıntılar benim instalove'a bir övgümdür. Benim büyülu gerçekçilik versiyonum. Oh! Ayrıca, unutmadan söyleyeyim:

Fiddler's Grove Tarihi Köyü gerçek bir yer, ancak bazı yönlerini kurguladım (Cenaze evi değil. O orada.)

Noel'in Dans Eden Işıkları adında her yıl düzenlenen bir ışık gösterisi olduğunu keşfetmem, bu hikâyeyi kısa bir novelladan uzun bir romana dönüştürdü. Bu mükemmel, gülünç isim Chris ve Daphne'nin tüm yolculuğuna ilham verdi. Kitapta Noel'in Neşeli Işıkları olarak değiştirdim, ama eminim ki adaşı mükemmel derecede güzel bir tatil sergisi.

Adli Antropoloji Merkezi (Ceset Çiftliği) çok gerçek. Adli antropolojinin koruyucu azizi Dr. William Bass tarafından kurulan FAC, türünün ilk araştırma tesisiydi: Knoxville'deki 2 dönümlük ormanlık alanda bilim insanları iklim, maruz kalma ve diğer değişkenlerin bağışlanan cesetler üzerindeki etkilerini inceliyor. Bu çalışma, kriminal soruşturma ve ölüm sonrası inceleme tekniklerinin kodifikasyonu için hayati önem taşımıştır ve taşımaya devam etmektedir. Daha fazla bilgi için benim favori adli antropoloji kitaplarım Dr. William Bass'ın yazdığı *Death's Acre* ve Mary H. Manheim'in yazdığı *Trail of Bones*. Ve eğer ölümle ilgili kurgusal olmayan kitaplara yeni başladıysanız, en baştan, *Stiff* ile başlamanızı tavsiye ederim: *İnsan Kadavrasının Tuhaf Hayatı*, Mary Roach. Roach benim ilk yazarlık ilhamlarımdan biridir. Kuru zekası, araştırmasına ve konusuna, yani ölümlere duyduğu saygı ile her zaman yumuşatılmıştır.

Ne yazık ki kişniş jölesi gerçek değil.

Ve evet, bazı insanlar gerçekten de bazı örümcek ısırıklarına karşı çılgınca kötü reaksiyonlar gösteriyor ve antivenin alır almaz tamamen iyileşiyorlar. İnanılmaz derecede nadirdir ama gerçektir. Ve *tabii ki* Daphne de o insanlardan biri.

İster yüz kremi hakkında olsun, ister pazarlama konusunda çıldırıyor olsun, her zaman metnin diğer ucunda olduğu için yazı kankam ve ilk okuyucum Piper Collins'e teşekkürler. Ve gözlerimin göremediği kadar çok küçük hata bulduğu için. (cidden. Satır sonundaki fazladan boşlukları başka kim yakalıyor?)

Arkadaşlığınız (ve beta okuma) için Rebecca'ya teşekkürler!

Müthiş okuyucu grubuma, arkadaşlarıma ve arkadaş olan okuyucularıma teşekkürler çünkü söz konusu insanlar olduğunda sınırlarım yok

Bana DM at (o noktada otomatik olarak arkadaşım olursun).

Obsidian Hearts Publishing'den yazar Britt ve Lektorin Marie'ye *Kalıntılar*'ın Almanya'daki çevirisi ve yayını için teşekkür ederiz.

Lemmy ve Luna Literary Management'a olağanüstü bir halkla ilişkiler temsilcisi ve şampiyonu oldukları için teşekkürler.

Redaksiyon ve düzeltme için Book Bunny Editing'e teşekkürler. Sizi bulduğum için çok minnettarım!

Chris ve Daphne'yi mükemmel bir şekilde resmettiğin ve vizyonumu görüp doğru olanı yaptığın için teşekkürler Sarah Jane.

Sevgisini göstermek için her zaman yeni yollar bulan kocam Johnathon'a (ben de seni seviyorum) ve çocuklara yamyamlık ve mumyalamayı öğretmenin muhtemelen uygunsuz olduğunu bilmeyen sıkıcı, huysuz bir anneye sahip olmasına rağmen her zaman neşeli olan oğluma teşekkürler.

The Merry Lights of Christmas (the playlist)

Wu-Tang Clan Ain't Nuthin ta F'Wit,
Wu-Tang Clan

Hotta Chocolatta,
Ella Fitzgerald

Lully, Lulla, Lullay,
Philip Stopford

Bu Bir Marshmallow
Dünyası, Jo Stafford

İhtişam Diyarlarından Melekler, Trois
Amis

O Tannenbaum,
Vince Guaraldi Trio

Atlantis,
Noah Gundersen, Phoebe Bridgers

Noel'de Bir Şey Almayacağım,
Shirley Temple

Rattlin' Bones, Preservation
Hall Jazz Band

Karlı Bir Akşamda Ormanda Durmak,
Rebecca Dale, Robert Frost, Tenebrae, Nigel Short

Tavanlar,
Lizzy McAlpine

Spotify çalma listesinin tamamı için [buraya tıklayın](#)

DAPHNE İÇİN SICAK ÇİKOLATA

rvirfgc { 1o dakika

GERÇEKLEŞTİRMELER

Use good quality baking chocolate (Chris recommends u\srA ar Coneaau

2 cups half & half

Substitute half & half with nondairy milk for an inferior experience.

Optional add-ins include peppermint extract, c yenne & cinnamon, or a caramel

Z tbsg granulate-s Elgar z/Z tso vwula özütü

Do not use chocolate chips or snacking chocolate. It will not

rx 'rid ozx4'/SeEE - 8cci'Oi*A

P R C PARATJ O N

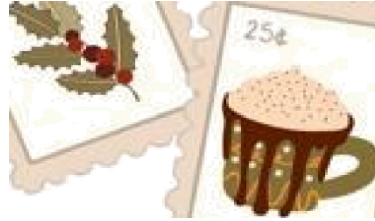
Inyour Far>gi Trgl ch uciar, hoat half A Team Fa Scalding (SgD degrwgg).

Büyük ve güvenli bir binada

çikolatanın üzerinde

Bu durumda, panmhlm kafasını geri çekin ve 8- c oco1ate ve sugcz'u dahil edin, w-no€ith.

Serve immediately. Top with whipped cream or homemade marshmallows.

Also by Megan Montgomery

BİR SON MÜDAHALE ROMANTİZMİ:

[Morgdan Aşka](#) (B.R.A.G. Madalyon ödüllü)

[Undertaking Love](#) (Çağdaş romantizm dalında Rudy Ödülü sahibi)

[Aşkın Kemikleri](#)

KÜÇÜK BİR KASABA CHESAPEAKE ROMANTİZMİ:

[Şey... Bu Garipti](#)

(En İyi Bağımsız Kitap Ödülü sahibi, IndieReader Keşif Ödülü sahibi,
B.R.A.G. Madalyon ödüllü ve en iyi kitap ve en iyi senaryo dallarında Page
Turner Finalisti)

Morg Bülteni'ne kaydolmak veya Megan ile sosyal medyada bağlantı kurmak
için lütfen www.meganmontgomerywrites.com adresini ziyaret edin!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.